

Συμμαχία με το κράτος-τρομοκράτη Δεν είναι ασπίδα! Είναι μαγνήτης πολέμου!

Σε «εθνική στρατηγική», που δεν σηκώνει την παραμικρή αμφισβήτηση, έχουν αναγορευτεί τα σφικταγκαλιάσματα του πολιτικού προσωπικού με τους δολοφόνους του Παλαιστινιακού λαού, υπό τις ευλογίες των ΗΠΑ! Οι τυμπανοκρουσίες της κυβέρνησης για το deal άνω των 3 δισ. με το Ισραήλ για την «Ασπίδα του Αχιλλέα» και η σιωπηρή συμφωνία της αστικής αντιπολίτευσης των ΕΛΑΣ-ΠΑΣΟΚ αποτελεί άλλη μια απόδειξη ότι η πολιτική του συστήματος είναι μία και μοναδική και αυτή καλείται να εφαρμόσει κάθε πιθανή και απίθανη, χθεσινή, σημερινή ή μελλοντική διαμόρφωση του εγχώριου πολιτικού συστήματος.

Περισσεύει το θράσος, μάλιστα, όταν

οι κυβερνητικοί παράγοντες, που με απανωτές δηλώσεις τους έχουν καλέσει τον κόσμο της δουλειάς να προετοιμαστεί για κάθε λογής θυσίες για να υπηρετηθεί η γραμμή της υποτέλειας σε ΗΠΑ-NATO και ΕΕ, επαίρονται για την «ασφάλεια» που φέρνει η αιματοβαμμένη συμφωνία. Και αυτό συμβαίνει σε μια συγκυρία που ολόκληρη η περιοχή φλέγεται και η παρουσία των βάσεων και στρατιωτικών εγκαταστάσεων των Αμερικάνων και του κράτους-δολοφόνου σημαίνει ότι ανά πάσα στιγμή μια χώρα μπορεί να βρεθεί στη διακεκαυμένη ζώνη.

Η εσπευσμένη μετακίνηση των Patriot από την Κάρπαθο -όπου είχαν μεταφερθεί μετά διθυράμβων στην αρχή της ιμ-

περιαλιστικής επιδρομής των ΗΠΑ στο Ιράν- στη Σούδα, μετά και το δημοσίευμα των Financial Times για στοχοθέτηση βάσεων της νοτιοανατολικής Ευρώπης, φανερώνει τα μεγάλα γεωπολιτικά αδιέξοδα που αντιμετωπίζει η ντόπια ανεργία στη άρχουσα τάξη, επιχειρώντας να υλοποιήσει τις αυξανόμενες απαιτήσεις των πολλαπλών προστατών της. Πάει πολύ, λοιπόν, τις διατεταγμένες της υπηρεσίες προς αυτούς να τις παρουσιάζει ως «στρατηγικές συμμαχίες»! Το ίδιο αποκαλύπτεται και από τις παλινωδίες για το μέλλον των Patriot που είναι σταθμευμένοι στη Σαουδική Αραβία και κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού ενεπλάκησαν ουκ ολίγες φορές στα μέτωπα των συγ-

κρούσεων. Παλινωδίες, βέβαια, που αποτυπώνουν και τις μεγάλες αντιφάσεις της πολιτικής των ΗΠΑ και των επεμβάσεών τους στην περιοχή. Ταυτόχρονα, η σύγκρουση των πολλών αφεντάδων ενεργοποιεί μέχρι και στελέχη της ΕΥΠ στον καυγά για το ποιο ιμπεριαλιστικό αφεντικό θα εξυπηρετηθεί καλύτερα. Εξάλλου, επικρέμονται κρίσιμα ζητήματα, όπως η ανακίνηση του Κυπριακού, που χρειάζονται «γενναιότητα» από τις αστικές δυνάμεις για να γίνουν οι δύσκολες ρυθμίσεις, προκειμένου να υπηρετηθούν πρωτίστως οι στόχοι που θέτει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

συνέχεια στη σελίδα 2

σελ. 16-17

σελ. 12-13

Όλοι στη διαδήλωση στη ΔΕΘ! Σάββατο 5 Σεπτέμβρη, 6:00 μ.μ. Καμάρα

Συμμαχία με το κράτος-τρομοκράτη Δεν είναι ασπίδα! Είναι μαγνήτης πολέμου!

συνέχεια από σελ. 1

Ωστόσο, η κατεύθυνση της όλο και βαθύτερης εμπλοκής στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών αφεντικών, τα τερατώδη εξοπλιστικά προγράμματα των πολλών δεκάδων δισ, η παραχώρηση ολόκληρης της χώρας για να παίξει τον ρόλο του προκεχωρημένου φυλακίου των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών είναι η απαράβατη «σταθερά» του ντόπιου εξαρτημένου ασιτισμού. Τα εθνικιστικά-πολεμοχαρή κηρύγματα των αστικών επιτελείων, που αντανακλούν και την επιλογή της άρχουσας τάξης να επενδύσει στην αμερικανοδουλεία ευελπιστώντας να κερδίσει πόντους στην αντιδραστική της αντιπαράθεση με την ανταγωνίστρια τουρκική αστική τάξη, η ιδεολογική τρομοκρατία, η όλο και εντεινόμενη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής είναι αναπόσπαστα στοιχεία αυτής της κατεύθυνσης, προκειμένου να υποταχθούν ο λαός και η νεολαία σε μια ολέθρια πορεία που τους φέρνει συνεχώς πιο κοντά στα πολεμικά σφαγεία. Τα πάσης φύσης και χρήσης φασιστικά μορφώματα, που δεν μπορούν να συγκρατήσουν την οσφυοκαμψία τους όταν πρόκειται να εκδηλώσουν τον θαυμασμό τους στους ιμπεριαλιστές πάτρωνες και

τις σιωνιστικό μαντρόσκυλο, συμπληρώνουν αυτό το σκηνικό και μένει να φανεί το αν και πώς θα αξιοποιήσουν μια σειρά από κέντρα εξουσίας τον παράγοντα Κασιδιάρη, που αποφυλακίζεται με «αντισυστημικές» κορώνες, έχοντας προηγουμένως πάρει το χρίσμα του ... ακραία συστημικού Ίλον Μασκ.

Η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της κυρίαρχης πολιτικής, φυσικά, κάθε άλλο παρά θα κρυφτεί ενόψει ΔΕΘ από τον ορυμαγδό των κυβερνητικών και αντιπολιτευτικών εξαγγελιών και κούφινων υποσχέσεων. Τόσο οι ανακοινώσεις του Μητσοτάκη, άλλωστε, όσο και το «οικονομικό πρόγραμμα» του Τσίπρα και οι πάσης φύσεως σχεδιασμοί των αστικών κομμάτων διέπονται από έναν κοινό παρονομαστή: την υπόκλιση στη «δημοσιονομική σταθερότητα» και την «κοστολόγηση», κάτω από το βάρος των οποίων συνθλίβονται οι λαϊκές ανάγκες. Την ίδια στιγμή, οι εργάτες και ο λαός στενάζουν από την ακρίβεια, ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα βασικά, ενώ για ένα ακόμα καλοκαίρι το βιος και οι ζωές των μαζών έγιναν κυριολεκτικά παρανάλωμα της πολιτικής «όλα για το κεφάλαιο» και «ο λαός αφημένος στην τύχη του».

Και ενώ η αποφυλάκιση του ιδιοκτήτη και αυτοργού του εργοδοτικού εγκλήματος στη Βιολάντα αποκαλύπτει ξανά το αποκρουστικό πρόσωπο της αστικής δικαιοσύνης, είναι ολοφάνερο πως στα σκαριά βρίσκονται νέα κύματα επίθεσης, με τα ασφαλιστικά δικαιώματα να μπαίνουν και πάλι στο στόχαστρο και την εξελισσόμενη αναζήτηση συναινέσεων για την προωθούμενη συνταγματική αναθεώρηση.

Σε αυτό το πλαίσιο, οι εξαγγελίες και τα ψήκοντα που μοιράζει η κυβέρνηση, όπως με την πρόσφατη «εθνική πρωτοβουλία»-κοροϊδία για τις τιμές των προϊόντων, καθώς και τα κάθε λογής αντιπολιτευτικά πυροτεχνήματα, έχουν ως βασικό στόχο να παροπλιστεί ο λαός και να επανεγκλωβιστεί σε κοινοβουλευτικές απάτες και αυταπάτες, στο περιθώριο της πραγματικής ζωής. Στην κατεύθυνση αυτή συνδράμουν και οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ, με την αποθέωση των τροπολογιών στο κοινοβούλιο, που είναι ικανές να χαράξουν έναν «άλλο δρόμο», στη βάση της «τεχνολογίας και της επιστήμης», ανεξαρτήτως του επιπέδου όπου βρίσκεται η συγκρότηση της πάλης των μαζών.

Το πολιτικό σύστημα επείγεται, εξάλλου, να αναζητήσει διεξόδους μπροστά στην εκτεταμένη απαξίωση και την ανυποληψία στην οποία βρίσκεται στα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας, που είναι η μεγαλύτερη από το 1974. Οι εμπειρίες του λαού από τα χρόνια των μνημονίων ως σήμερα λειτουργούν συσσωρευτικά και έχουν διαμορφώσει αποστάσεις και απέχθεια πρωτόγνωρων μεγεθών για όλες τις προσφερόμενες «λύσεις» και «προτάσεις».

Ζητούμενο και επιτακτικό αναγκαίο είναι αυτή η εμπειρία να οδηγηθεί και να εκδηλωθεί στην κατεύθυνση της μόνης πραγματικής διεξόδου: Οργάνωση, Αντίσταση, Αγώνας. Η νίκη του αγώνα για την επιστροφή της Χρύσας Χοτζόγλου στη δουλειά είναι «μερική», αλλά τεράστια, αν μετρηθεί ότι ο αγώνας αυτός είχε απέναντί του όχι μόνο τους απροκάλυπτους εχθρούς, αλλά και τους ψεύτικους «φίλους» εντός του κινήματος, που ποτέ δεν πίστεψαν στις δυνατότητες για πραγματικές νίκες που μπορούν να βασιστούν στη γραμμή του μαζικού αγώνα και της συγκρότησης της πάλης. Η σπουδαιότητα της επιτυχίας του κινήματος που αναπτύχθηκε έγκειται στο ότι

Ελληνοτουρκικά Επανήλθε η ένταση

Η σχεδόν επίσημη λήξη της περιόδου των «ήρεμων νερών» συνοδεύεται από την ένταση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Τα επονομαζόμενα «θαλάσσια πάρκα» ένθεν-κακείθεν, θαλάσσιες ζώνες «πολιτιστικού, οικολογικού ή ενεργειακού ενδιαφέροντος», το περιβόητο «καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης» με Κύπρο-Ισραήλ, το «γκριζάρισμα» περιοχών του Αιγαίου, το Τουρκολιβικό Μνημόνιο και η «Γαλάζια Πατρίδα» αποτελούν το πρόσφορο έδαφος για νέες επιθετικές δηλώσεις κι από τις δύο πλευρές.

Από δίπλα, οι αυξανόμενες παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου από τουρκικά μαχητικά και οι αεροπορικές εμπλοκές, η στάθμευση πολεμικών αεροσκαφών τόσο στα κατεχόμενα (τουρκικά) όσο και στην Κυπριακή Δημοκρατία (ελληνικά), οι ελληνικές φρεγάτες σε ανατολική Μεσόγειο και Ερυθρά Θάλασσα, τα πήγαινε-έλα ελληνικών συστοιχιών *patrîot* σε Σαουδική Αραβία-Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και Κάρπαθο-Κρήτη-Αλεξανδρούπολη διαμορφώνουν νέα δεδομένα «επί του πεδίου». Ακόμη, η κούρσα στρατιωτικών εξοπλισμών (με τελευταίο επεισόδιο την αναγγελία απόκτησης άλλων τριών ιταλικών φρεγατών από την Ελλάδα) σε συνδυασμό με τους αντιθετικούς άξονες Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και Τουρκίας-Πακιστάν-Σαουδικής Αραβίας προαναγγέλλουν ένα θερμό φθινόπωρο.

Σημαντική εξέλιξη αποτελεί η υπογραφή με τυμπανοκρουσίες, τη Δευτέρα 31/8, της συμφωνίας μεταξύ Ελλάδας-Ισραήλ για την προμήθεια, εγκατάσταση και λειτουργία ως το 2030 του «ελληνικού θόλου» πάνω από το Αιγαίο (άλλα 3 δισ. θα προστεθούν στα πολύ περισσότερα των στρα-

τιωτικών εξοπλισμών που συνεχίζουν ακατάπαυστα να πέφτουν πάνω στις πλάτες του λαού μας), την ώρα μάλιστα που Τουρκία και Ισραήλ διεκδικούν -και στρατιωτικά- ρόλο περιφερειακής δύναμης στην ευρύτερη Εγγύς και Μέση Ανατολή. Μια τυπική υπεροχή της ελληνικής πλευράς στον αέρα και τη θάλασσα (έτσι παρουσιάζεται) εξισορροπείται από τον δεύτερο στρατό ξηράς στο πλαίσιο του NATO από τουρκικής. Οι ΗΠΑ, βέβαια, βρίσκονται σε θέση... «επιδιαιτητή» για κάθε ενδεχόμενο!

Τα δύο πρόσφατα ανακηρυχθέντα τουρκικά «θαλάσσια πάρκα» σε βόρειο και νότιο Αιγαίο ανέβασαν κατακόρυφα την ένταση. Και μόνο τον χάρτη οριοθέτησής τους να δει κανείς, καταλαβαίνει την ευθεία αμφισβήτηση της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Αθήνας. Μάλιστα, απαντώντας στις ελληνικές αιτιάσεις, η κυβέρνηση Ερντογάν επανέλαβε την πάγια θέση της ότι υπάρχουν νησιά στο ανατολικό Αιγαίο με αδιευκρίνιστο ιδιοκτησιακό καθεστώς, αφού δεν αναφέρονται σε διεθνείς συμβάσεις (υπονοεί τις Συνθήκες της Λοζάνης και των Παρισίων, 1923 και 1947 αντίστοιχα).

Το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών προχώρησε σε διπλωματικές αντιδράσεις τόσο προς την Άγκυρα όσο και προς ΟΗΕ και ΕΕ. Το «ωραίο» είναι ότι και οι δύο πλευρές επικαλούνται το «Διεθνές Δίκαιο» για να προσδώσουν νομιμοποίηση στις μονομερείς τους ενέργειες. Σε ανάλογες έχει προβεί και η ελληνική πλευρά, δεχόμενη σφοδρές αντιδράσεις από τους «απέναντι». Λιγότερο οι άτυπες προεκλογικές περίοδοι στις οποίες βρίσκονται Ελλάδα και Τουρκία και περισσότερο τα ανταγωνιστικά συμφέροντα των αρχουσών τάξεων των δύο χωρών καθορίζουν τις επικίνδυνες για τους γειτονικούς λαούς εξελίξεις.

Η είσοδος της γαλλικής Meridiam με πλειοψηφικό πακέτο στην κοινοπραξία για τις έρευνες και την πόντιση του περιβόητου καλωδίου, οι πρόδρομες εργασίες των οποίων είχαν μπλοκαριστεί μετά από παρέμβαση τουρκικών πολεμικών πλοίων στα ανοιχτά της Κάσου, στάθηκε αφορμή για το ανέβασμα του επιπέδου της αντιπαράθεσης. Η ελληνική πλευρά θεωρεί ότι η Τουρκία «δεν θα τα βάλε» με τη Γαλλία, ενώ, παράλληλα, δεν παραλείπει να τονίζει ότι η συγκεκριμένη παρουσία αποτελεί «ψήφο εμπιστοσύνης» στην ενεργειακή και την οικονομική της

πολιτική. Η τουρκική τονίζει, με κάθε ευκαιρία, ότι το προχώρημα του έργου θα χρειαστεί, σε κάθε περίπτωση, την άδεια της Άγκυρας και, με αυτόν τον τρόπο, την αναγνώριση και της δικής της δικαιοδοσίας.

Στα «διασταυρούμενα πυρά» (αν μπορεί να ειπωθεί κι έτσι), η στάση της Κυπριακής Δημοκρατίας είναι, σήμερα, τουλάχιστον αμήχανη, ιδιαίτερα αν ληφθούν υπόψη τα προσκόμματα που η ίδια προέβαλε ως προς τη βιωσιμότητα του έργου όλο το προηγούμενο διάστημα. Φαίνεται ότι ζητούνται περισσότερα ανταλλάγματα των προσφερομένων...

Ο παράγοντας του τουρκοϊσραηλινού ανταγωνισμού δεν θα πρέπει να θεωρείται δευτερεύων αναφορικά με τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις. Απανωτές είναι οι εμπρηστικού χαρακτήρα δηλώσεις τόσο του Νετανιάχου όσο και του Ερντογάν. Σε αυτές εμπλέκεται ανοιχτά ή καλυμμένα η Ελλάδα, με τη στρατηγική συμμαχία που έχει συνάψει με το σιωνιστικό κράτος. Παράλληλα, η πάγια εξάρτηση της χώρας μας από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και η σχετικά νεόκοπη στρατηγική συνεργασία με τον γαλλικό περιπλέκουν πολύ περισσότερο την κατάσταση, κι ας καμώνεται η ντόπια πλουτοκρατία ότι οι διεθνείς συμμαχίες της θα... τη σώσουν.

Το παράδειγμα της Σαουδικής Αραβίας, που από «στρατηγικός εταίρος της χώρας μας» βρέθηκε, μέσα σε λίγους μήνες, βασική συνιστώσα «στρατηγικού άξονα» με την... Τουρκία (!), καταδεικνύει την αδυναμία χάραξης στρατηγικής από ελληνικής πλευράς. Για να μην υπενθυμίσουμε τον τραγέλαφο με την ανατολική Λιβύη ή τις «καλύτερες σχέσεις *ever* με την Αίγυπτο» που οι πληροφορίες τη φέρουν να εξετάζει σοβαρά την ένταξή της στον άξονα Τουρκίας-Πακιστάν-Σαουδικής Αραβίας!

Είναι φανερό ότι οι υφέσεις και οι εντάσεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις έχουν σχετική αυτονομία μόνο και πιο πολύ άμεση σχέση με τα συνολικότερα τεκταινόμενα στην περιοχή. Δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε τον καθοριστικό ρόλο των ιμπεριαλιστών - και ιδιαίτερα των Αμερικάνων. Σε μια ευρύτερη περιφέρεια που ήδη έχει πάρει φωτιά, πόση «σταθερότητα, ασφάλεια και ειρήνη» μπορούν να τάζουν στους λαούς οι ανιστόρητοι και μωροφιλόδοξοι κρατούντες; Όταν ήδη προετοιμάζονται για πόλεμο;

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► προκάλεσε μια αναγκαία ρωγμή στην πολιτική των διώξεων, ένα νευραλγικό ζήτημα της επίθεσης του συστήματος, που στοχεύει στην καθυπόταξη των εργαζομένων (στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα) και της νεολαίας.

Αυτή η νίκη πρέπει και μπορεί να γίνει παράδειγμα και οδηγός συνολικά για την μαζική πάλη και βάση απάντησης της μεγάλης καθυστέρησης που παρατηρείται στο ζήτημα της ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ των μαζών. Πρέπει να γίνει ευρύτερα αντιληπτό και αποδεκτό πως χωρίς ΟΡΓΑΝΩΣΗ, χωρίς αξιόμαχους κινητήρες, δεν μπορούν να υπάρξουν μεγάλα κινήματα και νικηφόροι αγώνες. Τα τελευταία χρόνια υπάρχουν μια σειρά παραδείγματα (από το μεγάλο φοιτητικό ξεσηκωμό ως τον «σεισμό» για τα Τέμπη και τις διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη) που επιβεβαιώνουν αυτή την αλήθεια, που γίνεται ολοένα και πιο έντονη και απαιτητική, καθώς αποκάλυπτα πλέον και ο ρεφορμισμός (ΚΚΕ) και οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα παίζουν τον ρόλο του στυλοβάτη της πολιτικής του συστήματος, λειτουργούν ως ενεργά αναχώματα στην ανάγκη πολιτικοποίησης, ταξικής-αγωνιστικής συγκρότησης και μαζικής πάλης.

Στις μάχες που βρίσκονται μπροστά, η ενίσχυση αυτής της κατεύθυνσης αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για το ανέμβασμα του επιπέδου της πάλης, για τη συγκρότηση δυνάμεων αναμέτρησης με το σύστημα και την πολιτική του.

Η κινηματική αδράνεια, που προ-σπαθεί να επιβάλει το παρατεταμένο προεκλογικό κλίμα, έσπασε στις 9 Αυγούστου από χιλιάδες διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν σε περισσότερες από 90 συγκεντρώσεις που καλέστηκαν σε όλη τη χώρα, ενάντια στους σιωνιστές φασίστες που συνεχίζουν τη γενοκτονία του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού για πάνω από 1000 μέρες. Στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, στα Γιάννενα, την Πάτρα, την Ξάνθη, την Ικαρία, τη Σάμο και δεκάδες άλλες πόλεις, νησιά και χωριά, οι διαδηλωτές φώναξαν ξανά «Λευτεριά στην Παλαιστίνη από τη Θάλασσα ως τον Ποταμό», αποδεικνύοντας για ακόμα μια φορά τη αλληλεγγύη τους προς τον αγωνιζόμενο Παλαιστινιακό λαό και τη δική τους ανάγκη να σταθούν απέναντι στους φονιάδες των λαών.

Κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη

Ο λαός στον δρόμο τους ενοχλεί και τους φοβίζει

Στόχος των διαδηλώσεων ήταν να καταγγείλουν τις θηριωδίες των σιωνιστών, που με τη στρατιωτική, οικονομική και πολιτική στήριξη των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών στοχεύουν στην εξόντωση του Παλαιστινιακού λαού και τον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής της Μ. Ανατολής. Όσοι διαδήλωσαν ζουν στο πετσί τους τις συνέπειες της διπλής βάρβαρης επίθεσης που δέχονται από τη ντόπια αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές που τους ξεζουμίζουν καθημερινά, τους οδηγούν στη φτώχεια και τους προορίζουν για κρέας στα κανόνια τους. Και ενώ οι περισσότεροι εργαζόμενοι δεν κατάφεραν να πάνε διακοπές, πάνω από

50 πτήσεις τη μέρα φτάνουν στη χώρα από το Ισραήλ, μεταφέροντας εποίκους και μέλη του IDF που κατά χιλιάδες επισκέπτονται τη χώρα. Και πρόκειται για μια χώρα που έχει μετατραπεί σε πολεμικό ορμητήριο των ιμπεριαλιστών και ξεπουλιέται σε ξένους, μεταξύ αυτών και σε Ισραηλινούς. Η δύναμη του Παλαιστινιακού λαού και η οργή που γεννούν οι πόλεμοι και τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού σε ολόκληρο τον πλανήτη, μαζί με την απειλή ενός γενικευμένου πολέμου, έβγαλαν ξανά τον λαό στον δρόμο.

Οι συγκεντρώσεις είχαν αξιοσημείωτη μαζικότητα, παρότι έλαβαν χώρα εν μέσω αδειών και διακοπών. Αν και

Αποψη

Πολύς ντόρος έγινε τις τελευταίες μέρες για την «Ασπίδα του Αχιλλέα». Η αμερικανό-πνευστη συνεργασία Ελλάδας-Ισραήλ έκανε ένα βήμα παραπέρα με την υπογραφή για αγορά ρεκόρ οπλικών συστημάτων αξίας 3 δισ. ευρώ από τις ισραηλινές πολεμικές βιομηχανίες. Και αυτό συμβαίνει την ίδια ώρα που το κράτος-δολοφόνος συνεχίζει τη κτηνωδία στη Γάζα και τις επιθέσεις στη Δυτική όχθη, την ίδια ώρα που συνεχίζει να κατέχει εδάφη του Λιβάνου και της Συρίας και να απλώνει διαρκώς τη φωτιά του πολέμου με τις ενέργειές του σε όλη την περιοχή.

Το εξοπλιστικό πακέτο περιλαμβάνει αντιαεροπορικά, αντιβαλλιστικά και αντι-drone οπικά συστήματα, που συνεργαζόμενα με τα patriot υποτίθεται ότι φτιάχνουν τον «ελληνικό θόλο». Βέβαια αυτοί που διαβεβαιώνουν για το αδιαπέραστο του «θόλου», ξεχνάνε να μας πουν ότι το Ιράν εύκολα τρύπησε τα ίδια και ανώτερα οπικά συστήματα χτυπώντας πολλές φορές το Ισραήλ τους τελευταίους μήνες.

Ματωμένα όπλα από τους σιωνιστές στις υπηρεσίες των ιμπεριαλιστών

Παρά τα όσα λέγονται για να δικαιολογήσουν την αγορά, μάλλον μικρή συμμετοχή θα έχουν σε μια ενδεχόμενη ελληνοτουρκική σύγκρουση. Επιχειρησιακά, αυτά τα συστήματα μπορούν να παίξουν ρόλο στην κάλυψη των μετόπισθεν του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στους πολέμους που διεξάγει στην Μ. Ανατολή. Τέτοια αποστολή ανέλαβαν οι ελληνικές φρεγάτες και αεροπλάνα την περασμένη άνοιξη, όταν πήραν θέση μάχης στην Αν. Μεσόγειο. Είναι γνωστό ότι το Ιράν έχει φωτογραφίσει τις χώρες που διευκολύνουν τις ΗΠΑ ως πιθανούς στόχους και έχει ήδη χτυπήσει αρκετές από αυτές ως αντίποινα, γεγονός που ανάγκασε την κυβέρνηση το προηγούμενο διάστημα να μεταφέρει τα patriot για να προστατέψει τις αμερικάνικες βάσεις σε Σούδα και αλλού. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έχει προειδοποιήσει και η Ρωσία στο πρόσφατο παρελθόν με αφορμή τις εκδουλεύσεις που παρέχει η ελληνική κυβέρνηση στο Ουκρανικό μέτωπο. Δεν είναι λοιπόν περίεργο που η αγορά της «Ασπίδας» αντιμετωπίστηκε θετικά από τις ΗΠΑ, αν δεν πραγματοποιήθηκε κιόλας υπό την επίβλεψή τους.

Η σύγκλιση Ελλάδας-Ισραήλ (συν Κύπρος) ξεκίνησε τα χρόνια του ΓΑΠ για να απογειωθεί επί Τσίπρα και στη συνέχεια με Μητσοτάκη. Υπό τη διαρκή

καθοδήγηση των ΗΠΑ έχουν γίνει κοινές πολεμικές ασκήσεις, παραχωρήσεις ελληνικού εναέριου χώρου, κοινά υπουργικά συμβούλια, έχουν στηθεί επιχειρηματικά/γεωπολιτικά project και έχουν υπάρξει στρατιωτικές διευκολύνσεις στο κράτος-δολοφόνο. Όλα αυτά πύκνωσαν και δεν σταμάτησαν με την απάνθρωπη φρίκη που εξαπέλυσε το Ισραήλ στη Γάζα το τελευταίο τρίχρονο. Η νέα συμφωνία για αγορά πολεμικού εξοπλισμού από το Ισραήλ, μία από τις μεγαλύτερες πωλήσεις στην ιστορία του, εν μέσω μάλιστα γενοκτονίας και παγκόσμιας κατακραυγής για τους σιωνιστές, αποτελεί συνέχεια αυτής της εθελόδουλης πολιτικής. Και είναι μια πολιτική που αποδεδειγμένα δεν προσφέρει καμιά σταθερότητα στην περιοχή και καμιά προστασία στον λαό, αντιθέτως βυθίζει τη χώρα μέσα στη δίνη της σύγκρουσης που μαινεται και στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών.

Η εξαρτημένη άρχουσα τάξη, δεμένη γερά στο άρμα των ΗΠΑ-NATO, προσφέρει προκλητικά γεωπολιτικό στήριγμα στο παγκόσμια μισητό μαντρόσκυλο

των ιμπεριαλιστών. Ευελπιστεί για αποστολές και ευνοίες σε μια γειτονιά που φλέγεται και με το βλέμμα στην αντιδραστική αντιπαράθεση με την τούρκικη αστική τάξη. Η ελληνική κυβέρνηση δεν διστάζει να στρατεύσει ξανά τη χώρα στις υπηρεσίες των ΗΠΑ, την ώρα που οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ανοίγουν το ένα μέτωπο μετά το άλλο και απειλούν να ξανακλιμακώσουν την επιθετικότητά τους στο Ιράν.

Η ελληνική κυβέρνηση με τη στήριξη του συνόλου του αστικού κόσμου (καταγράφηκε η επί της ουσίας συμφωνία όλων των αστικών κομμάτων για την Ασπίδα του Αχιλλέα), εντείνει τη πολεμική προετοιμασία αγοράζοντας όπλα χωρίς σταματημό και φορτώνοντας τον λογαριασμό στον λαό. Ο νέος γύρος εξοπλισμών, πέρα από τα 3 δισ. στους σιωνιστές, περιλαμβάνει ακόμα δύο φρεγάτες από την Ιταλία κόστους 700 εκ. Πρόκειται για δυσθεώρητα κόστη, την ίδια ώρα που ο κόσμος της εργασίας καλείται να σφίξει ξανά και ξανά το ζωνάρι και να τα φέρει βόλτα με τα ψίκουλα-κοροϊδία της ΔΕΘ.

Πυκνώνουν από παντού τα σύννεφα για τη ζωή και το μέλλον του λαού, που δικαίως ανησυχεί και δεν πανηγυρίζει με αυτά που ετοιμάζονται. Το ζητούμενο παραμένει να βάλει τους όρους με την πάλη του για την ανατροπή αυτής της πορείας.

Δεν έφτασαν σε μαζικότητα τις αντίστοιχες συγκεντρώσεις της προηγούμενης χρονιάς, κατάφεραν να ενοχλήσουν τους Ισραηλινούς και την πρεσβεία τους, που εξέδωσε οδηγία προς τους Ισραηλινούς που βρίσκονταν στη χώρα για διακοπές. Παρότι η οδηγία τους καλούσε να μην βρεθούν κοντά σε συγκεντρώσεις, να μην φανερώνουν την εθνικότητά τους και να μην δημοσιοποιούν στα social τα σημεία στα οποία βρίσκονταν, δεν έλλειψαν αυτοί που έριξαν το φασιστικό τους δηλητήριο όταν περνούσαν μπροστά από τους διαδηλωτές. Σε κάποιες περιπτώσεις επιτέθηκαν φωνάζοντας φασιστικά συνθήματα μίσους και προκαλώντας ένταση και αντιπαράθεση, με την κάλυψη της αστυνομίας. Τις ημέρες που ακολούθησαν, φανερά ενοχλημένοι από την επιτυχία των κινητοποιήσεων που έκαναν τον γύρο του κόσμου, εξαπέλυσαν ενορχηστρωμένη προπαγάνδα αντιστρέφοντας την πραγματικότητα

και παρουσιάζοντας τους σιωνιστές φασίστες που προκάλεσαν τα επεισόδια ως θύματα αντισημιτισμού.

Η κυβέρνηση που προωθεί τη στενή συνεργασία με τους σιωνιστές φασίστες ως κεντρική πολιτική επιλογή της, βρέθηκε εκτεθειμένη απέναντί τους, αλλά και απέναντι στους Αμερικάνους. Στηρίζει τη γενοκτονία των Παλαιστινίων δίνοντας γη και ύδωρ στους μακελάρηδες των λαών, υπογράφοντας εξοπλιστικά προγράμματα με τους Ισραηλινούς και τάσσεται ανοιχτά υπέρ τους. Την ίδια στιγμή ο λαός, που καταπιέζει και εκμεταλλεύεται, εναντιώνεται σε αυτή την επιλογή και στέκεται απέναντι σε σιωνιστές και Αμερικάνους. Οι τοποθετήσεις στελεχών της κυβέρνησης, που μίλησαν για απαράδεκτα φαινόμενα, φανερώνουν όχι μόνο την ενόχλησή τους, αλλά και τον φόβο τους απέναντι στον λαό που είναι οργισμένος και εμπνέεται από την Παλαιστινιακή αντίσταση.

Το «αβγό του φιδιού» εκκολάπτεται ξανά
Κάτω Πατήσια:
Νέο «κρούσμα»
βίαιης ρατσιστικής επίθεσης

Το απόγευμα της Πέμπτης 27/8, «σωματώδης δράσης με ξυρισμένο κεφάλι» επιτέθηκε πισώπλατα σε δύο αδελφία απ' το Πακιστάν, στα Κάτω Πατήσια. Τους χτύπησε με γροθιές και κλωτσιές, σπάζοντας τη μύτη του ενός, βρίζοντας «γ... το Πακιστάν», ενώ αυτοί μεταφέρθηκαν στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Παμμακάριστος. Οι δύο Πακιστανοί μετανάστες ζουν στη χώρα μας απ' το 2007, διαθέτουν όλα τα «νομιμοποιητικά έγγραφα» και είναι εργάτες χρυσοχοϊας. Δεν χρειαζόταν να έχει προηγηθεί κάποιο «περιστατικό» απ' τη μεριά τους για να στοχοποιηθούν και να δεχθούν τη βίαιη ρατσιστική επίθεση. Βλέπετε, το «αβγό του φιδιού» συνεχίζει να εκκολάπτεται.

Όσον αφορά την αστυνομική αντίδραση, μετά την καταγγελία της επίθεσης στο λεγόμενο Τμήμα Αντιμετώπισης Ρατσιστικής Βίας της αστυνομίας απ' τους μετανάστες, δεν την είδε κανείς... Για άλλους επιφυλάσσουν, βλέπετε, οι επικυρίαρχοι τη χρήση του λεγόμενου «αντιρατσιστικού νόμου»... Για όσους καταγγέλλουν τους σιωνιστές φονιάδες του παλαιστινιακού λαού κι όχι για τους δράστες φονικών επιθέσεων σε μεροκαματιάρηδες.

Τουρκία
Απεργία πείνας
των αγωνιστών Cem Dursun
και Tacedin Erol ahin

Αναδείχθηκε ξανά τις τελευταίες ημέρες η απεργία πείνας που έχουν ξεκινήσει απ' τις 29 Απρίλη οι Τούρκοι αγωνιστές Cem Dursun, μέλος του πολιτικού μουσικού συγκροτήματος Grup Yorum, και Tacedin Erol Şahin, που αναφέρεται ως μέλος της οργάνωσης Dev-Genç. Εναντιώνονται στη συνεχή παρακολούθηση με κάμερες, στις εξευτελιστικές «σωματικές έρευνες» και την επιβολή απομόνωσης στις φυλακές τύπου «Πηγαδιού» (L) στον Μαρμαρά της Τουρκίας όπου κρατούνται. Το θέμα ανέδειξαν η TAYAD (σύλλογος συγγενών πολιτικών κρατουμένων), που καλούσε και σε μονοήμερη απεργία πείνας για τις 31/8, η CCST (οργάνωση για τα δικαιώματα των κρατουμένων) και ο Ιατρικός Σύλλογος Κωνσταντινούπολης, που τόνισε ιδιαίτερα την κρισιμότητα της κατάστασης της υγείας των απεργών. Πρόσφατος είναι, εξάλλου, ο θάνατος (η δολοφονία δηλαδή) του πρώην απεργού πείνας Gürkan Türkoğlu.

Ιταλία

Ιμπεριαλιστές και... «ασφαλείς

τρίτες χώρες» στοχοποιούν αγωνιστές!

Σύλληψη και απελευθέρωση
του Τούρκου επαναστάτη
κομμουνιστή Deniz Pekta

Τη Δευτέρα 17 Αυγούστου συνελήφθη και φυλακίστηκε στην Ανκόνα της Ιταλίας, μετά από ένταλμα της Interpol κι από αίτημα της Τουρκίας (ναι, αυτής της «ασφαλούς τρίτης χώρας» για τους πρόσφυγες - πολιτικούς και μη - σύμφωνα με τους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε.), ο

δημοκρατικά δικαιώματα

Από παλαιότερη διαδήλωση σε επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα

Η αποφυλάκιση Κασιδιάρη, ωμή πρόκληση για λαό και νεολαία

Στις 15 Σεπτέμβρη το ντόπιο αστικό πολιτικό και δικαστικό σύστημα αποφυλακίζουν τον αρχιναζί Κασιδιάρη. Σύμφωνα με την επίσημη αστική νομοθεσία, με τους συμψηφισμούς και τις -πάντα επιλεκτικές- ευεργεσίες του νόμου στη μέτρηση του χρόνου φυλάκισης, ολοκληρώθηκε η έκτιση της ποινής που του επέβαλαν. Μια ποινή για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης που έφτασε «βαριά» τα 7 χρόνια πραγματικής φυλάκισης. Ενώ, βέβαια, και όσο βρέθηκε στη φυλακή, τίποτα δεν τον εμπόδισε να καθοδηγεί νεοναζιστικά μορφώματα σαν τους «Σπαρτιάτες» ή τους «Έλληνες», να παρεμβαίνει στα κοινωνικά δίκτυα, να εντείνει τη μαύρη προπαγάνδα του, που ξεκινούσε απ' τις αναφορές στον Χίτλερ και τους ναζι-φονιάδες των λαών, καθώς και στην αμερικανοκίνητη χούντα του '67, για να φτάσει στον Τραμπ και τους σημερινούς φονιάδες των λαών.

Αποτελεί, ταυτόχρονα, επιπλέον πρόκληση για το λαό, τη νεολαία, τα δημοκρατικά και τα αντιφασιστικά τους αισθήματα το γεγονός πως η αποφυλάκισή του αναμένεται να πραγματοποιηθεί μόλις 3 ημέρες απ' τη 13η επέτειο της δολοφονίας του αγωνιστή Παύλου Φύσσα (18/9/13) απ' τη φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής.

Ο Κασιδιάρης δεν είναι απλά ένας «αμετανόητος» νοσταλγός του ναζισμού και της πιο μαύρης, δολοφονικής και αντιδραστικής επίθεσης στους λαούς. Αποτελεί πρόσωπο στην υπηρεσία του σημερινού συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης, σε μια εποχή που η πολιτική του φασιστικοποιείται ολοένα και περισσότερο, σε μια εποχή προετοιμασίας γενικευμένου πολέμου, στρατιωτικοποίησης των οικονομιών, καταρράκωσης δημοκρατικών, εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, άγριας

αντεργατικής επέλασης. Σε μια εποχή στοχοποίησης της νεολαίας, αγωνιστών, ολόκληρων λαών, σαν τον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό.

Σ' αυτό το πολιτικό σύστημα θέλει να ενταχθεί ενεργά, όπως, άλλωστε, κι ο ίδιος δηλώνει με περισσό θράσος, με τη φιάστα που ετοιμάζεται να κάνει βγαίνοντας απ' τις φυλακές Δομοκού. Και να βρει τρόπους για να κατέβει υποψήφιος στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές ή και να ιδρύσει νέο ναζιστικό μόρφωμα. Παρόλο που αποτελεί ακόμα ζητούμενο το πώς και πότε θα αξιοποιήσει το αστικό πολιτικό σύστημα αυτό το χρήσιμο δεκανίκι. Ας μην ξεχνάμε, βέβαια, και την πρόσφατη δημόσια στήριξη στο πρόσωπό του απ' τον καθ' όλα... αντισυστημικό, γνωστό Αμερικάνο εκατομμυριούχο, Έλον Μασκ, απ' τα σπλάχνα των υπερπόντιων αφεντικών.

Κι ενώ η «μάσκα» του αντισυστημικού προσωπείου των νεοναζί ξεσκίζεται, αναδεικνύεται όλο και πιο ξεκάθαρα πως η απάντηση στο φασιστικό φαινόμενο δεν μπορεί να είναι άλλη απ' την επίμονη μαζική λαϊκή αντίσταση και πάλη εναντίον σ' αυτό. Από την κατάδειξη των πραγματικών εχθρών του λαού και των εργαζόμενων, που δεν είναι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, δεν είναι οι γείτονες λαοί, δεν είναι άλλοι εργαζόμενοι ή άνεργοι, αλλά η άρχουσα τάξη, οι ιμπεριαλιστές, το κράτος τους, οι κυβερνήσεις και τα ενεργούμενά τους.

Η πρόκληση της αποφυλάκισης Κασιδιάρη δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη! Λαός και νεολαία να εκφράσουν μαζικά την αντίθεσή τους στην πολιτική της φασιστικοποίησης, τις εκφράσεις και τους εκφραστές της και να μαζικοποιήσουν τις φετινές διαδηλώσεις για την επέτειο της δολοφονίας του αγωνιστή Παύλου Φύσσα.

Τούρκος επαναστάτης κομμουνιστής Deniz Pektaş. Γνωστός και στην Ελλάδα την περίοδο της αντικομμουνιστικής αστυνομικής - δικαστικής επιχείρησης ενάντια στους αγωνιστές της ΑΤΙΚ (Συνμοσπονδία Τούρκων Εργατών στην Ευρώπη), τον Απρίλη του 2015, είχε συλληφθεί απ' την ελληνική «αντι»τρομοκρατική υπηρεσία μετά από εισβολή στο σπίτι του. Για να εκδοθεί, στη συνέχεια, στη Γαλλία κι από εκεί στη Γερμανία απ' την τότε κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-

ΑΝΕΛΛ. Είχε δικαστεί μαζί με άλλους 9 κομμουνιστές αγωνιστές στο Μόναχο, στη δίκη της ΑΤΙΚ, με την κατηγορία πως ήταν «μέλη του ΤΚΡ/ΜΛ (Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας / Μαρξιστικό Λενινιστικό)». Είχε προφυλακιστεί, μάλιστα, κρατούμενος στην απομόνωση, για 4 χρόνια, μέχρι τον Αύγουστο του 2019 που απελευθερώθηκε.

Σήμερα, 7 χρόνια μετά, φάνηκε πως είναι ακόμα στόχος του αντιδραστικού καθεστώτος της Τουρκίας και των μχα-

νισμών της Ε.Ε. ακριβώς λόγω της αγωνιστικής του δράσης. Όπως ο ίδιος κατήγγειλε, δεν έχουν λείψει οι παρακολουθήσεις και οι «έρευνες» εναντίον του. Απελευθερώθηκε, τελικά, μια εβδομάδα μετά, στις 24 Αυγούστου, ευχαριστώντας τους συντρόφους του της Partizan και όλους όσους του συμπαραστάθηκαν. Σχετική καταγγελία εξέδωσε και το ΚΚΕ(μ-λ) (<https://kkeml.gr/leyteria-ston-toyrko-epanastath-kommounisth-denz-pektas-italikh-astynomia>).

Κλειδί Σιντικής, Σέρρες

Εξέγερση μεταναστών στη φυλακή-κολαστήριο

Για πέμπτη φορά μετανάστες στην αποκαλούμενη «κλειστή δομή» στο Κλειδί του Δήμου Σιντικής εξηγείρονται και επιχειρούν να δραπετεύσουν από τις φρικτές συνθήκες που επικρατούν εκεί. Οι μετανάστες στις 22 Αυγούστου έβαλαν φωτιές, έκοψαν τα σύρματα και ορισμένοι προσπάθησαν να φύγουν φωνάζοντας συνθήματα και ζητώντας ανθρώπινη αντιμετώπιση και ελευθερία.

Στους 23 συλληφθέντες ασκήθηκε δίωξη για στάση κρατουμένων, απόδραση, απόπειρα απόδρασης και φθορά ξένης ιδιοκτησίας. Παρά τη διαφορετική πρόταση της εισαγγελέως, ο πρόεδρος του δικαστηρίου αποφάσισε να οδηγηθούν όλοι στη φυλακή. Η «κλειστή δομή» στο Κλειδί Σιντικής (στην ουσία στρατό-

πεδο συγκέντρωσης) είναι μια άτυπη φυλακή, δηλαδή οι 700 μετανάστες βρίσκονται σε καθεστώς «διοικητικής κράτησης» (με τον νέο νόμο μπορούν να κρατούνται μέχρι και 24 μήνες) δίχως να έχουν διαπράξει κάποιο αδίκημα.

Επιπλέον η τοποθεσία που έχει επιλεγεί κοντά στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, σε μια περιοχή απομονωμένη, στερεί κάθε δυνατότητα επικοινωνίας και συνύπαρξης με τους κατοίκους της τοπικής κοινωνίας. Και ενώ οι συνθήκες διαβίωσης είναι άθλιες, οι κρατούμενοι ζούνε συνωστισμένοι σε κοντέινερ στο κρύο ή στη ζέστη, σε μια περιοχή με ακραίες καιρικές συνθήκες, δίχως βασικά είδη και υπηρεσίες: σεντόνια, σκεπάσματα, κρεβάτια, στρώματα, τουαλέτες, ντους, καθαρό νε-

ρό, ρούχα, τρόφιμα, είδη υγιεινής, ιατροφαρμακευτική κάλυψη. Ρατσιστικές φωνές αλλά και επίσημες, όπως αυτή του Δήμου Σιντικής, ζητούν το κλείσιμο της δομής όχι γιατί είναι φυλακή, αλλά «γιατί κερδίζουμε σε ασφάλεια», όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση.

Το αίσχος στην Σιντική πρέπει να σταματήσει, η «δομή-φυλακή» πρέπει να κλείσει, όπως και κάθε δομή που στερεί τα δικαιώματα για άσυλο, δουλειά, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σπουδές, ελεύθερη μετακίνηση. Οι μετανάστες δεν είναι «σκουπίδια», είναι άνθρωποι, θύματα των ιμπεριαλιστικών πολέμων και επεμβάσεων και της ανασφάλειας και εξαθλίωσης όπου έχουν οδηγηθεί οι διαλυμένες κοινωνίες στις

χώρες τους. Σε ανοικτή επιστολή τους, 300 Αιγύπτιοι πρόσφυγες που βρίσκονται για μήνες στο κολαστήριο μεταξύ άλλων έγραψαν:

«Είμαστε στον καταυλισμό της Σιντικής. Είμαστε εδώ 14 μήνες. Θέλουμε να βγούμε έξω και να κερδίσουμε τα προς το ζην. Είμαστε κουρασμένοι. Είμαστε παγιδευμένοι εδώ και 14 μήνες. Τα παιδιά μας στην Αίγυπτο δεν μπορούν να βρουν τίποτα να φάνε, και εμείς είμαστε εδώ ζώντας σαν τους νεκρούς. Θέλουμε να βγούμε έξω και να δουλέψουμε. Οι άνθρωποι που κάθονται κάτω από αυτόν τον ήλιο δεν έχουν θέση στα τροχόσπιτα. Στο τροχόσπιτο μένουν πάνω από 15 άτομα και υπάρχουν τέσσερα ή πέντε κρεβάτια. Είμαστε πάνω από 300 άτομα και μοιραζόμαστε 4 μπάνια και 3 βρύσες. Θέλουμε να μάθουμε ποιο αμάρτημα διαπράξαμε. Πού είναι οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Πού είναι οι οργανώσεις για τη δικαιοσύνη; Είμαστε εξαντλημένοι και πολλοί από εμάς σκέφτονται την αυτοκτονία. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν δει τον θάνατο στη θάλασσα και έχουν υποστεί ταπεινώσεις και εξευτελισμό στα στρατόπεδα εδώ. Οι άνθρωποι εδώ είναι σαν ωρολογιακές βόμβες, αλλά κανείς δεν μας προσέχει. Είμαστε συντετριμμένοι σωματικά, ψυχολογικά και ηθικά. Έχουμε χάσει τόσα πολλά και κανείς δεν νιώθει τον πόνο μας.

Είμαστε άνδρες, αλλά κλαίμε σαν παιδιά. Ζούμε υπό καθεστώς καταπίεσης για πάνω από έναν χρόνο. Είδαμε τον πόνο στη Λιβύη, είδαμε τον θάνατο στη θάλασσα και είδαμε τον εξευτελισμό και την καταπίεση στο κλειστό κέντρο της Σιντικής. Χωρίς ρούχα, χωρίς φαγητό, χωρίς μια αξιοπρεπή ζωή».

Τεράστιοι κίνδυνοι από την κατασκευή του Μετρό στην Κυψέλη

Ο αγώνας των κατοίκων πρέπει να δυναμώσει!

Σε μεγάλη αναστάτωση βρίσκονται τους τελευταίους μήνες οι κάτοικοι της Κυψέλης, οι οποίοι βλέπουν τη γειτονιά και τα σπίτια τους να καταστρέφονται, ενώ καθημερινά περιγράφουν σκηνές αγωνίας και κινδύνου. Πάνω από 20 πολυκατοικίες και 200 διαμερίσματα έχουν υποστεί σοβαρές ζημιές, λόγω των εργασιών που γίνονται στην περιοχή (από την πλατεία Κυψέλης μέχρι την Ευελπίδων) για τη γραμμή 4 του Μετρό. Το προηγούμενο διάστημα που οι εργασίες στο υπέδαφος της Κυψέλης ήταν ακόμη σε εξέλιξη, η κατάσταση για τους κατοίκους ήταν τραγική, θυμίζοντας σεισμό διάρκειας. Οι ίδιοι αναφέρουν ρωγμές που διευρύνονταν, πόρτες και παράθυρα που δεν ανοιγόκλειναν με αποτέλεσμα να χρειαστεί ο απεγκλωβισμός κατοίκων, αποκολλήσεις δομικών υλικών και αποκολλήσεις διπλανών κτιρίων, ύδατα που ανάβλυζαν σε υπόγεια και αναβλύζον τσιμέντο στους δρόμους.

Παρότι η Ελληνικό Μετρό αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι ο μετροπόντικας έχει διακόψει τη λειτουργία του από τις 5 Μάη, η κατάσταση στην περιοχή δεν έχει βελτιωθεί, ίσα ίσα νέες ζημιές βγαίνουν συνεχώς στην επιφάνεια. Η ανησυχία των κατοίκων για το τι μέλλει γενέσθαι μεγαλώνει μπροστά στην αδιαφορία και τον εμπαιγμό όλων των εμπλεκόμενων, που με τον πιο προκλητικό τρόπο κινούνται με αποκλειστικό γνώμονα το κέρδος, αδιαφορώντας πλήρως για τις ζωές και το βιος του λαού. Η κυβερνητική κοροϊδία πάει χέρι χέρι με τα ωμά ψέματα της Ελληνικό Μετρό, που με επιστολές της διαβεβαίωνε τους κατοίκους ότι δεν υπάρχουν ενδείξεις βλάβης, ούτε επηρεάζεται η στατική επάρκεια των κτιρίων, ενώ εδώ και μήνες αποκρύπτει στοιχεία σε σχέση τόσο με τον αριθμό όσο και με τον βαθμό επικινδυνότητας των πληγέντων σπιτιών. Και μάλιστα, τα

ελλιπή στοιχεία που αποκαλύπτει συνδέονται και με αυστηρές ρήτρες εμπιστευτικότητας!

Από την άλλη, η ανάδοχος κοινοπραξία ΑΒΑΞ ΑΕ τον Ιούνιο ζητούσε από τους κατοίκους να υπογράψουν «δήλωση εργασιών αποκατάστασης» που θα αναλάμβανε η κοινοπραξία, με αντάλλαγμα όμως την παραίτησή τους από μελλοντικές αξιώσεις! Και όλα αυτά συμβαίνουν, ενώ η κατάσταση των κτιρίων συνεχώς επιδεινώνεται, ήδη δύο μεγάλες πολυκατοικίες έχουν περάσει στην κατηγορία «κόκκινο», δηλαδή δεν πρέπει να κατοικούνται και τα κτίρια πρέπει να κατεδαφιστούν, και πολλές ακόμη έχουν ενταχθεί στην κατηγορία «κίτρινο», δηλαδή είναι επικίνδυνες αν δεν αποκατασταθούν οι ζημιές τους.

Η δίκαιη αγανάκτηση και η αγωνία των κατοίκων της Κυψέλης για τον κίνδυνο που διατρέχουν, τους οδήγησε στο να συγκροτήσουν την Πρωτοβουλία Κατοίκων, ώστε να κουβεντιάσουν και να διεκδικήσουν συλλογικά το δίκιο τους. Η Πρωτοβουλία έχει πραγματοποιήσει ορισμένες ανοιχτές συνελεύσεις, παρεμβάσεις στο Δημοτικό Συμβούλιο και απεύθυνση στην Ελληνικό Μετρό και τον υφυπουργό, απαιτώντας να πάρουν απαντήσεις και διαβεβαιώσεις σχετικά με την ασφάλεια του έργου, αλλά και την πλήρη κάλυψη και αποκατάσταση των ζημιών. Η επιμονή τους και η αποφασιστικότητά τους είναι φανερό πως έχει ασκήσει πολλαπλές πιέσεις, τόσο στην κυβέρνηση, την Ελληνικό Μετρό και την ανάδοχο κοινοπραξία όσο και προς τη Δημοτική Αρχή.

Κανένας εφησυχασμός δεν χωράει όμως και καμία εμπιστοσύνη σε εκείνους που και σε αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές ακόμη, έχουν αποδείξει πως δεν τους καίγεται καρφί για την ασφάλεια και τη ζωή

του λαού. Ο λόγος που αναγκάζονται να πάρουν θέση για το ζήτημα οι ίδιοι, που τόσο καιρό έκρυβαν σκόπιμα στοιχεία, είναι η πίεση των ίδιων των κατοίκων. Άλλωστε, είναι οι ίδιοι που έχουν λερώσει ξανά και ξανά τα χέρια τους θυσιάζοντας ανθρώπινες ζωές: τις ζωές εργατών που σκοτώνονται καθημερινά στα εργασιακά κάτεργα που δουλεύουν με απάνθρωπους όρους δουλειάς, τις ζωές των νεκρών του εγκλήματος στα Τέμπη, τις ζωές λαϊκών ανθρώπων που στενάζουν καθημερινά και μέχρι και το ίδιο το δικαίωμά τους στη ζωή θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους του κεφαλαίου. Από την άλλη, έχει πολύ κοντά πόδια η δήθεν ανησυχία της Δημοτικής Αρχής που δίνει υποσχέσεις στους κατοίκους και δεσμεύεται να διαλευκάνει την υπόθεση και να ζητήσει εξηγήσεις. Κανένας δήμαρχος και κανένας «ανεξάρτητος» φορέας δεν πρόκειται να δώσει απάντηση στο μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι της Κυψέλης, όπως δεν έχουν δώσει ποτέ στο παρελθόν.

Ο μόνος παράγοντας που έχει ασκήσει πραγματική πίεση και μπορεί να φέρει αποτελέσματα είναι η ίδια η συσπείρωση και η κίνηση των κατοίκων, μέσα από τη συλλογική τους δράση. Και όσο η Πρωτοβουλία δυναμώνει, μαζικοποιείται και βγαίνει πιο θαρρετά στον δρόμο του αγώνα τόσο μεγαλύτερες πιέσεις θα ασκεί και θα διεκδικεί με πιο δυναμικούς όρους τη δικαίωση των αιτημάτων της. Μακριά από τις αυταπάτες που καλλιεργούν οι κάθε λογής αυτόκλητοι σωτήρες, με πίστη στις δικές τους δυνάμεις! Γιατί όπως και οι ίδιοι οι κάτοικοι δηλώνουν: «Δεν θα πληρώσουμε την κατασκευή του Μετρό με τις ζωές μας». Και η ιστορία έχει δείξει πως για να υπερασπιστούμε τη ζωή και την ασφάλειά μας πρέπει να αγωνιστούμε.

Το κοστολογημένο οικονομικό πρόγραμμα του Τσίπρα

Το δικό του Εθνικό Σχέδιο Ανασυγκρότησης παρουσίασε στη Θεσσαλονίκη το βράδυ της Τετάρτης 2/9/26 ο Αλέξης Τσίπρας, ενόψει και της ομιλίας του πρωθυπουργού στη ΔΕΘ. Ένα πρόγραμμα κοστολογημένο μέχρι... δεκάρας, με εξασφαλισμένη χρηματοδότηση, που δεν παρεκκλίνει από τις δημοσιονομικές δυνατότητες, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε πολλάκις στην ομιλία του, δείχνοντας τις διαθέσεις του για την προσπάθεια ανάληψης της διακυβέρνησης. Φαίνεται ότι ο πρώην πρωθυπουργός «έμαθε» κατά την πρώτη του διακυβέρνηση ότι οι αγορές δεν χορεύουν στο χτύπημα του ζουρνά του και έτρεξε (απευθυνόμενος στο σύστημα και όχι φυσικά στον λαό) να διαβεβαιώσει ότι δεν θα επαναλάβει τα ίδια λάθη, λαμβάνοντας υπόψη και την κριτική της ΝΔ στην προεκλογική περίοδο του 2023 για «ακοστολόγητη παροχολογία».

Με βασικό κριτήριο ότι το πρόγραμμά του, αν του δοθεί η ευκαιρία να κυβερνήσει εκ νέου, θα κοιτάζει πρώτα και κύρια τις αντοχές της οικονομίας, παρουσίασε μεταξύ άλλων:

- Την υπόσχεση ότι θα παράγουμε περισσότερο, θα μοιράζουμε δικαιότερα και θα ζούμε καλύτερα! Αυτό μεταφράζεται στη «δέσμευση» ότι ο κατώτατος μισθός θα διαμορφωθεί στα 1000 ευρώ (από 920 ευρώ που είναι σήμερα και 950 ευρώ που υπόσχεται ο Μητσοτάκης) μέσα στο 2027! Αυτό θα πει αύξηση! Τι και αν το κόστος ζωής έχει γίνει αβάσταχτο για την πλειοψηφία του λαού, θα πρέπει να σκεφτόμαστε «λελογισμένα» με βάση τις αντοχές της εργοδοσίας. Φυσικά, η δέσμευση αυτή συνεπάγεται ότι η διαμόρφωση του μισθού και της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας θα παραμείνει στα χέρια του Υπουργείου και της κυβέρνησης.
- Αλλαγή πλεύσης για το παραγωγικό μοντέλο της χώρας. Από τα γνωστά ωραία τσιτάτα, που το έντυσε με την αλλαγή στο μοίρασμα των δημόσιων κεφαλαίων, δηλαδή του κόπου και του ιδρώτα των εργαζομένων και του λαού, με παρεμβάσεις (!) στη βιομηχανία, την τεχνολογία, την ενέργεια και το νερό.
- Δικαιότερη κατανομή της φορολογίας! Με τη δέσμευση ότι θα φορολογήσει τις μεγάλες περιουσίες με 1 ευρώ για κάθε 100 ευρώ καθαρής περιουσίας (1% δηλαδή), το οποίο ονόμασε ως Πατριωτική Εισφορά. Επιπλέον, θα καταργήσει ή θα μειώσει το τέλος επιτηδεύματος και την προκαταβολή φόρου στις επιχειρήσεις, τα «προσωρινά» μέτρα

που «ξεχάστηκαν» από τους νόμους των μνημονίων. Ακόμα, θα επιβάλει κλιμακωτή φορολόγηση στα μερίσματα που σήμερα είναι 5% ανεξαρτήτως ποσού. Τι και αν οι μισθωτοί πληρώνουν το 1/4 τουλάχιστον του εισοδήματός τους σε φόρους, τα δημοσιονομικά όρια της οικονομίας ως εκεί φτάνουν.

- Μείωση του ΦΠΑ στο 6% σε βασικά είδη διατροφής και υγιεινής, που θα αποφέρει στα νοικοκυριά 600 ευρώ τον χρόνο, δηλαδή 50 ευρώ τον μήνα και αυτό αν φυσικά ακολουθήσουν τη μείωση αυτή οι τιμές, γιατί υπάρχουν και οι κακοί κερδοσκόποι...
 - Μηδενική συμμετοχή των συνταξιούχων στα φάρμακα. Των ιδίων που με τα μνημόνια έκοψε τις συντάξεις ως και 60% και τους κατήργησε την 13η και 14η σύνταξη, για τα οποία φυσικά ούτε λόγος, αφού θα έβγαине εκτός της κοστολόγησης.
 - Δομές για ΑΜΕΑ και άτομα με άνοια και 500 ευρώ αύξηση κατά μέσο όρο σε γιατρούς και νοσηλευτές. Αφού διέλυσαν τη δωρεάν περίθαλψη, έκλεισαν νοσοκομεία και αποστράγγισαν όσα έμειναν από προσωπικό, να δώσουμε και σε αυτούς ένα τυράκι.
 - Αντιμετώπιση του στεγαστικού με χρηματοδότηση της ανακαίνισης κλειστών σπιτιών, δημιουργία Οργανισμού Κοινωνικά Προσιτής Κατοικίας και προστασία της πρώτης κατοικίας με διεύρυνση (!) των κριτηρίων για τα ευάλωτα νοικοκυριά. Ωραίες δεσμεύσεις από τον πρωθυπουργό που άνοιξε τον δρόμο στους πλειστηριασμούς και στο ξεσπίτωμα χιλιάδων λαϊκών οικογενειών.
 - Μείωση της τιμής του ρεύματος με ανάκτηση του δημόσιου στρατηγικού ρόλου της ΔΕΗ, πρόσβαση σε κοινωνικά αγαθά, επίδομα σε φοιτητές που σπουδάζουν μακριά από το σπίτι τους και άλλα «ωραία» λόγια, που όσο και αν τον χειροκροτούσαν οι κλακαδόροι της αίθουσας, δεν ακουμπάνε ούτε στο ελάχιστο τη φτώχεια και τις δυσκολίες που υποφέρει ο λαός και οι εργαζόμενοι για να βγάλουν τον μήνα.
- Η παρουσίαση του προγράμματος του «αυτόκλητου σωτήρα» δεν είχε ως κύριο στόχο να πείσει τον λαό ότι αυτός είναι η λύση για τα προβλήματά του και όχι οι αγώνες και οι διεκδικήσεις, όπως τόσο πετυχημένα έκανε στην «πρώτη φορά αριστερά». Έχει στόχο κατά κύριο λόγο να παρουσιάσει τη δική του Ιθάκη, στην Οδύσεια του συστήματος να στήσει έναν δεύτερο πυλώνα εφαρμογής της αντιλαϊκής πολιτικής.

ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

Όσο επανεκκινεί, τόσο εξαϋλώνεται

«Τι φάση» εκεί στον ΣΥΡΙΖΑ; Ο εκπρόσωπος Τύπου ένωσε την ανάγκη να μας θυμίσει από το τηλεπάρθυρο ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ είναι η ψηφισμένη αξιωματική αντιπολίτευση της χώρας, είναι το κόμμα το οποίο κυβέρνησε τη χώρα πριν τη Νέα Δημοκρατία». Επικαλούμενος, μάλιστα, την κυβερνητική εμπειρία και τις προγραμματικές θέσεις του κόμματος, μας διαβεβαίωσε ότι «αν ψηφίσεις ΣΥΡΙΖΑ αύριο το πρωί, ξέρεις τι ψηφίζεις». Αναφέρθηκε με έμφαση στην ιουλιανή επανεκκίνηση του ΣΥΡΙΖΑ, εννοώντας εκείνη που «την έκανε» τρέχοντας ο πρόεδρος μαζί με διάφορα στελέχη και μέλη για Τσίπρα, ενώ κατέληξε στο «κοστολογημένο» και «εφαρμόσιμο» πρόγραμμα του κόμματος για την επόμενη μέρα! Πράγματι, κωμωδία για γέλια μέχρι... δακρύων!

Κατ' αρχάς, αναφερόμαστε στον εκπρόσωπο Τύπου, καθώς δεν υπάρχει Πρόεδρος του κόμματος μετά την «επανεκκίνηση». Η θέση παραμένει κενή, εφόσον δεν μπορεί να επέλθει συμβιβασμός στις κομματικές «φατρίες» που έχουν απομείνει. Επίσης, να σημειώσουμε εδώ ότι ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε μια διαρκή διαδικασία επανεκκινήσεων με διάφορους αποτυχημένους πρωταγωνιστές (και ο Τσίπρας μέσα σε αυτούς) που, με σημείο εκκίνησης την ήττα του στις εκλογές του 2019, έχουμε χάσει το μέτρημα. Όμως, το μέτρημα που είναι σαφές και πραγματικό καταγράφει ότι στις εκλογές του Ιουνίου το 2023 ο ΣΥΡΙΖΑ αριθμούσε μια Κοινοβουλευτική Ομάδα με 47 βουλευτές, ενώ σήμερα αριθμεί μόλις 10! Ταυτοχρόνως, ο Τσίπρας κρατάει την πόρτα των αποχωρήσεων ανοιχτή και το ερώτημα «πότε και ποιος θα είναι ο τελευταίος που θα την κλείσει;» να αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τις στοιχηματικές εταιρίες.

Το ηγετικό και στελεχικό δυναμικό του ΣΥΡΙΖΑ, όποιο και αν παραμείνει το επόμενο διάστημα, έχει έναν και μόνο στόχο. Σε μια τελειωμένη υπόθεση να διασφαλίσει με όσο δυνατόν καλύτερους όρους την πολιτική του καριέρα στο πλαίσιο

του αστικού πολιτικού σκηνικού, που άλλωστε με θέρμη και αφοσίωση υπηρέτησε από κυβερνητική θέση. Προφανώς, αυτός ο στόχος επιτυγχάνεται με την είσοδο του ΣΥΡΙΖΑ ή του όποιου κοινού εκλογικού κόλπου στήσουν με άλλους, στην επόμενη Βουλή. Αυτό και τίποτε άλλο.

Ήδη, οι ξιπασμένοι, προκειμένου να οχυρωθούν από τη ληλασία του Τσίπρα, συνεχίζουν να αναφέρονται στο όνομα της Αριστεράς, αναμασσώντας τον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στην «πάρα πολύ σαφή και ευδιάκριτη προγραμματική μετατόπιση» του Τσίπρα. Όπως λέει και ο λαός μας, «ψηλά την χέζουν τη φωλιά τους», μα ο Τσίπρας σίγουρα ψηλότερα. Όλοι τους, όμως, από την ίδια πάστα, από την ίδια μήτρα, πρόθυμοι να υπηρετήσουν τις ανάγκες και τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Το σημαντικό που τους διαφοροποιεί στη δεδομένη φάση είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ολοκληρώσει (για το σύστημα) τον ιστορικό του κύκλο, ήδη από τις εκλογές του 2019, ενώ ο Τσίπρας έχει εκ νέου, με όχημα πλέον την ΕΛ.Α.Σ τη στήριξη κέντρων εξουσίας. Στην «αναζήτηση», όμως, του «νέου» ΣΥΡΙΖΑ, που θα μπορούσε να υπηρετήσει το αστικό πολιτικό σύστημα από νέες θέσεις, όλοι τους κατάπιαν αμάσητο το κομματικό «πραξικόπημα» με την ονομασία Κασσελάκης, με την υπογραφή Τσίπρα και υπό τον σχεδιασμό των κέντρων εξουσίας.

Η λεγόμενη επανεκκίνηση του ΣΥΡΙΖΑ γίνεται στο έδαφος ενός πιο αντιδραστικού πλαισίου, που θέλει και οφείλει να υπηρετήσει για τις ανάγκες της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, με πιο δεξιές θέσεις από την αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ που υπερασπίζεται. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι πλέον ούτε ρεφορμιστικό κόμμα, ούτε κυβερνητικό κόμμα. Είναι το πολιτικό και ιστορικό προϊόν της περιδίνηση του συστήματος την προηγούμενη περίοδο. Ως τέτοιο προϊόν, λοιπόν, δεν μπορεί να επανεκκινήσει, ανεξαρτήτως των πολιτικών προσώπων.

Έχουν ήδη δει το φως της δημοσιότητας οι πρώτες εκτιμήσεις για τα οικονομικά μέτρα που θα εξαγγείλει ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ στις 5 Σεπτεμβρίου.

Μετά τον δεκαπενταύγουστο ξανάπιασε δουλειά ο προπαγανδιστικός μηχανισμός της κυβερνητικής φίστας για τη ΔΕΘ.

Όπως λέγεται, προς τα τέλη του Αυγούστου θα οριστικοποιηθούν οι πρωθυπουργικές εξαγγελίες, ενώ δεν αποκλείονται κάποιες εκπλήξεις ή «εκπλήξεις» της τελευταίας στιγμής. Τέτοιες κινήσεις εντυπωσιασμού είναι απαραίτητες για την κυβέρνηση και την προπαγάνδα της, προκειμένου να εξωραΐσει όσο μπορεί την αντιλαϊκή πολιτική που χρόνια τώρα υπηρετεί πιστά για λογαριασμό του συστήματος. Μια πολιτική που ειδικά τα τελευταία χρόνια έχει φέρε σε απόγνωση τους εργάτες, τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα με τη συνεχιζόμενη επίθεση στα πιο στοιχειώδη δικαιώματά τους.

Αυτή η ανάγκη της κυβέρνησης να εξωραΐσει τη βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική της, γίνεται ακόμα πιο μεγάλη, καθώς η φετινή ΔΕΘ θα είναι η τελευταία πριν τις εκλογές, όποτε αυτές κι αν επιλεγεί να γίνουν. Δεν είναι τυχαίο ότι οι οικονομικές κυβερνητικές εξαγγελίες που έχουν δημοσιοποιηθεί έχουν στο επίκεντρο δύο κοινωνικές ομάδες που είχαν συνεισφέρει πολύ στη ΝΔ στις εκλογές του 2023, δηλαδή τους συνταξιούχους, που αριθμούν 2,5 εκατομμύρια, και τους ελεύθερους επαγγελματίες, που είναι περίπου 800.000. (Σύμφωνα με στοιχεία και μετρήσεις, η ΝΔ είχε αποσπάσει το 2023 το 52% των ψήφων στους ελεύθερους επαγγελματίες και το 40% στους συνταξιούχους).

Ωστόσο, όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, οι δύο αυτές κοινωνικές ομάδες απέχουν πολύ από το να ωφελούνται σε ικανοποιητικό βαθμό από τις κυβερνητικές εξαγγελίες, αν αφαιρέσουμε την μπόλικη κυβερνητική προπαγάνδα και την προσπάθεια το μαύρο να γίνει άσπρο.

Πριν δούμε πιο συγκεκριμένα και σχολιάσουμε τις κυβερνητικές εξαγγελίες, να τονίσουμε ότι βασική αρχή των κυβερνητικών εξαγγελιών-διακηρύξεων είναι η αξιοποίηση του διαθέσιμου δημοσιονομικού χώρου και η αποφυγή κάθε μη κοστολογημένης εξαγγελίας. Πάνω από όλα η δημοσιονομική σταθερότητα, δηλαδή ένα πλαίσιο μόνιμης και τεράστιας λιτότητας για τα λαϊκά στρώματα. Δεν ανησυχεί, λοιπόν, το κεφάλαιο και τα ξένα αφεντικά των ΗΠΑ-ΕΕ. Οι όποιες παροχές του Μητσοτάκη θα είναι κοστολογημένες, συνεχίζεται απρόσκοπτη η επίθεση στον λαό, διασφαλίζονται τα υπερκέρδη για το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες. Τα όποια ψίχουλα στον λαό από τα αποφάγια του πλουτοκρατικού κηφηναριού εντός και εκτός χώρας δεν διαταράσσουν τη δημοσιονομική σταθερότητα και τη ζωή-κόλαση για τη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία.

Συγκεκριμένα:

Σε ό,τι αφορά τους συνταξιούχους έχει προαναγγελθεί:

1) η κατάργηση της προσωπικής διαφοράς

2) η μη εφαρμογή του νόμου Κατρούγκαλου, που μετά την τριετία μείωνε από 70% σε 35% τις συντάξεις χρει-
ας

3) η αύξηση κατά 50 ή 100 ευρώ του εφάπαξ επιδόματος των 250 ευρώ που δίνεται κάθε Νοέμβριο σε 1,6 εκατομμύρια συνταξιούχους άνω των 65 ετών. Εξετάζεται το ενδεχόμενο να δοθεί και σε συνταξιούχους κάτω των 65 ετών.

Σχετικά με τις επιχειρήσεις και τους ελεύθερους επαγγελματίες έχει προ-

ΔΕΘ 2026

Η ΝΔ υπόσχεται ότι θα συνεχίσει την αντεργατική-αντιλαϊκή της πολιτική

αναγγελθεί:

1) η μείωση της ασφαλιστικής εισφοράς κατά 0,5%.

2) η μείωση της προκαταβολής φόρου, χωρίς να έχει οριστικοποιηθεί το ποσοστό μείωσης

3) εξετάζεται η κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος για νομικά πρόσωπα

4) εξετάζεται η μείωση ή ακόμη και κατάργηση του τεκμαρτού εισοδήματος για επιχειρήσεις που θα επιδεικνύουν σταθερά φορολογική και ασφαλιστική συμμόρφωση (συναλλαγές με POS, εμπρόθεσμες πληρωμές φόρων...)

Τα παραπάνω μέτρα κοστολογούνται γύρω στα 2 δισ. Δημοσιοποιήθηκαν επίσης παρεμβάσεις για τη λεγόμενη στεγαστική κρίση, γενικόλογες διακηρύξεις για τους αγρότες, ενώ διέρρευσε ότι εξετάζεται για την επόμενη χρονιά η αύξηση του κατώτατου μισθού στα 950 ευρώ.

Τα κυβερνητικά «ψίχουλα» χωρίς την προπαγάνδα και τα αστικά αφηγήματα

Οι συνταξιούχοι και ιδίως οι χαμηλοσυνταξιούχοι δεν θα δουν παρά ελάχιστα βελτίωση στα οικονομικά τους μετά την «παροχολογία» της ΔΕΘ.

Το βασικό παραπλανητικό κυβερνητικό-αστικό αφήγημα είναι ότι οι κυβερνητικές εξαγγελίες αφορούν όλους τους συνταξιούχους, ενώ η αλήθεια είναι ότι αφορούν ένα μέρος τους.

Αναλυτικότερα:

1) έχουν απομείνει 670.000 συνταξιούχοι που διατηρούν ακόμη θετική προσωπική διαφορά. Αυτοί θα δουν αυξήσεις στις μηνιαίες αποδοχές τους, ανάλογα με την προσωπική τους διαφορά, που ως μέτρο θα καταργηθεί στις 31/12/2026 σύμφωνα με τις επικείμενες εξαγγελίες.

Βέβαια, αυτοί δεν θα πάρουν αναδρομικά αυξήσεις περίπου 15% που είχαν πάρει αθροιστικά οι συνταξιούχοι τα τρία τελευταία χρόνια.

2) Η διατήρηση του 70% στις συντάξεις χρειάς είναι μια εξαγγελία που αφορά μόνο τις συντάξεις χρειάς του δημοσίου και θα εφαρμοστεί γι' αυτούς που έχασαν τον/την σύζυγο το 2016 και εξής. Εξαιρούνται, λοιπόν, οι συνταξιούχοι του ιδιωτικού τομέα καθώς επίσης και οι συνταξιούχοι αγρότες, που δεν έπαιρναν έτσι κι αλλιώς συντάξεις χρειάς. Επιπλέον, εξαιρούνται και όλοι/ες που έχασαν τον/την σύντροφό τους πριν το 2016, ενώ και για αυτούς υπήρχαν μειώσεις στις συντάξεις χρειάς. Τέλος, η κυβέρνηση δεν συμπεριέλαβε τις επικουρικές συντάξεις στις εξαγγελίες της για τις συντάξεις χρειάς.

3) Η αύξηση κατά 50 ή 100 ευρώ της εφάπαξ παροχής για ένα χρόνο ισοδυναμεί με μία ή δύο το πολύ αγορές στο σούπερ μάρκετ. Τόσο μεγάλη είναι η ευαισθησία της κυβέρνησης για τους απόμαχους της δουλειάς. Σε δεύτερο, μάλιστα, χρόνο η κυβέρνηση εξετάζει τη μη καταβολή αυτής της αύξησης στους συνταξιούχους που είναι κάτω των 65 ετών, σε αυτούς που πήραν αυξήσεις περίπου της τάξης των 15% τον τελευταίο χρόνο και σε αυτούς τους συνταξιούχους που εργάζονται. Τελικά, και αυτό το πο-

Από την περσινή διαδήλωση στη ΔΕΘ

λυδιαφημισμένο μέτρο της κυβερνητικής προπαγάνδας αφορά ένα μικρό μόνο τμήμα των συνταξιούχων.

Αν σκεφτούμε ότι η συντριπτική πλειονότητα των συνταξιούχων είναι χαμηλοσυνταξιούχοι, οι οποίοι πολύ δύσκολα τα βγάζουν πέρα, οι κυβερνητικές εξαγγελίες ίσως ούτε ως ψίχουλα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν. Τα έξοδα για στέγη, ενέργεια, καθημερινή διατροφή, φάρμακα, ιατρικές επισκέψεις «τρέχουν με χίλια», ενώ η υποτιθέμενη κυβερνητική ανακούφιση έχει ρυθμό... χελώνας.

Σε όλα τα παραπάνω να συμπληρώσουμε ότι η κυβέρνηση αποκρύπτει τις ήδη προγραμματισμένες αυξήσεις των ορίων συνταξιοδότησης, καθώς και τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό των συνταξιούχων που εξαναγκάζονται να συνεχίσουν να εργάζονται, ενώ έχουν βγει στη σύνταξη (υπολογίζονται σε 230.000 περίπου). Τόσο μεγάλη είναι η μέριμνα κυβέρνησης-συστήματος για τους απόμαχους της δουλειάς!

• Η πολιτική χτυπήματος-συρρίκνωσης των μικρών και μικρομεσαίων αστικών στρωμάτων που διαρκεί χρόνια τώρα δεν αναιρείται από τις κυβερνητικές εξαγγελίες, απλώς γίνεται απόπειρα να διασκεδαστούν οι ανησυχίες αυτών των στρωμάτων σε μια χρονιά προεκλογική.

Συγκεκριμένα:

1) Η μείωση της ασφαλιστικής εισφοράς κατά 0,5% είναι πολύ μικρή.

2) Δεν έχει αποφασιστεί οριστικά το ποσοστό της μείωσης της προκαταβολής φόρου, ενώ δε συζητιέται καν η κατάργησή της. Έτσι κι αλλιώς με το μέτρο αυτό δεν μειώνεται ο τελικός φόρος αλλά εξασφαλίζεται μεγαλύτερη ρευστότητα.

Και σ' αυτό το πεδίο, ωστόσο, η κυβέρνηση δεν κρύβει την προτίμησή της για τους πιο πλούσιους. Έτσι, έχει διαρρεύσει ότι η προκαταβολή φόρου για ελεύθερους επαγγελματίες και ατομικές επιχειρήσεις από το 55% που είναι σήμερα θα μειωθεί στο 40%. Ενώ για τα νομικά πρόσωπα, από το 80% θα μειωθεί στο 50% ή 55%.

3) Την ίδια ευνοϊκή μεταχείριση θα

έχουν τα υψηλά στρώματα του κεφαλαίου με την κατάργηση και γι' αυτά του τέλους επιτηδεύματος.

4) Οι κυβερνητικές εξαγγελίες βάζουν πολλές προϋποθέσεις για τη μείωση ή και κατάργηση του τεκμαρτού εισοδήματος. Ουσιαστικά, αυτές τις προϋποθέσεις μπορούν να πιάσουν μεγάλες επιχειρήσεις, ενώ αντίθετα οι μικροί θα συνεχίσουν να φορολογούνται με βάση το τεκμαρτό εισόδημα. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα αυτά τα χρόνια που ίσχυε το τεκμαρτό εισόδημα δεκάδες χιλιάδες που δούλευαν με τα λεγόμενα «μπλοκάκια» αναγκάζονταν να πληρώνουν πολύ μεγάλη φορολογία, αν και είχαν πολύ λίγα έσοδα, απλώς και μόνο επειδή είχαν αυτοκίνητο για παράδειγμα.

Είναι φανερό ότι με τις εξαγγελίες θα ευνοηθεί περισσότερο το μεγάλο κεφάλαιο, ενώ οι μικροί επιχειρηματίες και οι «αυτοαπασχολούμενοι» θα πάρουν μια ελάχιστη ανάσα επιβίωσης, αν την πάρουν και αυτή...

• Ακόμη περισσότερο γίνεται κατανοητό από τις μέχρι τώρα κυβερνητικές διαρροές ότι οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι άνθρωποι του λαού δεν έχουν να περιμένουν τίποτε και από αυτή τη ΔΕΘ. Ίσα-ίσα.

Καμία μείωση των έμμεσων φόρων, καμία μείωση του ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, καμία μείωση στον υπέρογκο φόρο στα καύσιμα, και ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Το σύνολο των λαϊκών στρωμάτων υφίσταται όλα αυτά τα χρόνια ουσιαστική φοροληστεία, παρά τα κυβερνητικά ψέματα για φοροελαφρύνσεις προς όφελος του λαού.

Το μόνο που εξετάζει, αν και όχι πολύ ένθερμα, η κυβέρνηση είναι η αύξηση του κατώτατου μισθού από τα 920 ευρώ που είναι σήμερα (καθαρά 772 ευρώ) στα 950. Αν, λοιπόν, θεωρηθεί ότι δεν υπερβαίνονται οι κόκκινες δημοσιονομικές γραμμές που θέτει το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός, οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα μπορεί να αυξήσουν το μηνιαίο εισόδημά τους κατά 25 περίπου ευρώ. Ούτε για το γάλα του

μήνα δεν επαρκούν!

Για το τεράστιο στεγαστικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι του λαού, η κυβέρνηση σχεδιάζει την παρέμβαση «Σπίτι μου III» που με βάση την οικονομική κατάσταση θα έχει τα ίδια ισχύοντα αποτελέσματα με το «Σπίτι μου I και II». Τα πανάκριβα ενοίκια, ο βραχνάς των στεγαστικών δανείων θα συνεχίζουν να πνίγουν τον λαό παρά τα φαντεζί αλλά ανούσια πυροτεχνήματα της κυβέρνησης για τη δήθεν αντιμετώπιση της λεγόμενης στεγαστικής κρίσης.

Για τους αγρότες η κυβέρνηση δεν υπόσχεται μέτρα οικονομικής στήριξης, αλλά επιλέγει «θεσμικές παρεμβάσεις», όπως υποστηρίζουν τα στελέχη της. Ας παρασυρθούμε στο παραμυθένιο αφήγημα:

- Θα ισχύσουν τακτικές καταβολές επιδοτήσεων και πληρωμών σε όσους υποβάλλουν εμπρόθεσμες δηλώσεις.

- Θα ενισχυθεί το ταμείο αγροτικής επιχειρηματικότητας και θα υπάρξει «διαφάνεια» στις παροχές δανείων.

Όλοι καταλαβαίνουμε ότι η επίθεση στη φτωχομεσαία αγροτιά θα συνεχιστεί αμείωτη, αφού ούτε καν κάποιες παροχές δεν υπόσχεται η κυβέρνηση. Η ΚΑΠ, η αντιαγροτική πολιτική της κυβέρνησης, με τις υπέρογκες αυξήσεις στα εφόδια, λιπάσματα, ενέργεια και με τις εξευτελιστικές τιμές πώλησης των αγροτικών προϊόντων εντείνεται, προκαλώντας παραπέρα συρρίκνωση της φτωχομεσαίας αγροτιάς.

Το πολιτικό συμπέρασμα που προκύπτει από τις διαρροές για τις κυβερνητικές εξαγγελίες στη ΔΕΘ 2026 είναι αυτό: Μπορεί η χρονιά να είναι προεκλογική, μπορεί με βάση αυτό να δοθούν κάποια ψίχουλα σε κάποια στρώματα, ΑΛΛΑ σε καμία περίπτωση δεν θα αναιρεθεί, ούτε καν θα διαταραχθεί, η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική επίθεση στην εργατική τάξη, τους εργαζόμενους, τον λαό. Γι' αυτό και η «παροχολογία» είναι λελογισμένη, γι' αυτό και κάθε μέτρο είναι «κοστολογημένο», γι' αυτό και ο ίδιος ο πρωθυπουργός ζητά όλοι να κρατούν «μικρό καλάθι». Πάνω απ' όλα οι «αντοχές της οικονομίας», δηλαδή η προστασία των κερδών του κεφαλαίου, των μονοπωλίων και των ιμπεριαλιστών. Αυτών τα συμφέροντα θα υπερασπιστεί για ακόμη μια φορά ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ, κόντρα στα συμφέροντα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα της πλατιάς λαϊκής πλειοψηφίας. Πολύ περισσότερο τώρα που οι υπέρογκες δαπάνες για τους πολεμικούς εξοπλισμούς που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στην εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας απορροφούν τεράστιες ποσότητες κονδυλίων. Η ΝΔ και ο Μητσοτάκης υποσχονται στους ιμπεριαλιστές-πάτρωνες και στο ελληνικό κεφάλαιο ότι οι όποιες εξαγγελίες στη ΔΕΘ δεν θα διαταράξουν ούτε το ευρωπαϊκό μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα ούτε το Rearm Europe ούτε τη νέα ΚΑΠ...

Απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική που προωθεί η κυβέρνηση της ΝΔ, με την οποία στην ουσία της συμφωνεί η δήθεν αντιπολίτευση, ο λαός πρέπει και μπορεί να οικοδομήσει τη δική του κινηματική απάντηση. Ένας σταθμός είναι η πορεία την ημέρα των εγκαινίων της ΔΕΘ, το Σάββατο 5 του Σεπτέμβρη.

13ος και 14ος μισθός στο δημόσιο

Ένα αίτημα που έμεινε στις δικαστικές αίθουσες

Ο 13ος και 14ος μισθός στο δημόσιο έχει μια μακρά ιστορία εργατικών αγώνων. Χρειάστηκαν δεκαετίες για να κατακτηθούν και μόλις 16 χρόνια(!) για να καταργηθούν. Από τότε, η διεκδίκησή τους βρίσκεται στις ανακοινώσεις της ΑΔΕΔΥ, των σωματείων και των παρατάξεων και επανέρχεται κάθε φορά που πλησιάζουν κυβερνητικές εξαγγελίες για «παροχές». Ένα αίτημα που όλοι αναγνωρίζουν στα λόγια, αλλά στην πράξη, με ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών, η διεκδίκηση περιορίστηκε στις δικαστικές αίθουσες και δεν αποτέλεσε αντικείμενο ενός πραγματικού, μαζικού και οργανωμένου αγώνα. Και εκεί ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημα.

Το 2018, με αφορμή απόφαση του ΣτΕ που έκρινε «αντισυνταγματική» την περικοπή των δώρων, με προτροπή της ΑΔΕΔΥ κατατέθηκαν χιλιάδες προσφυγές, που πήγαν χαμένες. Έναν χρόνο μετά, η Ολομέλεια του ΣτΕ «διόρθωσε» την προηγούμενη απόφαση κι έκρινε οριστικά «συνταγματική» την κατάργηση των δώρων. Κι ενώ η εμπειρία αυτή θα έπρεπε ν' αποτελέσει μάθημα, αυτό δεν έγινε. Το 2024, η ΑΔΕΔΥ προχώρησε σε «πρότυπη» δίκη, παρουσιάζοντάς την μάλιστα σαν ευκαιρία να κριθεί οριστικά το ζήτημα και κρίθηκε... Η δίκη πραγματοποιήθηκε στις 6 Ιουνίου του 2025 και, στις 19 Αυγούστου του 2026, η Ολομέλεια του ΣτΕ ανακοίνωσε ότι η «μη επαναφορά των επιδομάτων εορτών και αδείας δεν παραβιάζει ούτε το Σύνταγμα ούτε το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης», κλείνοντας αμετάκλητα κάθε αυταπάτη ότι οι εργατικές κατακτήσεις μπορούν να κερδηθούν μέσα απ' τις δικαστικές αίθουσες.

Για ακόμη μια φορά, πίσω απ' την απόφαση βρέθηκαν οι ίδιες γνωστές δικαιολογίες. Κάθε φορά που οι εργαζόμενοι διεκδικούν, η απάντηση είναι η ίδια: «δεν υπάρχουν χρήματα», «δεν αντέχει η οικονομία». Δικαιολογίες που επαναλαμβάνονται συνεχώς: στον νόμο για τον κατώτατο μισθό, στην προτεινόμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, αλλά... ξεχνιούνται όταν εγκρίνονται τα δισεκατομμύρια των πολεμικών εξοπλισμών για τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

Το ΣτΕ, επίσης, υποστήριξε ότι η μη επαναφορά των δώρων «δεν θέτει σε κίνδυνο την αξιοπρεπή διαβίωση των δημοσίων υπαλλήλων». Προφανώς για το σύστημα τα 600 ευρώ εισαγωγικός μισθός και η αύξηση 1 ευρώ την ημέρα αποτελούν «αξιοπρεπή» διαβίωση! Όσο για τη σύγκριση δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι «δεν τελούν υπό τις ίδιες συνθήκες». Όταν πρόκειται να περιοριστούν δικαιώματα, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται ως διαφορετικές και ενίοτε ανταγωνιστικές κατηγορίες. Όταν πρόκειται για την επίθεση στις κατακτήσεις τους, η «σύγκλιση» προς τα κάτω γίνεται αυτονόητη. Τέλος, στην επίκληση του ευρωπαϊκού δικαίου, το ΣτΕ απάντησε με θράσος ότι «η ρύθμιση των αποδοχών των εργαζομένων είναι αρμοδιότητα των κρατών», γεγονός που ξεχνιέται, βέβαια, όταν τα μημόνια κόβουν τους μισθούς μας.

Ένας αγώνας που δεν έγινε

Αν όμως η στάση της κυβέρνησης δεν προκαλεί έκπληξη, πολύ μεγαλύτερη ευθύνη υπάρχει απ' την πλευρά των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων,

καθώς, από πολύ νωρίς, έγιναν σαφή τα όρια της δικαστικής οδού, των οδηγιών της ΕΕ και της λογικής που βλέπει τα εργασιακά δικαιώματα ως νομικό ζήτημα και όχι ως αποτέλεσμα ταξικής πάλης.

Για 16 χρόνια, η δικαστική οδός παρουσιάστηκε ως η «πρακτικά» αποκλειστική μορφή «διεκδίκησης» και η πρότυπη δίκη ως η «μάχη των μαχών». Όσο για κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν συνολικά τρεις(!) στάσεις εργασίας, μόνο στην Αττική και μία, η τελευταία, με αίτημα όχι την έκδοση θετικής απόφασης, αλλά την... «επίσπευσή» της! Στάσεις εργασίας εξ αρχής υπονομευμένες, με απουσία ομοσπονδιών και συμμετοχή της ΑΔΕΔΥ δια... αντιπροσώπων. Επανάληψη, δηλαδή, της ίδιας αποτυχημένης τακτικής που οδήγησε σε ήττα το 2019 και με τα ίδια, όπως ήταν αναμενόμενο, αποτελέσματα. Είναι προφανές ότι χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο που δεν έγινε: μαζικές συνελεύσεις, αγωνιστικές αποφάσεις σωματείων και ομοσπονδιών, κινητοποιήσεις και διαρκής πίεση.

Και τώρα τι;

Μετά δε την οριστική απόφαση του ΣτΕ, σαν να μην πέρασε μια μέρα, η ΔΑ-ΚΕ υπερασπίζεται την τακτική που ακολουθήθηκε και επιτίθεται στη ΔΑΣ για «ευκαιριακές διαμαρτυρίες», ενώ η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) μεταφέρει την ευθύνη στην «πολιτική εξουσία», με τους βουλευτές του

ΚΚΕ να καταθέτουν τροπολογία στη Βουλή. Απ' τις δικαστικές, στις εκλογικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Όσο για κινητοποιήσεις, το βλέμμα είναι στραμμένο στη ΔΕΘ και μέχρι τότε, στις 31 Αυγούστου, μια «παράσταση», στην κυριολεξία, διαμαρτυρίας, έξω απ' το υπουργείο Οικονομικών και μόνο για τα μέλη του Γενικού Συμβουλίου.

Ο 13ος και 14ος μισθός δεν αποτελεί «νομική λεπτομέρεια», που θα τακτοποιηθεί στις δικαστικές αίθουσες ή στα έδρανα της Βουλής. Είναι κομμάτι του μισθού, εισόδημα που αφαιρέθηκε και

μόνο με αγώνες μπορεί να ξανακερδηθεί. Η μοναδική γραμμή που μπορεί να φέρει αποτέλεσμα είναι αυτή της επιμονής στον μαζικό αγώνα και της εμπιστοσύνης στις δυνάμεις του λαού. Γι' αυτό και χρειάζεται ν' ανοίξει συζήτηση μέσα στους χώρους δουλειάς για το τι σημαίνει πραγματική διεκδίκηση και πώς οικοδομείται. Για 16 χρόνια, οι εργαζόμενοι, με ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών, περίμεναν μια δικαστική δικαίωση που δεν ήρθε. Ας μην περιμένουν άλλα τόσα!

Μισθοί

Προεκλογικές ψεύτικες υποσχέσεις και η πραγματικότητα που πνίγει

Μόνο ως εξοργιστικά ψέματα πρέπει να χαρακτηριστούν οι κυβερνητικές υποσχέσεις για αυξήσεις στους μισθούς το 2027. Υποσχέσεις που αφορούν τόσο τον κατώτατο μισθό, όσο και το μέγεθος του μέσου μισθού στη χώρα. Τα κυβερνητικά παραγαλάκια προσπαθούν μ' όλους τους τρόπους να μας πείσουν πως η Ελλάδα 2.0 είναι εδώ, η οικονομία αναπτύσσεται με ραγδαίους ρυθμούς και πως κάθε χρόνο το βιοτικό μας επίπεδο εκτοξεύεται. Η πραγματικότητα, φυσικά, απέχει έτη φωτός απ' αυτό το κυβερνητικό αφήγημα.

Ο μέσος μισθός στη χώρα για τους εργαζομένους πλήρους απασχόλησης το 2026 είναι στα 1.516 ευρώ μεικτά. Συνεπώς, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως η υπόσχεση της κυβέρνησης για 1.500 ευρώ μέσο μισθό το 2027 έχει ήδη εκπληρωθεί! Θαυμάσια! Η αλήθεια είναι, όμως, πως ο μέσος μισθός δεν μπορεί ν' αποκαλύψει την πραγματικότητα που βιώνουν η πλειοψηφία των μισθωτών στη χώρα. Διότι ο όρος «μέσος μισθός» παραπλανά. Ανεβαίνει απ' τους πολύ υψηλούς μισθούς λίγων ανθρώπων, ενώ οι περισσότεροι εργαζόμενοι αμείβονται πολύ χειρότερα. Ο διάμεσος μισθός, δηλαδή ο μισθός που χωρίζει τους εργαζομένους στη μέση (ο ένας στους δύο παίρνει λιγότερα κι ο άλλος περισσότερα), βρίσκεται στα 1.100 ευρώ μεικτά, ενώ

το 52,5% των μισθωτών αμείβονται με έως 1.200 ευρώ μεικτά. Χωρίς να λαμβάνονται υπόψη κι οι απολαβές των part-time εργαζομένων, οι οποίοι μειώθηκαν μεν κατά 50.000 απ' το 2025, αλλά συνεχίζουν ν' αποτελούν ένα τεράστιο κομμάτι των εργαζομένων στη χώρα (πάνω απ' το 21%). Εκεί οι μέσες απολαβές βρίσκονται στα 553,3 ευρώ μεικτά. Τόση επιτυχία.

Εκτός απ' το πραγματικό ύψος των μισθών, η κυβέρνηση επιλέγει να παραπλανά και σε σχέση με την πραγματική αγοραστική δύναμη των εργαζομένων. Με τον πληθωρισμό να «τρέχει» ακόμα πιο έντονα και το 2026, η Ελλάδα είναι απ' τις λίγες χώρες που, με βάση έκθεση του ΟΟΣΑ, το πραγματικό εισόδημα μειώθηκε κατά 3,6% το τελευταίο τρίμηνο. Μειώσεις οι οποίες πατάνε πάνω στις προηγούμενες και κάνουν την κατάσταση ακόμα χειρότερη. Το διάστημα 2019-2023, το πραγματικό εισόδημα από εργασία είχε μειωθεί κατά 8,3%, ενώ σε σχέση με το 2009 είναι μειωμένο κατά 18% (από έρευνες του ΟΟΣΑ επίσης).

Οι όποιες αυξήσεις, συνεπώς, όχι απλά δεν βελτιώνουν τους όρους ζωής των εργαζομένων, αλλά δεν φτάνουν καν ώστε να καλύψουν τις αυξήσεις των τιμών. Ιδιαίτερα εκεί όπου κανείς δεν μπορεί να «κόψει»: στα ενοίκια και στη στέγαση γενικά, που έχουν υποστεί αυξήσεις άνω του 17%, στα τρόφιμα,

που έχουν αυξηθεί κατά 38%(!), και στην ενέργεια, στο ρεύμα, όπου η αύξηση έχει φτάσει το 43%, ενώ στο πετρέλαιο θέρμανσης στο 57% σε σχέση με το 2021.

Όλα αυτά σε μια χώρα που οι εργαζόμενοι δουλεύουν περισσότερο απ' όλους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ αμείβονται χειρότερα απ' όλους (πλην Βουλγαρίας, αλλά σε ετήσια βάση), που η φοροληστεία του κράτους συνεχίζεται με αμείωτους ρυθμούς, που τα εργατικά «ατυχήματα» εξακολουθούν ν' αυξάνονται (90 θάνατοι στη δουλειά μέχρι τον Ιούλιο φέτος), που τα ωράρια ξεχειλώνονται με τα 13ωρα και τις απλήρωτες υπερωρίες. Στη χώρα που πάνω απ' τους μισθούς δεν αντέχουν οικονομικά να πάνε ούτε μία εβδομάδα διακοπές μακριά απ' το σπίτι.

Οι πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, που είναι ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισης της ακρίβειας και της φτώχειας, μπορούν να έρθουν μόνο απ' την οργανωμένη, μαζική και συγκροτημένη πάλη των εργαζομένων. Κανένα κυβερνητικό προεκλογικό παραμύθι δεν πρέπει να μας παραπλανήσει. Κανένα δικαίωμα δεν χαρίστηκε στους εργαζομένους• αντίθετα, κατακτήθηκαν μέσα από σκληρούς αγώνες, με απεργίες και διαδηλώσεις. Σ' αυτόν τον δρόμο μπορούμε να διεκδικήσουμε το δικαίωμα σε πραγματικές αυξήσεις και αξιοπρεπείς μισθούς.

Οι εργαζόμενοι αναμετρώνται με την πραγματικότητα

Οι εργαζόμενοι είναι αντιμέτωποι με μια σειρά από προβλήματα: χαμηλούς μισθούς, χτύπημα στο ασφαλιστικό, στη μόνιμη και σταθερή δουλειά και στο 8ωρο-5ήμερο, τρομοκρατία και ποινικοποίηση των αγώνων και της συλλογικής δράσης. Βρίσκονται μπροστά στην κλιμάκωση των πολεμικών αναμετρήσεων και στον κίνδυνο πολεμικής ανάφλεξης.

Κυρίως, όμως, βρίσκονται αντιμέτωποι με την έλλειψη αγωνιστικής γραμμής και κατεύθυνσης μέσα στο κίνημα. Απ' τη μια αναμετρώνται με τα χρόνια της ανάθεσης, της έλλειψης εμπιστοσύνης στις ίδιες τις δυνάμεις τους, με την αντίληψη ότι τίποτα δεν αλλάζει και τίποτα δεν μπορούν να καταφέρουν, και, απ' την άλλη, με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, κυβερνητικές και ρεφορμιστικές, που αναπαράγονται και εδραιώνονται μέσα από αυτή την αντίληψη. Ηγεσίες που, όχι μόνο δεν έχουν καμιά διάθεση να μπουν μπροστά και να οργανώσουν τον αγώνα τους, αλλά υπονομεύουν οτιδήποτε στήνουν οι εργαζόμενοι από μόνοι τους και νιώθουν ότι απειλεί την «ταξική ειρήνη» που έχουν επιβάλει. Έχουν τόσο απομακρυνθεί απ' τον ρόλο που θα 'πρεπε να έχουν, ώστε νιώθουν πολύ πιο άνετα να συνομιλούν με την κυβέρνηση, να χαριεντίζονται με την εργοδοσία και τους υπουργούς, παρά να βρίσκονται στον δρόμο με τους εργαζόμε-

νους διεκδικώντας. Απ' την ηγεσία της ΓΣΕΕ, που πανηγύριζε με την υπουργό Κεραμέως για την «κοινωνική συμφωνία», τα στελέχη της ΠΟΕΔΗΝ που αντάλλασσαν... γλυκά με τον υπουργό Υγείας, μέχρι την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ που έχει μετατρέψει τους αγώνες σε αποσπασματικές παραστάσεις στελεχών, νιώθουν, όλοι τους, πολύ πιο άνετα να καταθέτουν προτάσεις νόμου και τροπολογίες, αγωγές στα δικαστήρια και «κοστολογημένα» αιτήματα παρά να διεκδικούν το αυτονόητο.

Γιατί οι ανάγκες των εργαζομένων είναι αυτονόητες, δεν έχουν μέτρο και δεν μπαίνουν στη ζυγαριά. Η μόνιμη και σταθερή δουλειά δεν είναι προνόμιο, είναι δικαίωμα. Και οι αξιοπρεπείς μισθοί δεν είναι ελεημοσύνη, αλλά υποχρέωση της εργοδοσίας απέναντι σ' αυτούς που παράγουν τον πλούτο αυτής της κοινωνίας.

Κι όσο η επίθεση προχωρά, τόσο αυτές οι ηγεσίες απομακρύνονται. Δεν είναι θέμα αδυναμίας, είναι επιλογή και ταξική τοποθέτηση ότι μπροστά στα προβλήματα, αυτό που προτείνουν στους εργαζόμενους είναι στάση αναμονής για τις «εξαγγελίες» του πρωθυπουργού, στάση αναμονής για την ώρα που θ' ανοίξουν οι κάλπες. Στη ίδια λογική εντάσσεται και η αναγόρευση σε «μάχη των μαχών» της παρουσίας μεταφερόμενων συνδικαλιστικών στελεχών

στην απογευματινή διαδήλωση στη ΔΕΘ.

Τι μπορούν αλήθεια να περιμένουν οι εργαζόμενοι από αυτές τις συνδικαλιστικές ηγεσίες; Οτιδήποτε για να αναπαράγουν τον ρόλο και τη θέση τους, θυσιάζοντας τους εργαζόμενους και τις ανάγκες τους.

Είναι σοβαρά προβλήματα οι χαμηλοί μισθοί, η τρομοκρατία στους χώρους δουλειάς, το χτύπημα του 8ωρου-5ήμε-

ρου και όχι μόνο, είναι όμως ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα η έλλειψη κατεύθυνσης αγώνα μέσα στο εργατικό κίνημα και τα συνδικαλιστικά όργανα. Κι αυτό θα πρέπει να το οικοδομήσουν μόνοι τους οι εργαζόμενοι και με τις δικές τους δυνάμεις. Αυτές λοιπόν θα πρέπει να είναι οι δικές μας «εξαγγελίες»: συλλογικές διαδικασίες, σωματεία όπλα των εργαζομένων, συνελεύσεις και αγώνες.

Επαγγελματική «ασφάλιση»

Όχημα επίθεσης στο δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση

Ψηφίστηκε στο τέλος Αυγούστου του κυβερνητικό νομοσχέδιο προώθησης της επαγγελματικής «ασφάλισης», του λεγόμενου δεύτερου πυλώνα του ασφαλιστικού συστήματος, όπως το ορίζει το σύστημα. Σ' αυτόν τον ορισμό, τον πρώτο πυλώνα αποτελεί η κοινωνική ασφάλιση, που είναι υποχρεωτική και παρέχεται με ευθύνη του κράτους, ενώ τον τρίτο πυλώνα αποτελούν τα ατομικά ασφαλιστήρια συμβόλαια. Για το δικαίωμα του εργαζόμενου λαού να συνεχίσει να ζει όταν δεν μπορεί πια να δουλεύει, όμως, μόνο «ασφάλιση» δεν αποτελούν τα λεγόμενα «κεφαλαιοποιητικά» συστήματα, όπως εξ ορισμού είναι αυτά που αφορούν την επαγγελματική ασφάλιση, η οποία -επίσης εξ ορισμού- χρηματοδοτείται μόνο από εργαζόμενους και εργοδότες χωρίς ευθύνη του κράτους. Στην ουσία τους, αποτελούν προγράμματα μακροχρόνιας αποταμίευσης χωρίς καμιά διασφάλιση, ούτε απ' το κράτος ούτε απ' την εργοδοσία. Γι' αυτό κι ο ευφημισμός που χρησιμοποιεί το σύστημα διεθνώς για να τα περιγράψει είναι «διασφαλισμένων εισφορών», για να μην πει ότι δεν είναι καθόλου «διασφαλισμένων» παροχών. Το στοίχημα που βάζει η κυβέρνηση με τον νέο νόμο είναι να τα κάνει πιο ελκυστικά, τουλάχιστον για όσο παραμένουν προαιρετικά.

Στη διαρκή κατεύθυνση υπονόμευσης του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση, αλλά κι ως έναν ακόμα μηχανισμό συσώρευσης κεφαλαίου, λοιπόν, κινούνται οι νέες αλλαγές, 3 χρόνια μετά τις προηγούμενες. Η αγορά της επαγγελματικής ασφάλισης ανοίγει άμεσα στο ιδιωτικό κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο. Πα-

ράλληλα με τα TEA (Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης, που μπορούν να ιδρύονται από συνδικαλιστικούς ή επαγγελματικούς φορείς) θα λειτουργούν πλέον επί ίσοις όροις και οι ασφαλιστικές εταιρίες, καθώς τα ομαδικά τους συνταξιοδοτικά συμβόλαια θα θεωρούνται Ομαδικά Ασφαλιστικά Προϊόντα Επαγγελματικής Συνταξιοδότησης (ΟΑ-ΠΕΣ). Επιπλέον, ο νόμος εντάσσει και τους κανόνες για τη δραστηριοποίηση Ιδρυμάτων Επαγγελματικών Συνταξιοδοτικών Παροχών (ΙΕΣΠ) από άλλες χώρες της ΕΕ. Την ίδια ώρα, τα ίδια τα TEA μετατρέπονται ουσιαστικά σε ασφαλιστικές επιχειρήσεις, έχοντας τη δυνατότητα να διαθέτουν περισσότερα από ένα πρόγραμμα συνταξιοδοτικών παροχών. Πρακτικά, κάθε TEA, όπως και κάθε ασφαλιστική εταιρία, από Ελλάδα ή ΕΕ, θα διαθέτει και θα διαχειρίζεται ομαδικά συμβόλαια, με τον νόμο να καθορίζει και τη δυνατότητα μεταφοράς κάθε συμβολαίου απ' τον έναν στον άλλο πάροχο.

Στην ίδια βάση, οι όροι αυτών των συμβολαίων παύουν ν' αποτελούν κομμάτι του καταστατικού κάθε TEA. Το ΔΣ, που ορίζεται απ' τη συνδικαλιστική οργάνωση που ιδρύει το TEA, θα μπορεί να μεταβάλλει πιο εύκολα τους όρους κάθε συμβολαίου, να δημιουργεί νέα με διαφορετικές επιχειρήσεις, ν' αποκόττει ή να μεταβιβάζει συμβόλαια από/σε άλλα TEA ή ασφαλιστικές, ακόμα και να μετατρέπει το TEA σε «ανοιχτό», ένα νέο είδος που δίνει τη δυνατότητα να εντάσσονται στο ίδιο TEA επιχειρήσεις και ασφαλισμένοι χωρίς καμιά επαγγελματική ή κλαδική συνάφεια. Πρόσθετα, τα TEA αποκτούν τη δυνατότητα να παρέχουν και ιατροφαρμακευτική κάλυψη μέ-

σω σύμβασης με ασφαλιστική εταιρία ή ιδιωτικό πάροχο, πέρα απ' τη συνταξιοδοτική, δηλαδή την εφάπαξ ή περιοδική (πχ. μηνιαία) παροχή στο «τέλος του εργασιακού βίου».

Συνδεδεμένη μ' αυτό το «τέλος» είναι κι η κοινή φορολογική μεταχείριση της επαγγελματικής ασφάλισης. Οι εισφορές, τόσο του εργαζόμενου όσο και του εργοδότη κατά τη διάρκεια του «εργασιακού βίου», παραμένουν αφορολόγητες. Όταν όμως έρθει η ώρα των παροχών, αυτές δεν φορολογούνται με βάση το συνολικό εισόδημα αλλά αυτοτελώς, με συντελεστή 10% για εφάπαξ και 5% για περιοδικές καταβολές. Προϋπόθεση όμως αυτής της γενναίας φορολογικής ελάφρυνσης είναι η αναμονή μέχρι τα 62 έτη, ενώ οι συντελεστές μειώνονται αντίστοιχα στο μισό αν ο «πελάτης» (όρος που χρησιμοποιείται στον νόμο) περιμένει μέχρι τα 67. Δεν είναι χωρίς βάση η κριτική ότι η ευνοϊκή φορολόγηση σε συνδυασμό με την αύξηση των ορίων ετήσιων εισφορών στο 35% (από 20%) του μισθού, ή στα 35.000€ (από 20.000€) για ελεύθερους επαγγελματίες, αποτελεί μηχανισμό επίσημης φοροαποφυγής για υψηλόμισθα στελέχη, καθώς μόνο τέτοια έχουν τη δυνατότητα ν' αποταμιεύουν το 35% του μισθού τους.

Το κύριο, όμως, ζήτημα για τους εργαζόμενους και συνολικά τον λαό είναι ότι το σύστημα ολοένα και διαβρώνει την κοινωνική ασφάλιση ως δικαίωμα καθολικό, που προκύπτει απ' το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι περνούν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους εκμεταλλευόμενοι απ' το κεφάλαιο. Όταν το ΠΑΣΟΚ, για παράδειγμα, παραπονιέται ότι δεν διασφαλίζονται οι παροχές (κι έτσι είναι

εξ ορισμού, ακόμα περισσότερο καθώς ο νόμος ορίζει ότι κάθε συμβόλαιο θεωρείται διακριτό κι αν φαληρίσει δεν επιτρέπεται πχ. να διασωθεί με άλλα κεφάλαια του TEA ή της ασφαλιστικής), ταυτόχρονα δηλώνει τη συμφωνία του με την επαγγελματική ασφάλιση συνολικά. Κι αυτό γιατί πρόκειται για κεντρική πολιτική κατεύθυνση, που προωθεί με συγκεκριμένες οδηγίες (ειδικά του 2003 και του 2016) η ΕΕ, στον δρόμο που έχουν ανοίξει τ' αντίστοιχα λεγόμενα «προγράμματα 401(k)» των ΗΠΑ απ' το 1980, αρκετά απ' τα οποία με δεκάδες χιλιάδες «πελάτες» μηδένισαν στη χρηματοπιστωτική κρίση του 2008. Σύσσωμο το πολιτικό προσωπικό του συστήματος γκρινιάζει που στην Ελλάδα μόλις το 5% των εργαζομένων συμμετέχει στην επαγγελματική ασφάλιση, ενώ στην ΕΕ τα TEA διαχειρίζονται περιουσιακά στοιχεία άνω των 3 τρις. ευρώ! Από κοντά κι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, ειδικά μεγάλων ομοσπονδιών κι εργατικών κέντρων ή/και της ΓΣΕΕ, που πλέον διαβλέπουν πρόσβαση σε μια ακόμα προσοδοφόρα δραστηριότητα.

Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ενίσχυση αυτού του είδους της «ασφάλισης» «ενδυναμώνει την ανθεκτικότητα του κοινωνικοασφαλιστικού μας συστήματος» και «μπορεί να στηρίξει μελλοντικές επενδύσεις και την αναπτυξιακή πορεία της χώρας». Για τους εργαζόμενους, αποτελεί κομμάτι της επίθεσης στα ασφαλιστικά δικαιώματα που εξελίσσεται σ' ολόκληρο τον κόσμο, στην κατεύθυνση οι συντάξεις να είναι ολοένα πιο μικρές, πιο αργά και με πιο δύσκολες προϋποθέσεις.

ΕΣΥ

Ανακαινίσεις με φόντο τη ΔΕΘ και... real estate

Εν όψει ΔΕΘ και εκλογών, ο υπουργός Υγείας πήρε τους δρόμους για να διαφημίσει το τεράστιο έργο που διατείνεται ότι έκανε, δηλώνοντας ότι θα βαρεθούμε να τον βλέπουμε να εγκαινιάζει έργα στο ΕΣΥ. Σημείωσε, επίσης, ότι είναι «υποχρεωμένος» να δείξει τα έργα αυτά, προκειμένου ο ελληνικός λαός να ενημερωθεί για το τι έκανε η ΝΔ, και να μην ξεχνιέται... θα προσθέσουμε εμείς.

Οι δηλώσεις αυτές δείχνουν από τη μια πόσο μεγάλο άγχος υπάρχει στην κυβέρνηση για τις πιθανές εκλογικές απώλειες, λόγω αγανάκτησης του κόσμου με τις συνθήκες ζωής που του έχουν επιβάλει, και από την άλλη ότι ποντάρουν στο ζήτημα των νοσοκομείων επικοινωνιακά και με πακτωλούς χρημάτων (σε κατευθύνσεις συμφερόντων βέβαια), ώστε να φτιάξουν μια ωραία βιτρίνα που θα κρύβει τα πραγματικά προβλήματα του συστήματος υγείας, των εργαζομένων του, αλλά και των ασθενών.

Κι ενώ όντως ο Γεωργιάδης κάνει περιοδείες στη Βόρεια Ελλάδα, οι ειδήσεις που έρχονται από τα νοσοκομεία της χώρας αποκαλύπτουν την πραγματικότητα με τον χειρότερο τρόπο. Μαζικές παραιτήσεις υγειονομικών που καταρρέουν από το βάρος των συνθηκών, χιλιάδες χρωστούμενα ρεπό και άδειες του προσωπικού, νοσοκομεία που λειτουργούν με επικουρικό προσωπικό και μπαλώματα, μετακινήσεις ιατρικού προσωπικού από νομό σε νομό για να βγουν οι βάρδιες, εξουθένωση και μισθοί που εξανεμίζονται κάτω από το τσουνάμι της ακρίβειας.

Η κατάσταση είναι τέτοια που επηρεάζεται σημαντικά και η υγεία των εργαζομένων, ψυχική και σωματική, με τα περιστατικά υγειονομικών που κρασάρουν εν ώρα εργασίας να αυξάνονται σε αριθμό και συχνότητα. Τραγικό γεγονός ο θάνατος του 48χρονου αναισθησιολόγου μέσα στο νοσοκομείο ενώ εφημέρευε. Χαρακτηριστικά είναι και τα παραδείγματα από όλη τη χώρα, όπως η παθολόγος στο Ρέθυμνο που επιδικάστηκε υπέρ της αποζημίωση για burn out, καθώς και η σωματική κατάρρευση και οι λιποθυμίες υγειονομικών ανά την Ελλάδα. Όλα αυτά αποδεικνύουν πως δεν είναι ούτε τυχαία περιστατικά ούτε άσχετα με τις συνθήκες εργασίας, όπως θα ήθελε η κυβέρνηση να ισχυρίζεται.

Η έλλειψη προσωπικού στα νοσοκομεία και κυρίως ΜΟΝΙΜΟΥ προσωπικού είναι μια τεράστια πληγή, την οποία το υπουργείο δεν θέλει να κλείσει, γιατί το συμφέρει να παραμένει και να τροφοδοτεί τις πολιτικές επιλογές του (ελαστικές σχέσεις εργασίες, ευέλικτες μορφές, ιδιωτικοποιήσεις, κλείσιμο κλινικών συγχωνεύσεις). Από τα στοιχεία της ΠΟ-ΕΔΗΝ, που δημοσιοποιήθηκαν λίγο πριν τη ΔΕΘ, τον Οκτώβριο του 2021, στην καρδιά της πανδημίας, οι φορείς του υπ. Υγείας διέθεταν συνολικά 118.024 εργαζόμενους (75.991-τακτικό προσωπικό, 42.033-μη τακτικό). Τον Μάιο του 2026, ο συνολικός αριθμός είχε υποχωρήσει στους 111.243, δηλαδή 6.781 λιγότεροι εργαζόμενοι. Πέρα από το αρνητικό ισόζυγιο μεταξύ παραιτήσεων-συνταξιοδοτήσεων και προσλήψεων, τα στοιχεία δείχνουν ότι τα νοσοκομεία δουλεύουν με μη τακτικό προσωπικό. Από τους 111.243, οι 39.212 (35,2%) είναι μη τακτικό προσωπικό. Γεγονός που όχι μόνο

είναι επικίνδυνο, αλλά κρατάει και σε ομηρία χιλιάδες εργαζόμενους που καλύπτουν τεράστιες ανάγκες του συστήματος υγείας.

Το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν περίθαλψη αποτελεί ψιλά γράμματα για το υπουργείο και την κυβέρνηση, όπως και η ευημερία των εργαζομένων. Αυτό που τους απασχολεί είναι πώς θα αποτινάξουν την υποχρέωση του κράτους να προσφέρει περίθαλψη στους πολίτες του, καθιστώντας τη ζήτηση ατομικής ευθύνης. Και παράλληλα, πώς θα μετατρέψουν και τα νοσοκομεία σε πεδίο κερδοφορίας, με ιδιωτικοποιήσεις σε διάφορους τομείς-φιλέτα (βλ. διαγνωστικά, ασθενοφόρα, σίτιση, καθαριότητα κ.ά.).

Ο Γεωργιάδης, εξάλλου, δηλώνει ιδιαίτερα υπερήφανος για το νέο του σχέδιο, το «Στρατηγικό Πρόγραμμα Διαχείρισης της Ακίνητης Περιουσίας του Υπουργείου Υγείας & των Εποπτευόμενων Φορέων του». Ουσιαστικά πρόκειται για ένα σχέδιο real estate, όπου θα πραγματοποιηθεί πλήρης ηλεκτρονική καταγραφή της περιουσίας που ανήκει στο ΕΣΥ (διαμερίσματα, οικόπεδα κ.ά. από δωρεές), θα δημιουργηθεί ηλεκτρονική ταυτότητα για κάθε ακίνητο και θα αποτυπωθούν οι τεχνικές, πολεοδομικές και νομικές εκκρεμότητές του. Έτσι ώστε το υπουργείο να μπορέσει να τα «αξιοποιήσει» προς όφελος του κεφαλαίου, πουλώντας τα και νοικιάζοντάς

τα. Αναφέρει μάλιστα ότι μπορεί τα έσοδα αυτά να χρηματοδοτούν μέχρι και μισθούς γιατρών. Χωρίς βέβαια να αναφέρει υπό ποιο εργασιακό καθεστώς θα βρίσκονται οι γιατροί που θα πληρώνονται έτσι. Εννοείται πως την εργασία αυτή θα την αναλάβει ένας ιδιωτικός όμιλος, ο οποίος καλείται να εντοπίσει την περιουσία του ΕΣΥ (που ανήκει στον λαό), να την καταγράψει, να την «ωριμάσει» και να υποδείξει τις δυνατότητες αξιοποίησής της.

Έτσι κι αλλιώς, η κατεύθυνση των ιδιωτικοποιήσεων και η ενίσχυση της ιδιωτικής περίθαλψης δεν κρύφτηκαν ποτέ, ανεξάρτητα από το θέατρο που παίζει καθημερινά ο υπ. Υγείας στα ΜΜΕ. Ο υπουργός επίσης δεν αναφέρει τίποτα στο σχέδιο αυτό για τα νοσοκομεία που έκλεισε και έχουν μείνει έρημα να ρημάζουν, όπως το Λοιμωδών ή το Παναγία στη Θεσσαλονίκη.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση και το υπουργείο, αυτό για το οποίο κόπονται είναι κυρίως η πολιτική του κόστους-οφέλους και η κερδοφορία του κεφαλαίου. Παρ' όλο που τα σχέδιά τους για συγχωνεύσεις και αλλαγές του «υγειονομικού χάρτη» φαίνεται να παγώνουν υπό τον φόβο αντιδράσεων ενόψει εκλογών, ο λαός δεν πρέπει να ξεγελαστεί ούτε για μια στιγμή σχετικά με τον σταθερό τους στόχο: το χτύπημα του δικαϊωμάτος του στη δωρεάν περίθαλψη και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων.

Ποιος πληρώνει τα σπασμένα των ανταγωνισμών; Το παράδειγμα της ΜΕΡΕ και η εργασιακή ομηρία 170 εργαζομένων

Στα τέλη Ιουλίου, και ενώ η αλυσίδα σούπερ μάρκετ ΜΕΡΕ προετοιμάζε την επέκτασή της, ανακοινώνοντας νέες θέσεις εργασίας, ξαφνικά κατέβασε τα ρολά στα 11 καταστήματά της πανελλαδικά, αφήνοντας στον αέρα περίπου 170 εργαζόμενους.

Η ΜΕΡΕ, αλυσίδα ρωσικών συμφερόντων που δραστηριοποιείται και στην Ελλάδα, οδηγήθηκε σε αναστολή λειτουργίας μετά την επιβολή κυρώσεων της ΕΕ σε πολλούς Ρώσους επιχειρηματίες, συμπεριλαμβανόμενου του Sergey Schneider, συνιδιοκτήτη του ρωσικού ομίλου με τον οποίο συνδέεται η αλυσίδα. Ο Schneider εντάχθηκε στον κατάλογο κυρώσεων για τη στήριξη της ρωσικής πολιτικής απέναντι στην Ουκρανία και την οικονομική και υλική υποστήριξη δραστηριοτήτων που, σύμφωνα με την ΕΕ, υπονομεύουν την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας.

Και προφανώς, δεν είναι ότι ξαφνικά η ΕΕ συγκινήθηκε για την πολυπαθή Ουκρανία, την ίδια στιγμή που κάνει τα πάντα για να την εντάξει στη δική της σφαίρα επιρροής και να την

εκμεταλλευτεί για τα δικά της συμφέροντα.

Η Ουκρανία αποτελεί το επίκεντρο των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μεταξύ των ΗΠΑ, Ρωσίας και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, με τις αντιθέσεις τους διαρκώς να οξύνονται και το μέλλον να φαίνεται αβέβαιο για τους λαούς. Κι όταν οι ισχυροί ανταγωνίζονται, τον λογαριασμό τον πληρώνουν πάντα οι από κάτω. Τον πληρώνει ο ουκρανικός λαός, τον πληρώνει ο ρωσικός λαός, τον πληρώνουν όλοι οι λαοί με την ακρίβεια και τη συμπίεση του βιοτικού τους επιπέδου. Και τον πληρώνουν τώρα με πολύ συγκεκριμένο τρόπο και οι 170 εργαζόμενοι της ΜΕΡΕ στην Ελλάδα.

Οι εργαζόμενοι της ΜΕΡΕ βρίσκονται σε ένα ιδιότυπο καθεστώς εργασιακής ομηρίας: τα καταστήματα έχουν κλείσει, αλλά οι εργαζόμενοι ούτε πληρώνονται, ούτε γνωρίζουν αν και πότε θα επιστρέψουν στη δουλειά τους, ούτε έχουν απολυθεί για να διεκδικήσουν αποζημιώσεις και όσα δικαιούνται.

Κι εδώ βρίσκεται η τεράστια αντίθεση, που αναδεικνύει το σάπιο σύ-

στημα στο οποίο ζούμε. Για την προσασία της «επιχειρηματικής δραστηριότητας», της «ευελιξίας» και της «ανταγωνιστικότητας», το κράτος συντηρεί και αναβαθμίζει ένα ολόκληρο νομικό οπλοστάσιο, που τα τελευταία χρόνια έχει εκτινάξει την εργοδοτική ασυδοσία: ελαστικές μορφές εργασίας, διευθέτηση του χρόνου εργασίας, 13ωρα, εξαήμερα, διευρυμένα ωράρια.

Όταν πρόκειται όμως για την προσασία των εργαζομένων απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, αυτή γίνεται ξαφνικά πολύ πιο περιορισμένη. Κι όπου ακόμη υπάρχει, οφείλεται σε δικαιώματα που κατακτήθηκαν μέσα από τους αγώνες προηγούμενων γενεών εργαζομένων. Και αυτό δεν είναι τυχαίο.

Από τη ΛΑΡΚΟ και τη Nokia, μέχρι τα Notos και τώρα τη ΜΕΡΕ, οι περιπτώσεις μπορεί να διαφέρουν, αλλά το αποτέλεσμα για τους εργαζόμενους επαναλαμβάνεται: οι εργαζόμενοι καλούνται να πληρώσουν τα σπασμένα. Να μην το επιτρέψουμε.

Καλοκαίρι 2026

Σεζόν στην ελληνική τουριστική γαλέρα

Οι αναφορές στο ξεκίνημα της φετινής σεζόν στην Ελλάδα έκαναν λόγο για 85.000 κενές θέσεις εργασίας, τη στιγμή που ο τουριστικός κλάδος σημειώνει νέο ρεκόρ αφίξεων και εσόδων για τις επιχειρήσεις. Οι εργοδότες και επιχειρηματίες σπεύδουν να διαμαρτυρηθούν ότι δεν υπάρχουν πλέον εργαζόμενοι και ότι η νεολαία «δεν θέλει να δουλέψει». Ήδη από την περίοδο της πανδημίας, καταγράφεται σταδιακή αποχώρηση μέρος των εργαζόμενων από τον κλάδο του τουρισμού, αναζητώντας πιο σταθερές συνθήκες απασχόλησης. Για τους μεταναστευτικούς και προσφυγικούς πληθυσμούς, που κλήθηκαν για άλλη μία φορά να καλύψουν αυτά τα «κενά» και που, διαχρονικά, αποτελούν τα πιο εκμεταλλεύσιμα εργατικά χέρια για το κεφάλαιο, τα συστημικά μέσα σπέρνουν το ρατσιστικό δηλητήριο, μιλώντας για ανθρώπους που προτιμούν να κοιμούνται και να τρώνε στις δομές αντί να πάνε να δουλέψουν. Ποια πραγματικότητα κρύβεται πίσω από το κυρίαρχο αφήγημα για τους «πληγέντες επιχειρηματίες» και τους «τεμπέληδες εργαζόμενους»;

Είναι η πραγματικότητα των εργαζόμενων που και το φετινό καλοκαίρι βουτούσαν στη θάλασσα παριστάνοντας τους λουόμενους και κρύβονταν στις αποθήκες των μαγαζιών για να γλιτώσουν τους ελέγχους των αρχών. Είναι το εργασιακό καθεστώς των 10ωρων και 12ωρων βαρδιών, ο κλάδος της κανονικοποίησης της εργασίας των 6 στις 7 και 7 στις 7 ημερών, της αμφισβήτησης των αδειών, στον οποίο ο κάθε εργαζόμενος καλείται να βγάλει δουλειά τριών και τεσσάρων ανθρώπων. Είναι ακόμη μία χρονιά που σημειώνεται αύξηση στην εργασία ανηλίκων, με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό να καταγράφει 50% αύξηση σε σχέση με το 2025 και, την ίδια στιγμή, γινόμαστε μάρτυρες περιστατικών όπως εκείνο του ξυλοδαρμού 16χρονου από διευθυντή ξενοδοχείου στη Χερσόνησο Κρήτης επειδή ο ανήλικος τόλμησε να καθίσει σε καρέκλα την ώρα της βάρδιάς του. Είναι ακόμη μία ευκαιρία, παράλληλα, για το σύστημα να αξιοποιήσει τους σπουδαστές τουριστικών σχολών και μαθητείας που απασχολούνται υπό το καθεστώς πρακτικής άσκησης, για να καλύψει τα εργασιακά κενά που δημιουργεί το καθεστώς δουλειάς του κλάδου, προκειμένου να καταφέρουν οι σπουδαστές να βγάλουν ένα πτυχίο που θα τους εξασφαλίσει καλύτερες εργασιακές μέρες...

Και η επόμενη μέρα για τους εργαζόμενους; Είναι εκείνη της ανεργίας, της ανασφάλειας και της πετσοκομμένης -κατά τα μνημονιακά χρόνια- επιδότησης των εργαζόμενων στις τουριστικές επιχειρήσεις. Πριν από το 2013, η επιδότηση κυμαινόταν από 5 έως 12 μήνες, ανάλογα με τα έτη. Με τον ν. 4203/2013, η επιδότηση περιορίστηκε στους 3 μήνες, φτάνοντας σήμερα στην ετήσια και εφάπαξ παροχή του «ειδικού εποχικού βοηθήματος» που αντιστοιχεί περίπου στο ποσό των 690€. Ποιος πλήττεται λοιπόν πραγματικά στο τοπίο της τουριστικής γαλέρας;

Να μην κανονικοποιηθεί η εργασιακή βαρβαρότητα! Οι εργαζόμενοι στον κλάδο του επισιτισμού-τουρισμού δεν είναι σύγχρονοι σκλάβοι!

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΑΚΕ Οι παρακαταθήκες των αγώνων μας δείχνουν τον δρόμο!

Σε κλίμα πανηγυρικό αλλά προσγειωμένο, κλίμα συγκίνησης, δίκαιης υπερηφάνειας αλλά και αγωνιστικής ετοιμότητας, πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 29 Αυγούστου η Πανελλαδική Σύσκεψη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών στο καφέ-βιβλιοπωλείο «Εκτός των Τειχών», στα Εξάρχεια.

Τον τόνο έδωσε, όπως ήταν φυσικό, η πρόσφατη ανακοίνωση της επιστροφής της Χρύσας Χοτζόγλου στο σχολείο της, μετά από 18 μήνες σε καθεστώς «δυσνητικής αργίας» για τη συνδικαλιστική της δράση. Συναγωνιστές και συναγωνίστριες από όλη την Ελλάδα μοιράστηκαν την εμπειρία τους από τις προσπάθειες ανάδειξης του ζητήματος και οικοδόμησης κινηματικών απαντήσεων: τις πρωτοβουλίες, τις Επιτροπές Αγώνα και την Ανοικτή Συνέλευση Εναντίον στις Συνδικαλιστικές Διώξεις και Απολύσεις, που έσπασαν τις λογικές αδράνειας

των συνδικαλιστικών ηγεσιών και άνοιξαν τον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα. Παράλληλα, συζητήσαν τους προβληματισμούς τους για τα οργανωτικά ζητήματα και τα επόμενα βήματα.

Στο επίκεντρο της συζήτησης βρέθηκαν τα ανοικτά μέτωπα του κλάδου:

- η ανασυγκρότηση της μάχης ενάντια στην Αξιολόγηση ώστε να αποτελέσει ξανά υπόθεση όλου του κλάδου,
- η ανατροπή της πολιτικής των διώξεων, των απολύσεων, των δυσνητικών αργιών
- η οριστική αθώωση της Χρύσας, του Δημήτρη και όλων των διωκόμενων συναδέλφων
- η μάχη ενάντια στην επικείμενη Συνταγματική Αναθεώρηση
- το επιτακτικό ζήτημα της μονιμοποίησης των αναπληρωτών
- οι πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς

- η ανατροπή των ταξικών φραγμών
- η υπεράσπιση των σωματείων και των Γενικών Συνελεύσεων ως οργάνων πάλης
- η ενεργή συμμετοχή των εκπαιδευτικών στο αντιπολεμικό κίνημα

Το βασικό συμπέρασμα είναι καθαρό και αναμφισβήτητο: η επιστροφή της Χρύσας, όπως κάθε νίκη του κινήματος, φέρει τη σφραγίδα της ανυποχώρητης, συλλογικής πάλης, κόντρα σε κάθε λογική συναλλαγή.

Αντίθετα, η λογική των «χαμηλών τόνων» και του «σώπα, μη μιλάς» αποτελεί συνταγή ήττας και επιτυχία του συστήματος. Το ίδιο και ο «ατομικός δρόμος», το «άθροισμα μοναχικότητων» όπου ο καθένας δίνει μόνος του μικρές, καθημερινές μάχες, χωρίς να μετατρέπει τη δίκαιη αγανάκτηση σε συλλογική δράση. Η θέση των εκπαιδευτικών, όπως και όλων των εργαζομένων, είναι στα συλλογικά όργανα διεκδίκησης και πάλης!

Το επόμενο διάστημα, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών θα επιδιώξουν να αναδείξουν τα πολιτικά, συνδικαλιστικά, κινηματικά χαρακτηριστικά της κατεύθυνσης που οδήγησε σε αυτήν την πρώτη, σημαντική νίκη. Να αναμετρηθούν με τις δεξιές αλλά και «αριστερές» προσεγγίσεις που πουλάνε ανέξοδες νίκες, που έρχονται «έτσι απλά» και «διά της αναθέσεως», χωρίς μαζική συμμετοχή, οργάνωση και συλλογική δράση και, τελικά, οδηγούν σε απανωτές ήττες. Παράλληλα, θα εντείνουν την κριτική στην πολιτική διγλωσσία, στη μικροκομματική εκμετάλλευση του αγώνα και των αγωνιστών αλλά και σε κάθε είδους προεκλογικές «ερμηνείες» της επιτυχίας και εκλογικές αυταπάτες.

Σε αυτήν την κατεύθυνση, η Πανελλαδική Σύσκεψη των ΑΚΕ αποφάσισε:

1. την πραγματοποίηση πανελλαδικής διαδικτυακής εκδήλωσης με αντικείμενο τα συμπεράσματα από τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα για την επιστροφή της Χρύσας Χοτζόγλου στο σχολείο

2. το κάλεσμα σε πλατύ μέτωπο ενάντια στη Συνταγματική Αναθεώρηση που απειλεί θεμελιώδη δικαιώματα κατακτημένα με αιματηρούς αγώνες.

Με το σύνθημα «Με τους αγώνες μας μπορούμε να νικήσουμε», οι ΑΚΕ συμπυκνώνουν την πολιτική-συνδικαλιστική αντίληψη που παλεύουν να οικοδομήσουν στον χώρο της εκπαίδευσης.

3ο Δημοτικό Σχολείο Ραφήνας

Οι δυσνητικές αργίες δεν θα περάσουν

Σε πολύ σοβαρή υπόθεση εξελίσσεται η πειθαρχική δίωξη που ξεκίνησε πέρσι σε βάρος σχεδόν του συνόλου των μελών του Συλλόγου Διδασκόντων του 3ου Δημοτικού Σχολείου Ραφήνας με αφορμή τις διαμαρτυρίες τους για τη συγχώνευση τμημάτων. Συγκεκριμένα, 5 από τις 12 εκπαιδευτικούς που διώκονται παραπέμφθηκαν για την Παρασκευή 4 Σεπτέμβρη στο νέο Πειθαρχικό Συμβούλιο με το ερωτηματικό της δυσνητικής αργίας. Διώκονται αυτεπάγγελα λόγω της βαρύτητας των κατηγοριών. Για να στήσουν το κατηγορητήριο ερεύνησαν, πέρα από την υπόθεση για την οποία κλήθηκαν να απολογηθούν, την παιδαγωγική και εργασιακή τους επάρκεια και τη συνδικαλιστική τους δράση, χρησιμοποιώντας κατά το δοκούν και εναντίον τους ό,τι είπαν στις καταθέσεις τους. Η επικοινωνία τους με το σωματείο, η συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις και στην απεργία/αποχή από την αξιολόγηση θεωρήθηκαν παράβαση καθήκοντος, αναξιοπρεπής συμπεριφορά εντός και εκτός υπηρεσίας, απείθεια και έλλειψη εξεμύθειας.

Παρόλο που οι 5 εκπαιδευτικοί θα κριθούν με τον παλιό πειθαρχικό νόμο, δεν επιτρέπεται εφησυχασμός ή παράκαμψη της δήλωσης της υπουργού Παιδείας στους εκπροσώπους των ΟΛΜΕ/ΔΟΕ πως η αξιολόγηση και τα πειθαρχικά θα προχωρήσουν κανονικά. Τα πειθαρχικά συμβούλια, οι δικαστικές αίθουσες και οι θεσμοί διοίκησης δεν λειτουργούν βάσει προσώπων, αλλά βάσει των νόμων, που γίνονται πιο σκληροί και πιο άδικοι. Ο Διευθυντής Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής που διέταξε τις πειθαρχικές διώξεις στη Ραφήνα σε αυτούς στηρίζεται. Τους κωδικοποίησε σε κανόνες, επισημαίνοντας πως οι εκπαιδευτικοί που δεν τους εφαρμόζουν θα τιμωρούνται. Όμως, η άρση της πολύμηνης αργίας της Χρύσας και η επιστροφή της στο σχολείο βγάζουν ως βασικό δίδαγμα πως καμιά κυβερνητική επιλογή δεν είναι ακλόνητη και κανένα δικαστήριο δεν μπορεί να παρακάμψει τη λαϊκή πίεση. Η Χρύσα νίκησε κάτω από την πίεση των αγώνων και το άπλωμα της αλληλεγγύης. Έτσι θα σταματήσει η βιομηχανία διώξεων. Η νίκη εδραιώνεται με νέα νίκη.

Πέρασαν 18 μήνες συνεχούς ομπρίας και πολιτικών παρεμβάσεων από το ΥΠΙΑΘ και το Μαξίμου. Αλλά και πάνω από 2 χρόνια συνεχών κινητοποιήσεων από σωματεία, συλλογικότητες, Ανοικτές Συνελεύσεις. Έτσι, στις 25/8 (4 μήνες σχεδόν μετά την αθωωτική γνωμοδότηση του Πειθαρχικού συμβουλίου για τη Χρύσα, αλλά και για τον Δημήτρη Χατζιζουλάκη) έφτασε στα χέρια της Χρύσας η απόφαση της Υπουργού με την οποία διακόπτεται η δυνιτική αργία που είχε επιβληθεί με την απόφαση του προηγούμενου ΥΠΙΑΘ.

Πρόκειται για μια πολύ μεγάλη νίκη του κινήματος που δημιουργήθηκε όλο αυτό το διάστημα, που ανέδειξε και έκανε το ζήτημα της αντιπαράθεσης με την αργία, ζήτημα κεντρικής πάλης. Έδωσε την εμπειρία του νικηφόρου αγώνα σε εκατοντάδες νέους αγωνιστές, αλλά και «πλήγωσε» σημαντικά την αρχική επιδίωξη του συστήματος, να αξιοποιήσει τη δίωξη αυτή για να επιβάλλει τις πρώτες απολύσεις για συνδικαλιστικούς λόγους στο δημόσιο σχολείο. Μάλιστα, οι αθωωτικές αποφάσεις που εκδόθηκαν για τα πρώτα πειθαρχικά για την απεργία-αποχή, παρόλο το προβληματικό σκεπτικό τους (περί «άγνοιας» των εκπαιδευτικών για τη νομιμότητα της συλλογικής απόφασης των σωματείων), συμπληρώνουν το παζλ δυσκολιών στην εφαρμογή της πολιτικής των πειθαρχικών από μεριάς ΥΠΙΑΘ, αλλά και γενικότερων ρωγμών που υπάρχουν στους μηχανισμούς επιβολής τους.

Ακόμα μεγαλύτερη σημασία -μαζί με την υλική νίκη- έχουν τα συμπεράσματα και οι παρακαταθήκες που αφήνει αυτός ο αγώνας και που πρέπει να γίνουν βάση για τη συνέχεια και όλους τους επόμενους. Γιατί ο αγώνας αυτός ξεδιπλώθηκε στους σπερμινούς -αρνητικούς- συσχετισμούς στο κίνημα και στα σωματεία και έδειξε τις δυνατότητες, αλλά και τον δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί. Γιατί αυτό είχε ως απαίτηση την **επιβολή ενότητας**, αλλά και **πάλης και αντιπαράθεσης**, για να μπορέσει ο αγώνας να πάρει αυτά τα χαρακτηριστικά:

1) Αντιπαράθεση με την άποψη του κυρίαρχου συνδικαλισμού, που θεωρούσε ότι το ζήτημα των διώξεων δεν πρέπει να αναδεικνύεται γιατί έτσι τρομάζει ο κόσμος και «απομακρύνεται από τα σωματεία». Με τη λογική, δηλαδή, της νομιμότητας του συστήματος. **Στον αγώνα ενάντια στη δυνιτική αργία αναδείχθηκε η ανάγκη οι διωκόμενοι να είναι στην πρώτη γραμμή του αγώνα, να μιλάνε, να τοποθετούνται, να απευθύνονται στον κόσμο.**

2) Επιβολή της άποψης ότι σε έναν αγώνα πρέπει να υπάρχουν αιχμές. Κόντρα στη λογική του τα «βάζουμε όλα», χωρίς να αναδεικνύεται τίποτα. Αιχμή αποτέλεσε η επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο, με το ευρύτερο σύνθημα «να μην περάσουν οι πρώτες απολύσεις στο δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους». Αυτό απελευθέρωσε δυνάμεις και έδωσε τη δυνατότητα σε ευρύτερο κόσμο να συμμετέχει ενεργά στον αγώνα.

3) Αποτελέσει πεδίο πάλης για να είναι ζήτημα για το οποίο πρέπει να αγωνιστεί ευρύτερα ο λαός (στη λογική του κοινού μετώπου), κόντρα στη λογική «είναι ένα θέμα που αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς», «μόνο τον Πειραιά», «ιδιαιτέρη περίπτωση που δεν σχετίζεται με τις υπόλοιπες διώξεις» κ.τ.λ. Σε αυτό το κομμάτι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο οι επιτροπές και η Ανοικτή Συνέλευση, που έδωσαν βήμα και ρόλο σε εκατοντάδες αγωνιστές πανελλαδικά!

4) Δόθηκε σκληρή αντιπαράθεση για να ξεπεραστούν στην πράξη οι συσχετισμοί και οι σχεδιασμοί των διαφόρων δυνάμεων του κυρίαρχου

συνδικαλισμού. Με τις επιτροπές και τις πρωτοβουλίες κινητοποιήσεων και εκδηλώσεων που έκαναν κατάφεραν να κρατούν τη φλόγα του αγώνα αναμμένη και να δημιουργούν την καθοριστική πίεση και μέσα στα σωματεία, για να παίρνονται αποφάσεις. Και όταν δεν έπαιρναν αποφάσεις, προχωρούσαν οι επιτροπές σε κινητοποιήσεις, ξεπερνώντας και ξεπροστιάζοντας τις ηγεσίες των σωματείων.

5) Δεν καθόρισε ο νομικός αγώνας τον κινήματικό σχεδιασμό, παρόλο που αξιοποιήθηκαν όλες οι νομικές ενέργειες. Δεν αναπαράχθηκε η γραμμή που ακουγόταν στις μαζικές παραδόσεις πειθαρχικών, ότι «θα τα πούμε σε 3-4 χρόνια που θα γίνουν οι εκδικάσεις». Παλεύτηκαν και πραγματοποιήθηκαν πολλές διαδηλώσεις και εκδηλώσεις, που κράτησαν το ζήτημα στην επικαιρότητα και έδειξαν ότι ο κόσμος δεν υποχωρεί!

6) Ακόμα και το ζήτημα της οικονομικής ενίσχυσης εντάχθηκε στη λογική της πάλης, της αλληλεγγύης και της κίνησης, της ευρύτερης ανάγκης στήριξης του αγώνα ενάντια στις διώξεις. Όχι ως ένα ζήτημα απλά για να καλυφθεί οικονομικά η κασούρα του διωκόμενου.

7) Συνολικά ανοίχτηκε η αντιπαράθεση σε σχέση με το πού πρέπει να απευθύνονται οι αγώνες για να είναι αποτελεσματικοί. Αν πρέπει να διαμαρτυρόμαστε για «να μας ακούσει» το Υπουργείο ή η Διοίκηση ή αν οι κινητοποιήσεις μας πρέπει να απευθύνονται στον λαό! Αυτό είχε και πρακτικά αντίκτυπα στην πορεία: με χαρακτηριστική την απεργία στις 21/3/25 όπου οι πλειοψηφίες σε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ μαζί με ΑΣΕ/ΠΙΑΜΕ) επέλεξαν να καλέσουν συγκέντρωση στο ΥΠΙΑΘ (απονευρώνοντας πλήρως την αγωνιστική απάντηση στην ανακοίνωση της δυνιτικής αργίας). Την ίδια ώρα, πρωτοβάθμια σωματεία και αγωνιστικές συλλογικότητες, με καθοριστική την απόφαση της ΓΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, οργάνωσαν μαχητική μαζική απεργιακή συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας, ενώ στην κινητοποίηση των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ μαζεύτηκαν με το ζόρι 40 συνδικαλιστές!

Συνολικά τα ζητήματα αυτά που τέθηκαν δεν είναι ζητήματα «δεοληπιών». Αποτελούν πεδίο

Η λαϊκή πάλη φέρνει νίκες

Η αγωνίστρια εκπαιδευτικός Χρύσα Χοτζόγλου γύρισε στο σχολείο! Συνεχίζουμε!

29/4/2026: Η μεγάλη κινητοποίηση στο Πειθαρχικό Συμβούλιο

13/10/2024: Η πρώτη Ανοικτή Συνέλευση Αγώνα ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις

αντιπαράθεσης στο πλαίσιο του κινήματος. Για το πώς πρέπει να οργανωθεί και να συνεχιστεί ένας αγώνας. Όλα τα παραπάνω χαρακτηριστικά που πήρε ο αγώνας ενάντια στην αργία αποτελούν μια συγκροτημένη και διακριτή άποψη μέσα στο κίνημα. Μια άποψη που πρέπει να δυναμώσει και να πλατύνει, να αξιοποιηθεί και στα υπόλοιπα μέτωπα.

Η ευφορία του κόσμου για την επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο δεν αφορά μόνο το γεγονός ότι στην περίπτωση αυτή η κυβέρνηση επιχείρησε τον παρα-

δειγματισμό, και τώρα η Χρύσα γυρίζει στο σχολείο! Έχει να κάνει με το γεγονός ότι νιώθει πως και ο ίδιος συνέβαλε στη θετική εξέλιξη αυτή. Ότι ο αγώνας που έκανε έδωσε αποτέλεσμα! Και αυτό αποτελεί σημαντικό συμπέρασμα και παρακαταθήκη, που πρέπει να αποτυπωθεί σε συνέχεια του αγώνα, για να ανατραπεί στο σύνολο η πολιτική των διώξεων, των απολύσεων, για να αθωωθούν πλήρως και ο ΔΧ και η ΧΧ και όλοι οι αγωνιστές που διώκονται. Για την κεντρική μάχη του λαού με την πολιτική της βαρβαρότητας, της φτώχειας, του πολέμου.

Συνέντευξη από την εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου

«Στον κτηνώδη κόσμο που αυτοί υπερασπίζονται, εμείς βρεθήκαμε απέναντι και πετύχαμε μια σημαντική νίκη»

Λίγες μέρες μετά την ανακοίνωση της απόφασης για τη λήξη της δυνιτικής αργίας της Χρύσας, που ήταν αποτέλεσμα όλου αυτού του επίμονου αγώνα που στήθηκε εδώ και 2 χρόνια, η Προλεταριακή Σημαία πήρε την πρωτοβουλία να επικοινωνήσει με την αγωνίστρια εκπαιδευτικό. Έτσι καταγράφηκαν λίγες στιγμές, δυσκολίες, εμπόδια, αλλά και δυνατότητες που αναδείχθηκαν μέσα σε αυτή τη μάχη!

ΠΣ: Τελικά, ποιο είναι μεγαλύτερο: το κόστος του να μιλάς ή το κόστος του να σωπαίνεις;

ΧΧ: Νομίζω ότι κόστος μπορεί να υπάρχει και στις δύο περιπτώσεις, αν λείπει ο οργανωμένος αγώνας.

Αυτή τη συνθήκη δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει ο αντίπαλος, το Υπουργείο και η κυβέρνηση, στη δική μας περίπτωση και υποχρεώθηκε να αναδιπλωθεί με την άρση της αργίας και την επιστροφή μου στο σχολείο.

Εμείς, μέσα από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών και την Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής, καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα άτυπο πανελλαδικό δίκτυο αγώνα, που εδώ και δύο χρόνια δεν σταμάτα να προπαγανδίζει το ζήτημα των συνδικαλιστικών διώξεων και απολύσεων, να παίρνει πρωτοβουλίες κατά τόπους αλλά και κεντρικές, να μαζικοποιεί συγκεντρώσεις, κινητοποιήσεις και απεργίες, να ασκεί πίεση με την κίνησή του στα πρωτοβάθμια σωματεία και τις ομοσπονδίες, να δηλώνει με κάθε τρόπο ότι δεν θα σταματήσει μέχρι να αρθεί η αργία, να παύσουν οι διώξεις και να σταματήσει η τρομοκρατία μέσα στα σχολεία, αλλά και τις σχολές, απέναντι σε όποιον παλεύει για δικαιώματα και κατακτήσεις.

Οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις συνεχώς υπονομεύουν τις συλλογικές διαδικασίες των εργαζομένων με αποτέλεσμα απέναντι στην επίθεση να αισθάνεται ο καθένας μόνος του. Με αυτόν τον τρόπο επιβάλλουν τη σιωπή ή ντύνουν τις φωνές. Είναι ενδεικτικό ότι λίγες μέρες μετά την κυβερνητική απόφαση επιστροφής μου στη δουλειά, 5 συναδελφισσες από το 3ο Δημοτικό Σχολείο Ραφήνας σέρνονται στο πειθαρχικό με το ερώτημα της δυνιτικής αργίας, επειδή διαμαρτυρήθηκαν εγγράφως ενάντια στις συγχωρεύσεις και συμμετείχαν σε κινητοποιήσεις μαζί με τους γονείς! Για αυτή την πολύ σοβαρή δίωξη η ΔΟΕ έβγαλε απόφαση για συμμετοχή στην κινητοποίηση έξω από το πειθαρχικό με στάση εργασίας μόλις λίγες ώρες πριν την εκδίκασή του!

ΠΣ: Αν σου έλεγαν «γράψε με λίγες λέξεις τι σημαίνει για σένα επιστροφή στο σχολείο», τι θα έγραφες;

ΧΧ: Την 1η του Σεπτέμβρη, μία και μόνο λέξη, ένα και μόνο συναίσθημα με κατέκλυζε προτού μπω στο σχολείο μου και αυτό αφορούσε όλους και όλες που παλέψαμε μαζί αυτή χρόνια: Υπερηφάνεια.

Γιατί δεν κάναμε ούτε μισό βήμα πίσω, όταν οι καθεστωτικοί συνδικαλιστές, την ίδια στιγμή μου μας χτυπούσαν φιλικά την πλάτη, μας συκοφαντούσαν ότι λειτουργήσαμε τυχοδιωκτικά, έζω από αποφάσεις σωματείων και δεν μας έδιναν τον λόγο σε συνελεύσεις και συγκε-

ντρώσεις. Γιατί δεν «τσιμπήσαμε» ότι το ζήτημα θα απαντιθεί με επερωτήσεις στη Βουλή από τις κοινοβουλευτικές δυνάμεις που υποσχόταν. Γιατί δεν δεχτήκαμε η «οικονομική αλληλεγγύη» να ξεκοπεί από την κίνηση και την απεύθυνση στον κόσμο, δηλαδή να ξεπλύνει την απραξία των ηγεσιών που πλειοψηφούν σε σωματεία και ομοσπονδίες.

Γιατί υπερασπιστήκαμε μέχρι τέλους στα πειθαρχικά συμβούλια και στα διοικητικά δικαστήρια το δικαίωμα στη συνδικαλιστική δράση και την απεργία. Τα βάλαμε «με θεούς και δαίμονες» και τα καταφέραμε. Αναμετρηθήκαμε με τον αντίπαλο. Με χιλιάδες κόσμου επίμονους και ακούραστους συμπαραστές και συνοδοιπόρους. Οι πρώτες απολύσεις, μετά τη Χούντα, για συνδικαλιστικούς λόγους, μπλοκαρίστηκαν. Όπως και η επιβολή ποινής σε απεργούς στο δημόσιο.

Όλα αυτά είναι καταγεγραμμένα, αποτελούν ανεκτίμητη παρακαταθήκη για το κίνημα. Για να στηρίζονται οι εργαζόμενοι και ο λαός στις δικές τους δυνάμεις. Για να είναι τα σωματεία πραγματικά όπλα των εργαζομένων και όχι φυτά εσωτερικού χώρου της διοίκησης και της εργοδοσίας. Για να αποκτούμε εμπιστοσύνη στους/στις συναδελφικούς/ισσες μας και τον λαό και όχι στους δίδην «σωτήρες» και τους «ειδικούς».

ΠΣ: Υπήρξε στιγμή που ένιωσες μόνη σε αυτήν την μάχη;

ΧΧ: Ένιωθα «λίγη». Οι απαιτήσεις της πάλης ήταν τεράστιες κι εγώ έπρεπε να παραμείνω στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Αυτό δεν θα είχε γίνει κατορθωτό, εάν δεν είχα εισπράξει αυτή την απεριόριστη αλληλεγγύη από εργαζόμενους, αγωνιστές και αγωνίστριες του κινήματος, συνδικαλιστές και συνδικαλιστριες, αλλά και λαϊκούς ανθρώπους που δεν το χώραγε ο νους τους ότι πλέον οι δάσκαλοι θα απολύονταν αν διεκδικούσαν μαζί με τους μαθητές τους.

ΠΣ: Μια πολύ δυνατή εικόνα που έχεις από αυτούς τους 18 μήνες αργίας και αγώνα;

ΧΧ: Ηράκλειο, Ίαθνη, Θεσσαλονίκη, Πάτρα. Επιτροπές αγώνα και εκδηλώσεις σχετικά με τις διώξεις. Εργαζόμενοι από τον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, αγρότες, συνταξιούχοι, φοιτητές, μαθητές, εκπαιδευτικοί. Και δημοσιογράφοι. Κι εγώ, που είχα μάθει να μιλάω σε 28άρια τμήματα μαθητών/τριών, βρισκόμουν μπροστά σε δε-

κάδες ή και εκατοντάδες ανθρώπους. Ανάμεσά τους και πολλοί διωκόμενοι. Το βάρος της ευθύνης που ένιωθα να συνδέσω το προσωπικό με το συλλογικό, να μεταφέρω εμπειρία από το κέντρο και να υποστηρίξω αποτελεσματικά την κατεύθυνση της αναγκαίας οργάνωσης και αναμέτρησης με την κυβέρνηση και το Υπουργείο ήταν πολύ μεγάλο. Ήταν η ζεστασιά των ανθρώπων εκεί που όλα τα έκανε δυνατά.

ΠΣ: Τι θα ήθελες να θυμούνται οι μαθητές σου από εσένα και τον αγώνα που έδωσες;

ΧΧ: Θα ήθελα να θυμούνται τα συνθήματα που φωνάξαμε μαζί εκείνη την μέρα της κινητοποίησης στο σχολείο. Το παργένντο «Εμπρός, λαι, μη σκύβεις το κεφάλι, ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση και πάλη» και το οικείο, από τις μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις της προηγούμενης χρονιάς ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια «Μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί για δωρεάν παιδεία παλεύουμε μαζί». Και την ενδόληση του διοικητικού μηχανισμού, επειδή τα παραπάνω εξακολουθούν να εμπνέουν τόσο τους εργαζομένους όσο και τη νεολαία στην κατεύθυνση της πάλης για δικαιώματα.

Θα ήθελα να θυμούνται τον ασυγκράτητο θυμό της διοίκησης που η εφαρμογή της εκπαιδευτικής πολιτικής βρέθηκε μπροστά σε ένα τείχος ανθρώπων πολύ νέων, αλλά τόσο πεισμένων για το δικίο τους. Που, αντί να προκύψει κοινωνικός κανιβλισμός ανάμεσα σε εκπαιδευτικούς και μαθητές, γεννήθηκε συγκινητική συμπαχία. Που ακούστηκαν στον διάδρομο του σχολείου λέξεις όπως «άδικοι νόμοι» και «ανατροπή». Και άλλες. «Κυρία, σας αγαπάμε!».

Θα ήθελα να θυμούνται ότι το κοινό μέτωπο και η κοινή δράση μπορούν να φέρουν νικηφόρα αποτελέσματα ακόμη και σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες της αποπολιτικοποίησης και της κατασυσκοφάντησης των αγώνων. Ότι στον κτηνώδη κόσμο που εκείνοι υπερασπίζονται, εμείς βρεθήκαμε απέναντι και πετύχαμε μια σημαντική νίκη. Την επιστροφή ενός απολυμένου ανθρώπου πίσω στη δουλειά μετά από διεκδίκηση και συλλογικό αγώνα με το κεφάλι ψηλά.

ΠΣ: Υπήρξε μεγάλη και έκδηλη χαρά για αυτή τη νίκη από πολύ κόσμο εντός και εκτός εκπαιδευσης. Θα χρειαστεί η αισιοδοξία για τη συνέχεια;

ΧΧ: Έχουμε κάθε λόγο να είμαστε χαρούμενοι και αισιοδοξοί. Οι εκπαιδευτικοί εξακολουθούν, κόντρα στις ομοσπονδίες τους, να αντιστέκονται στην αξιοποίηση με όποιον τρόπο μπορούν και ρισκάροντας πειθαρχικές διώξεις, δυσκολεύοντας το προχωρήμα της στο επίπεδο που θα ήθελαν κυβέρνηση και Υπουργείο.

Η υπεράσπιση της μόνιμης και σταθερής εργασίας έγινε υπόθεση ναυτεργατών, εργαζομένων σε δήμους, σε φορείς του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, αγρόνων, φοιτητών, μαθητών, ανθρώπων του μόχθου. Ένδειξη της βαθιάς πεποίθησης που έχει ο λαϊκός κόσμος ότι οι κατακτήσεις του σήμερα κερδήθηκαν με το αίμα των εργατών τους προηγούμενους αιώνες και θα τις υπερασπιστούν στο σήμερα μαζί με τη νεολαία αυτού του τόπου.

Τι άλλο θα κάνουν για να μας πείσουν να σφαγιαστούμε στους πολέμους τους;

Πρόσφατα ανακοινώθηκε μια ακόμα νέα ρύθμιση που αφορά τη στρατιωτική θητεία. Συγκεκριμένα, όσοι δεν πάρουν αναβολή από τον στρατό λόγω σπουδών και καταταγούν από την ηλικία των 18 ετών θα δικαιούνται 9μηνη θητεία αντί για 12μηνη.

Η αλλαγή αυτή δεν έρχεται άσκοπα. Ο πρόσφατος ψηφισμένος νόμος «Δένδια», που προβλέπει τη μείωση των ηλικιακών ορίων για αναβολή λόγω σπουδών, η θέσπιση της εθελοντικής κατάταξης γυναικών και τώρα η μειωμένη θητεία για όσους καταταγούν στα 18 δείχνουν ξεκάθαρα ότι η αστική τάξη εντείνει την προσπάθεια προσέγγισης της νεολαίας προς τον στρατό από νωρίς.

Πίσω από αυτούς τους νόμους βρίσκεται η προσπάθεια της αστικής τάξης να εναρμονιστεί στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, που προετοιμάζουν τους όρους για νέο Παγκόσμιο Πόλεμο. Ενώ τα πολεμικά μέτωπα γίνονται όλο και πιο επικίνδυνα με την Ουκρανία να συνεχίζει να αποτελεί το πολεμικό εργαστήριο εδώ και 4 χρόνια, τη Μ. Ανατολή να φλέγεται και τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού να συνεχίζε-

ται, οξύνεται και ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός, ξημερώνοντας μαύρες μέρες για τους λαούς και τη νεολαία της περιοχής.

Η εξαρτημένη ελληνική αστική τάξη, έχοντας μετατρέψει τη χώρα σε ένα απέραντο αμερικανοΝΑΤΟϊκό ορμητήριο, επιδιώκει παράλληλα να προετοιμάσει και ιδεολογικά τη νεολαία για όσα έρχονται. Την ίδια στιγμή που έχει διαλύσει τις όποιες προοπτικές της, επιχειρεί να την προσεγγίσει με τη δήθεν «επιλογή» της συντομότερης θητείας, έτσι ώστε να τη φέρει όλο και πιο κοντά στα σφαγεία που ετοιμάζονται.

Οι νέοι και οι νέες δεν προορίζονται όμως για τις πρώτες γραμμές των πολέμων τους! Δεν πείθονται από το εθνικιστικό δηλητήριο που σερβίρεται στις δυο όχθες του Αιγαίου, δεν μασάνε τα τυράκια στις φάκες τους. Είναι ζωτικής σημασίας οι νέοι και οι νέες στους μαζικούς τους χώρους, τα σχολεία, τις γειτονιές, τις πλατείες και τις σχολές να συζητήσουν αυτούς τους προβληματισμούς. Να πάρουν αντιπολεμικές πρωτοβουλίες, να βγουν στους δρόμους μαζί με τον υπόλοιπο λαό ενάντια στα φιλοπόλεμα σχέδια τους.

Και θητεία και σπουδές, άλλη μια διάταξη ιδεολογικής παρέμβασης

Η πολεμική αεροπορία ανακοίνωσε ένα πρόγραμμα «ειδικής θητείας», που αφορά 10 προπτυχιακούς φοιτητές, 5 μεταπτυχιακούς και 5 διδακτορικούς. Αυτοί, παράλληλα με τις σπουδές τους (σε αντικείμενα όπως Μηχανική, Πληροφορική, Νομική, Οικονομικά, Χημεία, Δημοσιογραφία, Διεθνείς Σπουδές κ.ά.) σε κάποιο ΑΕΙ, θα παρακολουθούν και στρατιωτική εκπαίδευση, ενώ όταν πάρουν πτυχίο θα πρέπει για τουλάχιστον δύο χρόνια να απασχοληθούν στον στρατό. Όσον αφορά τους μεταπτυχιακούς και του διδακτορικούς, αυτοί θα παρακολουθούν προγράμματα σχετικά με την κυβερνοασφάλεια, τα drones, τον κυβερνοπόλεμο, τη γεωπολιτική και άλλα.

Όλα αυτά υλοποιούνται στο πλαίσιο της εφαρμογής του τελευταίου νόμου του υπουργείου Εθνικής Άμυνας που ψηφίστηκε τον Ιανουάριο. Αυτός, για να θυμίσουμε, περιλαμβάνει μια σειρά αλλαγών, όπως τη μείωση του χρόνου αναβολής λόγω σπουδών, τις αλλαγές στο πλαίσιο της αναβολής για λόγους υγείας, τη συνεργασία ΑΕΙ και στρατιωτικών σχολών κ.λπ.

Ο ίδιος νόμος, ενώ έχει μια σειρά διατάξεις που επηρεάζουν όσους σπουδάζουν, έχει και μια σειρά «τυράκια» για να τραβήξει τη νεολαία προς τις ένοπλες δυνάμεις, όπως την εκπαίδευση στη θητεία σε μια σειρά τεχνολογίες

«αιχμής», την αύξηση των χρημάτων που λαμβάνουν όσοι υπηρετούν τη θητεία τους κ.λπ.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση της ειδικής θητείας προβλέπεται και μισθός για τους συμμετέχοντες στο πρόγραμμα.

Και ο νόμος του υπουργείου και τα συγκεκριμένα προγράμματα ειδικής θητείας εντάσσονται στο πλαίσιο την ιδεολογικής χειραγώγησης της νεολαίας. Πρόκειται για μια νεολαία που κάνουν ό, τι μπορούν για να της καταργήσουν τα δικαιώματα, να την πετάξουν από την εκπαίδευση και να τη στείλουν να γίνει φθηνό υλικό για εκμετάλλευση από την εργοδοσία. Παράλληλα, της τάζουν προοπτική στον στρατό, μειώνουν τις αναβολές και προσπαθούν να την πείσουν να «υπηρετήσει» τη θητεία της όσο νωρίτερα γίνεται, να έρθει δηλαδή σε επαφή με την πειθάρχηση, την υπακοή και την υποταγή σε πιο νεαρή ηλικία. Και μαζί με αυτό θέλουν να τη μάθουν στον εθνικισμό και τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», που εισβάλλει σε χώρες και διαπράττει γενοκτονίες εις βάρος των λαών. Παράλληλα, θέλουν να την προετοιμάσουν για τα σφαγεία των πολέμων τους και να της δείξουν πως εκεί είναι η προοπτική της.

Στην πραγματικότητα η προοπτική της νεολαίας είναι οι αγώνες για μια καλύτερη ζωή, με τους λαούς όλου του κόσμου για ειρήνη και δικαιώματα.

Για το 27ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Στις 20-30 του Ιουλίου πραγματοποιήθηκε το ετήσιο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης. Διήρκεσε ένα πλήρες δεκαήμερο, κατά τη διάρκεια του οποίου το πανελλαδικό δυναμικό των σχημάτων μαζεύτηκε στο Γύθειο, έστησε το camping του, συγκρότησε ομάδες, συζήτησε, αντάλλαξε εικόνες από τις διάφορες πόλεις, πολιτικοποιήθηκε, κοινωνικοποιήθηκε, διασκέδασε, αλλά και αντιμετώπισε δυσκολίες, όπως τη φωτιά που ξέσπασε στο διπλανό χωριό.

Κατά τη διάρκεια του Camping έλαβαν χώρα εργαστήρια με ιστορικές, κοινωνικές και πολιτικές θεματικές, τουρνουά αθλημάτων και παιχνιδιών, γλέντι και πάρτι.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον και συμμετοχή παρουσιάστηκε στις κεντρικές εκδηλώσεις του προγράμματος. Πρώτη ήταν η παρουσίαση της μπροσούρας «Η εκπαίδευση στην Ελλάδα, οι επιδιώξεις του συστήματος και οι στόχοι πάλης του κινήματος». Η συζήτηση που άνοιξε τόνιζε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης στη χώρα, δεδομένης της διπλής της εξάρτησης από ΗΠΑ και ΕΕ, καθώς και τα καθήκοντα που τίθενται βάσει του νέου πλαισίου που σηματοδοτούν οι διαγραφές. Ανταλλάχθηκαν εικόνες από τις διάφορες σχολές και πόλεις και έγινε κριτική στις λαθεμένες αντιλήψεις της κυρίαρχης αριστεράς, ερμηνεύοντας την ιδεολογική τους βάση.

Η δεύτερη κεντρική εκδήλωση αφορούσε τον πόλεμο. Εισηγήσεις και τοποθετήσεις ανέδειξαν το βάθος των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που αποτυπώνονται στα διάφορα μέτωπα σε όλο τον πλανήτη, μετέφεραν δεδομένα, τη δύναμη που έχουν οι λαοί να μην επιλέγουν φονιάδες, αλλά να αντιστέκονται σε αυτούς, και την ιδεολογικοπολιτική διάσταση των τοποθετήσεων και της στάσης του ρεφορμισμού. Έμπνευση και συγκίνηση προκάλεσε η τοποθέτηση Παλαιστίνιου ομιλητή που συμμετείχε στο Camping, που μίλησε για την κατάσταση στη Λωρίδα της Γάζας και

τον ηρωικό αγώνα του Παλαιστινιακού λαού, ενώ χαιρέτισε τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης που πραγματοποιούνται σε όλη την Ελλάδα.

Ειδική αναφορά αξίζει στην εκδρομή στους Μολάους Λακωνίας, στο μνημείο για τους εκτελεσθέντες κομμουνιστές ως αντίποινα για τη δολοφονία του Γερμανού στρατηγού Κρεχ. Πριν την επίσκεψη, άτομα από το Camping πήγαν για να καθαρίσουν το βανδαλισμένο από φασίστες μνημείο και να γράψουν το σύνθημα «Δόξα στους 200 κομμουνιστές της Κιαισαριανής». Τελικά, μόλις λίγες εβδομάδες μετά τη λήξη του Camping, το μνημείο βανδαλίστηκε ξανά, αποδεικνύοντας ότι ο λαός έχει ακόμα πολλούς αγώνες να δώσει απέναντι στον φασισμό.

Συνολικά, πρόκειται για ένα πετυχημένο, ολοκληρωμένο Camping. Το δυναμικό δέθηκε, προβληματίστηκε συλλογικά, έθεσε ερωτήσεις και έδωσε απαντήσεις και βγήκε από τη διαδικασία του ενδυναμωμένο, με έμπνευση και όρεξη για τη χρονιά που έρχεται.

Εθνικό Απολυτήριο Αντίστροφη Μέτρηση για νέο γύρο επίθεσης στα σχολεία

Ενώ το άνοιγμα της νέας σχολικής χρονιάς είναι προ των πυλών, η υπουργός Παιδείας Σ. Ζαχαράκη ανακοινώνει το χρονοδιάγραμμα του προσχηματικού «Εθνικού Διαλόγου για το Εθνικό Απολυτήριο». Σύμφωνα με τους σχεδιασμούς του υπουργείου, ο «διάλογος» ξεκινά στις 22 Σεπτεμβρίου, ώστε τον Δεκέμβρη-Ιανουάριο το νομοσχέδιο να είναι έτοιμο προς ψήφιση. Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση σηματοδοτεί έναν νέο γύρο επίθεσης στην εκπαίδευση, ακονίζοντας τους πιο ταξικούς κόφτες για τα παιδιά των λαϊκών και εργατικών οικογενειών.

Για άλλη μια φορά, βαφτίζουν τις προειλημμένες τους αποφάσεις ως «Εθνικό Διάλογο», στην προσπάθειά τους να αποπροσανατολίσουν από την ουσία της επίθεσης. Όλα αυτά κρύβονται πίσω από την παραπλανητική ρητορική περί «σύγχρονου σχολείου», «συμπερίληψης και ίσων ευκαιριών» και δήθεν εναρμόνισης με τα «ευρωπαϊκά πρότυπα» και το μοντέλο του IB, που προορίζεται για μια ελίτ μαθητών. Πίσω από τη βιτρίνα των ευρωπαϊκών προτύπων κρύβεται στην πραγματικότητα ένα λύκειο εξεταστικό κάτεργο, ένας πραγματικός οδοστρωτήρας δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ο αγώνας δρόμου που θα δίνουν οι μαθητές στο λύκειο θα είναι εξαντλητικός και άνισος,

αφού θα τους καταδιώκει ο βαθμός από την Α' Λυκείου. Για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο και την απόκτηση του απολυτηρίου θα προσμετρώνται πλέον οι βαθμοί και των τριών τάξεων. Ήδη σχεδιάζουν τη διεύρυνση της Τράπεζας Θεμάτων στις ενδοσχολικές εξετάσεις και τη μετατροπή τους σε «μίνι-πανελλαδικές», με ψηφιοποίηση των γραπτών, κάλυψη όλων των θεμάτων από την Τράπεζα και ειδικό σώμα βαθμολογητών. Οι λαϊκές οικογένειες θα καλούνται να βάλουν το χέρι ακόμα πιο βαθιά στην τσέπη, προκειμένου να αντεπεξέλθουν τα παιδιά τους σε αυτό το λύκειο-κολαστήριο. Οι αποκλεισμοί των μαθητών από τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα πολλαπλασιαστούν, ώστε η νεολαία να διοχετευτεί νωρίς, ως φθινό και ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό, στην άγρια εργασιακή εκμετάλλευση.

Το Εθνικό Απολυτήριο θα αλλάξει εντελώς το τοπίο, επισφραγίζοντας μια νέα, μαύρη εποχή σκληρών ταξικών διαχωρισμών και φραγμών. Απέναντι σε αυτή την προοπτική, δεν υπάρχει περιθώριο για αναμονή ή εφησυχασμό. Εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές δεν έχουν άλλη διέξοδο παρά να οργανώσουν άμεσα τον αγώνα τους, για να καταφέρουν την ανατροπή αυτής της πολιτικής και αντιδραστικών σχεδιασμών τους.

Μη Κρατικά Πανεπιστήμια Όλα πάνε βάσει σχεδίου!

Εν μέσω Αυγούστου και «από το πουθενά» ήρθε η απόφαση του ΣτΕ να ακυρώσει τις άδειες λειτουργίας τριών νέων μη κρατικών πανεπιστημίων που επρόκειτο να ανοίξουν τις πύλες τους για πρώτη φορά στη χώρα. Ο κατακλυσμός δημοσιευμάτων στα αστικά ΜΜΕ, βρήκε τα άμεσα αντανάκλαστικά του συστήματος, το οποίο ενεργοποιήθηκε με σωρεία υπουργικών δηλώσεων για τον «σεβασμό» της κυβέρνησης στις υποδείξεις της δικαιοσύνης και τη γρήγορη διερεύνηση των παρατηρήσεων, ώστε να μην μείνει η ακαδημαϊκή χρονιά στον αέρα. Έτσι, η κυβέρνηση δρομολόγησε την επίλυση των ζητημάτων που τέθηκαν και την επαναφορά των ακυρωμένων αδειών λειτουργίας των ιδιωτικών ιδρυμάτων εντός μίας (!) εβδομάδας.

Τα ιδρύματα που βρέθηκαν στο στόχαστρο, είναι τα παραρτήματα των βρετανικών πανεπιστημίων York και Keele, αλλά και του αμερικάνικου κολλεγίου Anatolia. Τα ζητήματα που θέτει η Απόφαση του ΣτΕ, κινήθηκαν στο πλαίσιο των ελλείψεων σε κτιριακές υποδομές και -κυριότερα- της πιστοποίησης των προγραμμάτων σπουδών. Το πόρισμα για την ακύρωση των αδειών, προκύπτει από το πλαίσιο ευρωπαϊκών οδηγιών όσο αφορά τις παραμέτρους λειτουργίας της τριτοβάθμιας συνολικά σε χώρες της ΕΕ, η οποία «παρακολουθεί», σύμφωνα με δήλωση στελέχους της ΕΘΑΑΕ. Βάσει αυτών των ζητημάτων, έχουν κατατεθεί προσφυγές και για επτά ακόμη μη κρατικά πανεπιστήμια, ορίζοντας και μία συνέχεια στην υπόθεση της στενής ευρωπαϊκής επίβλεψης του τρόπου εισαγωγής ιδιωτικών πανεπιστημίων στη χώρα. Ωστόσο, κατά κύριο λόγο και όπως πανηγυρίζει και η κυβέρνηση, σε κανένα σημείο των αποφάσεων του ΣτΕ δεν αμφισβητείται το περιεχόμενο, η ισχύς και η συνταγματικότητα του νόμου Πιερρακάκη, με τον οποίο θεσμοθετήθηκε η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων το 2024.

Εν μέσω μαζικών φοιτητών αντιδράσεων στον ν. Πιερρακάκη το '24, το κυβερνητικό προσωπικό δήλωνε ότι η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων δεν θα «υποβαθμίσει» τη δημόσια εκπαίδευση, αλλά θα αποτελέσει οδηγό και πρότυπο. Σήμερα, δύο χρόνια μετά, ο Μητσοτάκης ανοιχτά υποστηρίζει ότι «η πραγματικότητα των μη κρατικών πανεπιστημίων δεν μπορεί πια να αμφισβητηθεί ούτε από την ίδια τη ζωή ούτε και από τον νόμο», ενώ η υπουργός Ζαχαράκη δεν χάνει ευκαιρία να συμπληρώσει την κυβερνητική γραμμή με δηλώσεις για την ...παράλληλη διαδρομή που τα δημόσια και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα διανύσουν το επόμενο διάστημα.

Δεν είναι τυχαίο ότι ανάμεσα στις ανακοινώσεις όλων των προηγούμενων ημέρων, το αστικό πολιτικό προσωπικό δεν ντρέπεται να παινεύει τα διδάκτρα, να επισημαίνει την ισχύ τους, να υπογραμμίζει πόσες «ελληνικές οικογένειες» έχουν διάθεση να πληρώσουν. Στα δημόσια πανεπιστήμια της χώρας, τα διδάκτρα έχουν ήδη θεσμικά ενταχθεί στους κανονισμούς λειτουργίας, μέσω των ξενόγλωσσων προγραμμάτων. Ωστόσο, η καθολική εισαγωγή τους στα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών, απαιτεί την κανονικοποίησή τους ως μία νέα πραγματικότητα που ο λαός θα πρέπει πλέον να σκέφτεται όταν θα προσπαθεί να σπουδάσει τα παιδιά του. Όχι μόνο ο δημόσιος, λοιπόν, αλλά και ο δωρεάν χαρακτήρας της εκπαίδευσης βρίσκεται στο στόχαστρο του συστήματος. Η αναθεώρηση του Άρθρου 16, μετά την σύνθεση του νέου κοινοβουλίου στις ερχόμενες εθνικές εκλογές, βρίσκεται στα υπ' αριθμόν ένα ζητήματα για την κυβέρνηση ως «μία εκκρεμότητα δεκαετιών».

Είκοσι χρόνια μετά την τελευταία απόπειρα αναθεώρησης του Άρθρου 16, η κυβέρνηση βρίσκεται σε τροχιά γοργής αναπροσαρμογής της εκπαίδευσης. Η φοιτητική νεολαία βρίσκεται μπροστά στη δεύτερη φάση εφαρμογής χιλιάδων διαγραφών, τώρα και στις πενταετείς σχολές. Οι δηλώσεις του ΥΠΑΙΘ για περισσότερα ΣΔΙΤ, κονδύλια και ολική αναβάθμιση, υπόσχονται την ενίσχυση της κρατικής παρέμβασης στους ρυθμούς λειτουργίας των δημόσιων σχολών και -κατ' επέκταση- της κρατικής επίβλεψης των φοιτητών που πρόκειται να δουν τα δικαιώματά τους να τσακίζονται περαιτέρω. Ο δρόμος προς τη συνταγματική αναθεώρηση θα απαιτήσει το αντίστοιχο «στρώσιμό του»: την εκτόξευση, δηλαδή, των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων και ταξικών φραγμών που η προσπάθεια κατάργησής του Άρθρου 16 θα παγιώσει. Όσον αφορά την αναγκαίοτητα οργάνωσης και αγώνα για την υπεράσπιση του λαϊκού κεκτημένου στη δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση, το φθινόπωρο αναμένεται θερμό.

Η γενιά που μεγάλωσε (και ο Τσίπρας που ξέχασε πως διακυβέρνησε) μέσα στην κρίση

Απευθυνόμενος στους νέους και τις νέες, στη γενιά της «ψηφιακής εποχής», στη γενιά που «μεγάλωσε μέσα στην κρίση», ο Αλέξης Τσίπρας δημοσίευσε ένα ακόμα βίντεο του πολιτικού ντοκιμαντέρ που αφορά στη δημιουργία του νέου κόμματος. Παρά την προσπάθεια να μας πείσει πως βασική έννοια του νέου αυτού μορφώματος είναι να ψηλαφίσει τα προβλήματα των νέων και όχι να τους... «καθοδηγήσει», όπως χαρακτηριστικά τελειώνει το βίντεο, η πολιτική ταυτότητα και το ιστορικό του δεν αφήνουν περιθώρια. Ας τα πάρουμε όμως με τη σειρά.

«Είμαστε μια γενιά που μεγάλωσε στην κρίση. Στη συνέχεια ήρθε ο κορονοϊός και τώρα ζούμε σε έναν πληθωρισμό με πόλεμο, ο οποίος δεν μας επιτρέπει να ζήσουμε αξιοπρεπώς. Θεωρούμε λογικό να πρέπει να κάνουμε μια δουλειά, αλλά να βοηθάνε οι γονείς μας ώστε να βγαίνει ο μήνας». Το βίντεο ξεκινάει από την κρίση στην οποία μεγάλωσε και διαμορφώθηκε αυτή η γενιά. Με ένα λογικό και χρονικό «άλλα» φτάνει στην πανδημία και τον πόλεμο, αφήνοντας πίσω την κρίση σαν θλιβερό ορόσημο και «πηδώντας» την σχεδόν 5ετή διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αλλά και τη συμβολή του, πριν γίνει κυβέρνηση, στο πνίξιμο των λαϊκών κινητοποιήσεων στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Μνημόνια, capital controls, δημοψήφισμα είναι λέξεις που η νέα γενιά -που την έζησε την κρίση- γνωρίζει πολύ καλά τι θα πουν, αλλά ο Αλέξης Τσίπρας -που την διαχειρίστηκε ως κυβερνών κόμμα- δεν έχει πια στο λεξιλόγιό του.

«Τα παιδιά νιώθουν οργή, οργή και βία. Είναι να μην μπορείς να πεις στο παιδί σου ξέρεις, δε θα σπουδάσεις γιατί δεν έχουμε λεφτά να το στείλουμε στα φροντιστήρια. Διότι ας μην κρυβόμαστε, δωρεάν εκπαίδευση δεν

υπάρχει στην Ελλάδα, μόνο ως ταμπέλα». Φυσικά υπάρχει μόνο ως ταμπέλα. Όπως υπήρχε και φρόντισε να τη διατηρήσει με αυτό τον τρόπο και ο ΣΥΡΙΖΑ, με μια σειρά αντικειμενικών νόμων. Διορισμοί εκπαιδευτικών με μοριοδότηση (ΑΣΕΠ), άνοιγμα δρόμου για κατάργηση ασύλου, συγχωνεύσεις ΑΕΙ-ΤΕΙ, διαγραφές σε μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών είναι μερικά από όσα περιλάμβανε ο νόμος Γαβρόγλου.

«Μια σύγχρονη Αριστερά θέλει να είναι συγκρουσιακή...» μας λέει ο Τσίπρας, που εξαργύρωσε όλη τη συσσωρευμένη οργή και αγανάκτηση του λαού και της νεολαίας το 2015 στην κάλπη. Αλλά είναι, λέει, και «αντι-μιλιταριστική», όπως όταν το κόμμα του ανανέωνε χρόνο με τον χρόνο τις συμφωνίες για στρατιωτικές ΝΑΤΟϊκές βάσεις και έδινε εκατομμύρια σε εξοπλιστικά προγράμματα, βαθαίνοντας την ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας.

Κλείνοντας, καταλήγει με εξοργιστική ελαφρότητα στο τι έχει διαμορφώσει αυτή τη γενιά. «Η γενιά η δική σας είναι μια γενιά που έχει γεννηθεί στην ψηφιακή εποχή και αυτό αλλάζει απολύτως τις συνθήκες μέσα στις οποίες διαμορφώνεται η καθημερινότητα του ανθρώπου». Μάλιστα. Δεν είναι η φτώχεια, η εκμετάλλευση και η ανεργία. Δεν είναι τα σύννεφα πολέμου που ζώνουν την καθημερινότητά μας. Δεν είναι το βίαιο ταξικό πέταγμα από την εκπαίδευση, το τσάκισμα κάθε προοπτικής του νέου ανθρώπου. Αλλά ακόμα και όταν τα εντοπίζει αυτά («είστε η γενιά της κρίσης») φροντίζει να αποποιηθεί κάθε ευθύνη, σαν να γεννήθηκε σήμερα στο πολιτικό σκηνικό της χώρας. Όμως τα «βαφτίσια» δεν αρκούν για να ξεπλύνουν την πολιτική ουσία που δεν είναι άλλη από την ξαναζεσταμένη σούπα. Και οι νέοι χορτάσαμε από αυτά.

«Η Συμφωνία της Μέκκα»

Οι αιτίες, οι προσδοκίες, τα όριά της και ο ρόλος των ΗΠΑ

Στις 7 Αυγούστου στην πόλη Μέκκα της Σαουδικής Αραβίας η Τουρκία, το Πακιστάν και η Σαουδική Αραβία υπέγραψαν τη Συμφωνία Κοινής Άμυνας. Πρόκειται για μια αμυντική συμφωνία βάση της οποίας μια ένοπλη επίθεση σε ένα από τα τρία αυτά κράτη θα θεωρείται επίθεση εναντίων όλων. Λόγω αυτής της διατύπωσης, πολλοί έσπευσαν να κάνουν αναφορές στο άρθρο 5 του ΝΑΤΟ και να μιλήσουν για ίδρυση του «Ισλαμικού ΝΑΤΟ», κάτι το οποίο απέχει από την πραγματικότητα και κυρίως από τις δυνατότητες των χωρών αυτών. Ας μην ξεχνάμε, επιπλέον, ότι και οι σχέσεις για παράδειγμα μεταξύ της Τουρκίας με τη Σαουδική Αραβία ήταν γεμάτες εντάσεις τις προηγούμενες δεκαετίες.

Θα ήταν απίθανο η όλη εξέλιξη να μην ήταν σε γνώση της αμερικάνικης διοίκησης. Η Τουρκία είναι μέλος του ΝΑΤΟ και το Πακιστάν και η Σαουδική Αραβία διατηρούν στενές σχέσεις με τις ΗΠΑ. Ωστόσο το ότι πέρασαν αρκετές μέρες μέχρι να τη «χαιρετήσει θερμά» ο Αμερικανός πρόεδρος, δείχνει τον προβληματισμό και τα ερωτήματα που γεννά για τις ΗΠΑ αυτή η συμφωνία. Γι' αυτό, είναι πέρα από βέβαιο, ότι θα προσπαθήσουν να παρέμβουν και να επηρεάσουν τα χαρακτηριστικά που αυτή θα πάρει, ώστε να λειτουργήσει προς όφελος τους ή έστω να μην περιπλέξει περισσότερο τα σχέδιά τους στην περιοχή.

Το προχώρημα της συμφωνίας φαίνεται να πάτησε:

α) στην αδυναμία των ΗΠΑ να παρέχουν την ασφάλεια και τη σταθερότητα που χρόνια τώρα υπόσχονταν στους συμμάχους τους στην περιοχή

β) στα κενά που αφήνει η πολιτική τους και στα ιδιαίτερα συμφέροντα και επιδιώξεις της κάθε χώρας που θεωρεί ότι δεν καλύπτονται με τις υπάρχουσες συμμαχίες και

γ) στις ανησυχίες που έχουν προκαλέσει οι επεκτατικές κινήσεις του Ισραήλ στην περιοχή.

Οι όροι της στρατιωτικής συνεργασίας που θα έχουν μεταξύ τους οι εμπλεκόμενες χώρες της συμφωνίας δεν έχουν αποσαφηνιστεί ακόμη. Η κάθε μία έχει τους δικούς της γεωπολιτικούς στόχους που θα προσπαθήσει να εκφράσει μέσα από αυτήν. Ας δούμε πολύ συνοπτικά: η Τουρκία είναι μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη που προσπαθεί με διάφορες κινήσεις να κερδίσει το ρόλο της περιφερειακής δύναμης στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, με δηλωμένη έχθρα με το Ισραήλ και αντικρουόμενα συμφέροντα με το Ιράν. Η Σαουδική Αραβία είναι μια σημαντική πετρελαιοπαραγωγός χώρα που έχει ανταγωνισμό με το Ιράν και με

τους Χούθι και τη Χεζμπολάχ που αυτό στηρίζει, αλλά και με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ). Το Πακιστάν είναι η μόνη μουσουλμανική χώρα με πυρηνικό οπλοστάσιο και έχει αντιπαλότητα με την Ινδία, η οποία πολλαπλασίασε τελευταία τις σχέσεις της με το Ισραήλ και τα ΗΑΕ. Συνολικά οι τρεις χώρες θα ήθελαν να κατακτήσουν τον ρόλο ενός «τρίτου πόλου» αποτροπής απέναντι στην περιφερειακή επιρροή τόσο του Ιράν όσο και του Ισραήλ, κάτι καθόλου εύκολο.

Ζητούμενο, όπως δήλωσε και ο Ερντογάν, είναι η επέκταση της συμφωνίας, θέτοντας πιο συγκεκριμένα τη συμμετοχή της Αιγύπτου. Η συμμετοχή της Αιγύπτου, μιας χώρας που μπορεί να μην είναι πια η «ναυαρχίδα του αραβικού κόσμου», αλλά εξακολουθεί να έχει σημαντικό «ειδικό βάρος» στην περιοχή, θα έδινε πιθανά άλλες δυνατότητες στην κίνηση αυτή των τριών. Όμως η Αίγυπτος για την ώρα μένει εκτός, έχοντας τους δικούς της σοβαρούς ενδοιασμούς για το τι είναι προς το συμφέρον της, στη βάση και των σχέσεών της με το Ισραήλ (και των αξόνων με τη χώρα μας και την Κύπρο). Από την άλλη, μόνο τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι τα ΗΑΕ δεν καλέστηκαν στην Μέκκα. Πέρα από το γεγονός ότι οι σχέσεις ΗΑΕ και Σαουδικής Αραβίας χαρακτηρίζονται από έντονο ανταγωνισμό, οι τρεις χώρες δεν καλοβλέπουν τη στενή στρατιωτική συμμαχία που έχουν αναπτύξει τα ΗΑΕ με το Ισραήλ και την Ινδία.

Το Ιράν, που διέψευσε ότι καλέστηκε να συμμετάσχει, δηλώνει δημόσια ότι δεν αντιλαμβάνεται ως απειλή τη συμφωνία, αλλά αντίθετα την βλέπει ως αμφοισβήτηση της αμερικανικής παρέμβασης στην περιοχή. Στην πραγματικότητα, δεν μπορεί να είναι σίγουρο για τα χαρακτηριστικά που αυτή θα πάρει, όταν έχει ανοιχτά μέτωπα με δύο από τις τρεις χώρες που συμμετέχουν.

Το πως θα προχωρήσει αυτή η συμφωνία, το αν και σε τι βαθμό θα αποκτήσει πολιτικό και στρατιωτικό βάθος, το αν θα διευρυνθεί και το αν θα φέρει αλλαγή στις ισορροπίες στη Μέση Ανατολή είναι ζητήματα ανοιχτά.

Εξ αρχής η συμφωνία δεν σημαίνει ρήξη των εμπλεκόμενων χωρών με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αποτελεί παρόλα αυτά μια πολιτική «δήλωση» ότι οι χώρες της Μέσης Ανατολής αναπτύσσουν τα δικά τους δίκτυα συνεργασίας χωρίς να βασίζονται αποκλειστικά στις ΗΠΑ. Γεγονός που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα λάβει σοβαρά υπόψη στις επόμενες κινήσεις του στην περιοχή.

Οι ανταγωνιστικές σχέσεις Τουρκίας - Ισραήλ πλησιάζουν στο «κόκκινο», αν δεν έφτασαν ήδη, μετά την ισραηλινή επίθεση, στις 18 Αυγούστου, στην αεροπορική βάση Αμπού Ζουχούρ στη βορειοδυτική Συρία, που ελέγχει η Τουρκία. Απειλές και δηλώσεις εκατέρωθεν, από τους ηγέτες των δύο χωρών, συνεχίζονται, ανεβάζοντας τη θερμοκρασία της αντιπαράθεσης.

Από την πλευρά του ο Τραμπ δήλωσε την επόμενη μέρα ότι είχε ενημερωθεί για την επιδρομή, χωρίς να δώσει λεπτομέρειες! Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα γεγονότα, όχι μόνο έδωσε «πράσινο φως», αλλά ενδεχόμενα ενεπλάκη και σε σχέδιο παραπλάνησης του Ερντογάν. Πάντως αξιωματούχοι των ΗΠΑ, με προεξάρχοντα τον πρέσβη στην Τουρκία και ειδικό απεσταλμένο για τη Συρία, Μπαράκ, δηλώνουν ότι η επιδρομή ήταν «μια περιττή κλιμάκωση».

Το σημερινό σκηνικό ξεκινά από το μακρινό 2011 με τις καθεστωτικές ανατροπές σε Τυνησία, Αίγυπτο (προσωρινά), και Λιβύη. Έκτοτε οι πιέσεις των ΗΠΑ προς τον Ερντογάν, να στηρίξει τους αντιπάλους του Άσαντ, ήταν ασφυκτικές και τελικά απέδωσαν. Η ανατροπή Άσαντ, την άνοιξη του 2025, ήταν η τελευταία «πράξη του δράματος». Η Συρία διαιρέθηκε σε δύο ζώνες επιρροής: το Ισραήλ στον Νότο και η Τουρκία στον Βορρά. Αυτή η κατάσταση φαίνεται να οδηγείται σε ανατροπή μετά τον πρόσφατο βομβαρδισμό. Αν εξελιχτούν τα πράγματα, όπως ίσως τα σχεδιάζουν ΗΠΑ-Ισραήλ, τότε είναι προφανές τι επιφυλάσσουν στην Τουρκία του Ερντογάν, που τελείωσε τη «βρόμικη δουλειά».

Η ισραηλινή κυβέρνηση προχωρά σε μια σημαντική επανεκτίμηση της αυξανόμενης τουρκικής επιρροής στη Συρία, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν θα ανεχθεί τουρκική στρατιωτική παρουσία εκεί. Ο ισραηλινός πρωθυπουργός εκτιμά ότι... «αυτό το μήνυμα δεν ελήφθη και έπρεπε να το δείξουμε με αυτό που ονομάζουμε, στην ορο-

Σύγκρουση Τουρκίας – Ισραήλ

λογία μας, κινητικούς τρόπους»! Μια μόνιμη και ισχυρή παρουσία της Τουρκίας στη Συρία ή ακόμα και στον Λίβανο, ανατρέπει ισορροπίες που διαμορφώθηκαν στην περιοχή εδώ και δεκαετίες.

Νέο λοιπόν μήνυμα με «κινητικούς τρόπους», δηλαδή μέσω προληπτικού πολέμου! Το ανοικτό ερώτημα είναι πως θα απαντήσει η Τουρκία; Πρόσφατα τουρκικά πολεμικά απώθησαν πλοία των ισραηλινών στη Μεσόγειο. Θα υπάρξει συνέχεια; Πάντως, εκτιμήσεις κυβερνητικών αξιωματούχων και Ισραηλινών ΜΜΕ, κάνουν διάκριση ανάμεσα στην παρουσία της Τουρκίας στη Συρία και «στη δημιουργία μιας μόνιμης και επιχειρησιακής τουρκικής στρατιωτικής υποδομής στη χώρα». Πράγμα που δηλώνει παραδοχή ότι είναι πρακτικά αδύνατη η εξάλειψη της πολιτικής και στρατιωτικής επιρροής που έχει η Τουρκία στη Συρία, ιδιαίτερα στο βόρειο τμήμα της χώρας. Εκτιμούν ότι η Άγκυρα έχει δημιουργήσει στη βόρεια Συρία ένα ευρύ πεδίο επιρροής, μέσω πολιτικών δομών και οικονομικών σχέσεων.

Ωστόσο η επίθεση αυτή είναι ένα μήνυμα ότι το Ισραήλ κόβει οριστικά κάθε συζήτηση για διανομή της Συρίας σε ζώνες επιρροής με την Τουρκία. Το μήνυμα από πλευράς ΗΠΑ είναι γενικότερο: δεν αφορά μόνο τη Μ. Ανατολή αλλά συνολικά τις εκτός συνόρων εμπλοκές της Τουρκίας από Καύκασο και το Κασμίρ μέχρι την Αφρική.

Ταυτόχρονα τα μηνύματα ΗΠΑ-Ισραήλ προς την Τουρκία για τη Συρία, δεν περιορίζονται μόνον στη Τουρκία. Αποτελούν προειδοποίηση προς τους υπόλοιπους φιλόδοξους περιφερειακούς παίκτες, Πακιστάν και Σαουδική Αραβία, που πρόσφατα συνυπέγραψαν με την Τουρκία τη Συμφωνία της Μέκκας.

Σήμερα στην περιοχή της Μ. Ανατολής, με τις διαχρονικές γεωπολιτικές σταθερές, διακυβεύονται υπαρκτά ζωτικά συμφέροντα των ΗΠΑ και Ισραήλ. Και η Συρία είναι ένας σημαντικός κρίκος. Ωστόσο η σημερινή συγκυρία, παίρνει αυτά τα εκρηκτικά χαρακτηριστικά,

καθώς επιχειρείται η συνολική αναδιαμόρφωση της ευρύτερης περιοχής.

Γεγονός, ωστόσο, είναι πως μια ανοικτή σύγκρουση Τουρκίας - Ισραήλ θα καταστήσει ακόμα πιο περίπλοκη την εξέλιξη της πολεμικής κλιμάκωσης ΗΠΑ-Ιράν.

XB

Προσπάθειες και δυνατότητες

Νέοι και παλιοί αγωγοί για παράκαμψη των Στενών του Ορμούζ

Όσο η σύγκρουση ΗΠΑ/Ισραήλ-Ιράν στη Μ. Ανατολή παραμένει ενεργή, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα βρίσκεται αντιμέτωπος με τα αδιέξοδα και τις αδυναμίες που εμφανίζει να πετύχει «ολοκληρωτικά» τους επιμέρους στόχους σε κάθε πεδίο. Παράλληλα καλείται να ξεπεράσει και ένα σημαντικό πρόβλημα που δημιούργησε ο ίδιος. Την αποδυνάμωση του ελέγχου που ασκεί το Ιράν στα Στενά του Ορμούζ ή και τη «μερική έστω» παράκαμψη της σημασίας

τους. Μιας και με τα μέχρι τώρα δεδομένα του δμηνου πολέμου, φαίνεται ότι η ιρανική πολιτική ηγεσία έχει τον τελευταίο λόγο για το καθεστώς διαχείρισής τους. Αν προστεθεί στον λογαριασμό και η πιθανότητα αποκλεισμού, όπως έχει απειλήσει η ιρανική ηγεσία, και των Στενών του Μπαμπ αλ Μαντέμπ, με την βοήθεια των Χούθι, η ανάγκη αντιμετώπισης αυτών των εξελίξεων, γίνεται πιο επιτακτική.

Ένα «πιο μεσοπρόθεσμο» τμήμα της «λύσης» στο

παραπάνω επιχειρούν να δώσουν οι ΗΠΑ μέσω ενεργειακών διαδρομών που προωθούνται στην περιοχή με την συνεργασία των κρατών του κόλπου. Μέχρι τώρα εναλλακτικές και συμπληρωματικές διαδρομές αναβαθμίζονται (αγωγός SUMED, Αίγυπτος), αναβιώνουν με ανοικτή παρέμβαση των Αμερικάνων, παλιότεροι αγωγοί (Ιράκ-Συρία) που είχαν αχρηστευθεί λόγω πολέμων.

Ορισμένοι προτεινόμενοι ή υφιστάμενοι αγωγοί, αν-

Επιχείρηση «Οικονομικός Παρίας» των ΗΠΑ ενάντια στο Ιράν

Για την επίτευξη μιας νέας συμφωνίας ή και κάτι μεγαλύτερο;

Έξι μήνες συμπληρώθηκαν την προηγούμενη εβδομάδα από την έναρξη των βομβαρδισμών της 28ης του Φλεβάρη των ΗΠΑ- Ισραήλ ενάντια στο Ιράν. Οι κινήσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού πέρασαν από «σαράντα κύματα» χωρίς να καταφέρουν να επιτύχουν τους στόχους τους: η στρατιωτική επιχείρηση «*Epic Fury*» («*Επική Οργή*») έδωσε την θέση της σε μια εύθραυστη πολεμική εκεχειρία (7/4) και στη συνέχεια στο «*Μνημόνιο Κατανόησης*» στις 12/6, που κατέρρευσε πριν περάσει η μεταβατική περίοδος των 60 ημερών, που αυτό προέβλεπε για την επίτευξη μια οριστικής συμφωνίας. Έτσι φτάσαμε στην ανακοίνωση του Τραμπ και του Υπουργού Οικονομικών Μπέσεντ στις 20/8 της επιχείρησης οικονομικού στραγγαλισμού του Ιράν με βαρύγδουπες αναφορές σε «οικονομική D-day», σχετίζοντας την δηλαδή με την απόβαση των ΗΠΑ στη Νορμανδία στον Β' ΠΠ, και τελικά στην επίσημη προώθησή της με την επωνυμία «*Economic Outcast*» («*Οικονομικός Παρίας*»).

Είναι προφανές πως η προσφυγή στον οικονομικό πόλεμο συνιστά μια σαφή ομολογία της αποτυχίας των ΗΠΑ να πετύχουν τους στόχους τους με τους βομβαρδισμούς. Επιπλέον αντανακλά την αμφισημία της διοίκησης Τραμπ που, μετά από πολλά μπρος- πίσω, υπέγραψε μια προκαταρκτική συμφωνία («*Μνημόνιο Κατανόησης*») με στόχο μια αξιοπρεπή διέξοδο από την κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει, για να την υπονομεύσει και τελικά να την ακυρώσει μιας και δεν ήταν ικανοποιημένη με τα όσα προέβλεπε αυτή!

**«Οικονομικός παρίας»:
τα αβαντάζ****και οι κίνδυνοι για τις ΗΠΑ**

Ο «οικονομικός στραγγαλισμός» που εξαγγέλθηκε παρά το γεγονός πως δεν έχουν διασαφηνιστεί μια σειρά πλευρές του, βάζει σαν στόχο να περιοριστούν δραστικά τα έσοδα και οι δυνατότητες χρηματοδότησης του Ιράν ώστε το κόστος να γίνει για αυτό δυσβάσταχτο. Η κυβέρνηση Τραμπ εξήγγειλε λοιπόν πως θα κλείσει κάθε οικονομική δίοδο από και προς το Ιράν σε όλα τα επίπεδα: από τις πωλήσεις πετρελαίου και τις τραπεζικές συναλλαγές έως τα ψηφιακά περιουσιακά στοιχεία και τη ναυτιλία. Ενώ προειδοποιεί τις χώρες που συναλλάσσονται με το Ιράν πως θα δεχτούν κυρώσεις εάν συνεχίσουν να το κάνουν.

Όπως μας πληροφορεί ο ιστότοπος AXIOS οι ΗΠΑ θεωρούν πως η ιρανική οικονομία δεν βρίσκεται σε καλή κατάσταση με βάση τις επιθέσεις που κατέστρε-

ψαν μέρος των υποδομών και των βιομηχανικών εγκαταστάσεων και που επικάθισαν στις επιπτώσεις των πολύχρονων κυρώσεων που οι ίδιες έχουν επιβάλει στο Ιράν από το 1979 μέχρι σήμερα. Ειδικά οι τελευταίοι έξι μήνες οδήγησαν το εθνικό νόμισμα του Ιράν, το ριάλ, να χάσει το 22/% της αξίας του, ο πληθωρισμός έχει σκαρφαλώσει στο 70%, η οικονομία της χώρας συρρικνώθηκε κατά 5,5%. Αποτέλεσμα οι ακριβότερες εισαγωγές, οι μεγάλες αυξήσεις σε αγαθά και είδη πρώτης ανάγκης, η μεγάλη μείωση του πραγματικού εισοδήματος των λαϊκών οικογενειών αλλά και πίεση στα μεσαία στρώματα, ενώ η ανεργία έχει φτάσει στο 9% και των νέων έχει ξεπεράσει το 23%. Η βασική πηγή εσόδων, οι εξαγωγές πετρελαίου, περιορίζεται συνεχώς, από 1,4 εκ. βαρέλια/ημέρα το 2025, στα 823.000 τον Ιούλιο και σε 534.000 τον Ιούλιο.

Με βάση το ποιες χώρες είναι οι βασικές χώρες που συναλλάσσονται με το Ιράν, οι ΗΠΑ έχουν ένα μεγάλο πρόβλημα αλλά και κάποιες δυνατότητες στην εφαρμογή του οικονομικού στραγγαλισμού τους.

Το μεγάλο πρόβλημα ακούει στο όνομα Κίνα, που είναι ο δεύτερος εισαγωγέας προϊόντων του Ιράν (17,8 δις δολ) και ο πρώτος προορισμός των εξαγωγών του Ιράν (14,58 δις δολ) με τις πωλήσεις ιρανικού πετρελαίου του Ιράν στην Κίνα να αντιπροσωπεύει το 80% των πετρελαϊκών εξαγωγών του. Και είναι πρόβλημα διότι οι ΗΠΑ έχουν πολύ μικρή δυνατότητα να εκβιάσουν την Κίνα με κυρώσεις. Την τελευταία φορά που οι ΗΠΑ προσπάθησαν να το κάνουν, οπισθοχώρησαν, όταν η Κίνα απείλησε με διακοπή των εξαγωγών σε σπάνιες γαίες. Το γεγονός όμως ότι τα ΗΑΕ είναι η πρώτη χώρα σε ποσοστό εξαγωγών στο Ιράν (22 δις δολ) και μέσω αυτών το Ιράν αποκτά πρόσβαση και σε δυτικά προϊόντα που οι κυρώσεις του στερούν, προσφέρει στις ΗΠΑ μια σημαντική δυνατότητα διατάραξης της οικονομίας του Ιράν. Ανάλογη δυνατότητα δίνεται στις ΗΠΑ με βάση τις εμπορικές συναλλαγές του Ιράν με το Ιράκ (εισάγει προϊόντα ύψους 12 δις από το Ιράν) και την Τουρκία (εισαγωγέας- εξαγωγέας αγαθών ύψους 6,1 δις- 11,1 αντίστοιχα).

Βέβαια, είναι κοινός τόπος πως το Ιράν, με βάση τις πολύχρονες κυρώσεις κάθε είδους που υφίσταται από το 1979, έχει μεγάλη εμπειρία και έχει εξελίξει σε μεγάλο βαθμό μηχανισμούς και κανάλια προσαρμογής τους και κυρίως παράκαμψης των κυρώσεων. Επιπλέον η Ρωσία, που επίσης υφίσταται τις δυτικές κυρώσεις, έχει κάθε λόγο να βοηθήσει το Ιράν

σ' αυτό το πεδίο, όσο βέβαια της το επιτρέπουν οι ανάγκες ανταπόκρισής της στον πόλεμο με τις ΗΠΑ-Δύση στην Ουκρανία. Ενώ και η Κίνα κάθε άλλο παρά απίθανο είναι να συντρέξει στην στήριξη του. Εξάλλου, παρά τα όρια που υπάρχουν στις ολοένα και πιο σφικτές σχέσεις του ρωσικού και του κινέζικου ιμπεριαλισμού με μια περιφερειακή δύναμη όπως το Ιράν, κανένας από τους δύο δεν θα ήθελε να δει το Ιράν να οπισθοχωρεί έναντι των απαιτήσεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Πολύ περισσότερο να ξαναμπεί στο τραπέζι η πιθανότητα ανατροπής του γεωπολιτικού του προσανατολισμού.

Μιλούν ξανά τα όπλα

Οι ΗΠΑ λοιπόν συνεκτιμώντας την κεντρικότητα του ζητήματος των Στενών του Ορμούζ (που οι ίδιες δημιούργησαν!), τη μεγάλη εξάρτηση του Ιράν από τις εξαγωγές πετρελαίου και τα όρια που (θα) έχουν τα μέτρα οικονομικού στραγγαλισμού προχωρούν σε κινήσεις που δείχνουν μια μεγαλύτερη/αναβαθμισμένη στόχευση. Με στόχο να αναιρέσουν μέρος ή και να ανατρέψουν συνολικά τις έως τώρα αποτυχίες τους. Γνωρίζοντας ότι σε αντίθετη περίπτωση, αφαιρούνται πόντοι από την ισχύ τους και τραυματίζεται η δυνατότητα τους να φοβίζουν τους εχθρούς και να ευθυγραμμίζουν τους συμμάχους τους στις δικές τους επιδιώξεις.

Η διοίκηση Τραμπ έχει αποφασίσει να επιβάλλει μια νέα επιχειρησιακή πραγματικότητα στα Στενά του Ορμούζ. Με στόχο όχι μόνο να αμφισβητήσει την δυνατότητα του Ιράν να τα ελέγχει αλλά και για να του απαγορεύσει ουσιαστικά να εξαγεί έστω και ένα βαρέλι πετρελαίου, ώστε να το οδηγήσει πράγματι σε οικονομική ασφυξία. Επιστρατεύει τα E/A-18G Growler, που τώρα περιπολούν πάνω από τη Μέση Ανατολή και σημειωτέον έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στον αποκλεισμό της Βενεζουέλας. Τα E/A-18G Growler δεν είναι απλά μαχητικά αεροσκάφη: εντοπίζουν, «τυφλώνουν»/μπλοκάρουν αλλά και καταστρέφουν εχθρικά ραντάρ και συστήματα επικοινωνιών, καταστρέφουν αντίπαλα drones, προσφέρουν ισχυρή «ηλεκτρονική ασπίδα» προστασίας στα υπόλοιπα μαχητικά αεροσκάφη των ΗΠΑ. Η CENTCOM (η Κεντρική Διοίκηση των ΗΠΑ) ανακοινώνει ότι έχει ήδη εκτρέψει 75 εμπορικά πλοία ενώ οι ΗΠΑ τις τελευταίες μέρες προκαλούν αλληπάλληλα στρατιωτικά πλήγματα ενάντια στο Ιράν.

Ο Μπέσεντ που στις 20/8 ανέφερε ότι η στρατηγική οικονομικής ασφυξίας θα πετύχει «*προκαλώντας πτώση του*

καθεστώτος», επανήλθε δηλώνοντας ότι η Τεχεράνη έχει μόνο τρεις επιλογές: «*Είτε οι Φρουροί της Επανάστασης θα στραφούν εναντίον του ίδιου τους του μηχανισμού, είτε ο λαός θα ξεγεραθεί εναντίον τους, είτε το Ιράν θα επιστρέψει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για να καταλήξει σε μια συμφωνία που θα μπορεί να τηρήσει*». Θέτοντας έτσι ξανά τις μάξιμουμ και τις μίνιμουμ επιδιώξεις των ΗΠΑ σε κοινή θέα.

Η ιρανική ηγεσία, όπως ήταν φυσικό, απάντησε στα χτυπήματα των ΗΠΑ με επιθέσεις πυραύλων και drones σε αμερικανικούς στόχους στην περιοχή. Έτσι και αλλιώς γι' αυτήν, ακόμα και χωρίς τα στρατιωτικά πλήγματα, το ζήτημα είχε τεθεί. Θα περμάνει μέχρι να στραγγαλιστεί η δοκιμαζόμενη ήδη οικονομία της χώρας, γεγονός που μπορεί να διακυβεύσει ακόμα και την δική της ύπαρξη ή θα απαντήσει στον «οικονομικό στραγγαλισμό» ξαναστέλνοντας την «καυτή πατάτα» στα αραβικά καθεστώτα και διαμέσω αυτών και στις ΗΠΑ;

Βέβαια στη σημερινή κατάσταση έχει αναδειχθεί ένα πιο σημαντικό ερώτημα: εάν η επανάληψη των επιθέσεων στις αμερικανικές βάσεις, αρκεί ως απάντηση στις ΗΠΑ; Και συνολικότερα: μπορεί η στρατιωτική κλιμάκωση από την πλευρά του Ιράν έναντι μιας πολύ ισχυρότερης δύναμης, να οδηγήσει σε καλά για το ίδιο αποτελέσματα;

Γι' αυτό οι πληροφορίες (ή «πληροφορίες») που δημοσιοποίησαν οι Financial Times για χτυπήματα του Ιράν σε αμερικανικές βάσεις στην Ευρώπη (π.χ. στην βάση Besmer στην Βουλγαρία) ή για τη καταστροφή των ποντισμένων στα Στενά του Ορμούζ καλωδίων δικτυακής διασύνδεσης, έρχονται στην επιφάνεια ταυτόχρονα με την συζήτηση στο εσωτερικό της ιρανικής άρχουσας τάξης για το πώς πρέπει να διαχειριστεί το Ιράν τον πόλεμο με τις ΗΠΑ.

Η δημόσια δήλωση του Ιρανού προέδρου Μασούντ Πεζεσκιάν ότι ίσως θα ήταν προτιμότερο το Ιράν να «*τερματίσει τον πόλεμο σήμερα*», όσο ακόμη βρίσκεται, όπως υποστήριξε, σε θέση «ισχύος και αξιοπρέπειας», είναι ενδεικτική του προβληματισμού και των διχασμών που υπάρχουν στην ιρανική ηγεσία.

Ωστόσο η κίνηση των ΗΠΑ να συνδυάσουν τον «οικονομικό στραγγαλισμό» με στρατιωτικά χτυπήματα εντός του Ιράν στην πράξη μάλλον αποδυναμώνει τον προβληματισμό αυτό και επιβεβαιώνει τα επιχειρήματα της πλευράς που θεωρεί ότι η διέξοδος βρίσκεται στο να αυξήσει το κόστος για τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους, πριν από οποιαδήποτε προσπάθεια για συμβιβασμό και μια νέα ενδεχομένως συμφωνία.

► τιμετωπίζουν την ανασφάλεια του πολέμου (όπως αυτοί που συνδέονται με τη Σαουδικής Αραβία και τα ΗΑΕ) καθώς περνάνε από περιοχές εντός της εμβέλειας των ιρανικών πυραύλων. Άλλοι αντιμετωπίζουν την πολιτική αστάθεια της περιοχής, τους ανταγωνισμούς και αντιθέσεις (Τουρκία-Ιράκ) μιας και η λειτουργία τους διακόπηκε επανειλημμένα λόγω διαφορών μεταξύ της Βαγδάτης, της Άγκυρας και της Αυτόνομης Περιφερειακής Κυβέρνησης των Κούρδων στο Ιράκ. Σε όλες τις περιπτώσεις φαίνεται ότι οι υπάρχουσες και πιθανές μελλοντικές «λύσεις» είναι πολύ πιο costobóρες, χρονobóρες και δεν μπορούν να καλύψουν σε καμία περίπτωση τα 20 εκατομμύρια βαρέλια/ημέρα πετρελαίου

που μεταφέρονταν μέσω των Στενών. Οι χώρες της Ασίας εξαρτώνται σχεδόν αποκλειστικά από την λειτουργία των Στενών. Αυτή η πραγματικότητα της αγοράς έχει σημασία, επειδή πολλές από τις εναλλακτικές διαδρομές κατευθύνουν το πετρέλαιο μακριά από τους κύριους πελάτες του.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός εφόσον δεν κατάφερε να γονατίσει το Ιράν και να πετύχει τους στόχους του μετά από 180 ημέρες πολέμου, αφού δεν επιλέγει την κλιμάκωση της σύγκρουσης (αν και φλερτάρει τυχοδιωκτικά με αυτή κάποιες στιγμές), επιδιώκει να πετύχει μια συμφωνία με κάποιες υποχωρήσεις της ιρανικής ηγεσίας. Σε αυτή την εναλλαγή διαπραγματεύσε-

ων, κυρώσεων, αποκλεισμών και εκατέρωθεν πολεμικών χτυπημάτων, τα Στενά του Ορμούζ έχουν αναδειχθεί σε νούμερο ένα διαπραγματευτικό όπλο του Ιράν. Οι αγωγοί αποτελούν μια αισιόδοξη επιδίωξη να περιοριστεί η σημασία τους. Καθώς και μια προσπάθεια στοίχισης των δυσανεσθημένων μοναρχιών της περιοχής πίσω από τα σχέδια των ΗΠΑ, παραχωρώντας τους ενεργειακό και γεωπολιτικό ρόλο στην περιοχή.

Σε ποιο βαθμό θα ευοδωθούν τα αμερικάνικα σχέδια για τους αγωγούς μένει να φανεί και σε κάθε περίπτωση αυτό θα εξαρτηθεί σημαντικά από την εξέλιξη της συνολικής ιμπεριαλιστικής τους κίνησης στην περιοχή.

Ουκρανία

Επικίνδυνη κλιμάκωση και επέκταση του πολέμου Παγκόσμιας εμβέλειας τα επίδικα της σύγκρουσης στην Ουκρανία

Σε όλη τη διάρκεια των τελευταίων εβδομάδων συνεχίστηκαν, εντάθηκαν και επεκτάθηκαν οι επιθέσεις στα αντίπαλα μετόπισθεν και από την ουκρανική και από τη ρωσική πλευρά.

Αναβαθμίζεται η εμπλοκή της Δύσης

Είναι φανερό ότι η Δύση, με προεξάρχουσες τις ΗΠΑ και με τη συνδρομή της ΕΕ, «έσπρωξε» την Ουκρανία στη νέα αυτή τακτική που διαρκεί 4-5 μήνες τώρα. Συνεχής οικονομική στήριξη δεκάδων και εκατοντάδων δις ευρώ, παροχή τεχνογνωσίας και ανάλογης τεχνολογίας για την κατασκευή εκσυγχρονισμένου εξοπλισμού και παροχή μέσω δορυφόρων χρήσιμων και κρίσιμων πληροφοριών και συντεταγμένων στον ουκρανικό στρατό, προκειμένου να καταφέρνει καίρια χτυπήματα στον ρωσικό ιμπεριαλισμό, κυρίως με εξελιγμένα drones, ακόμα και στην περιοχή της Μόσχας.

Η αμερικανική συνδρομή στην Ουκρανία στον τομέα των πληροφοριών, της οργάνωσης και εκτέλεσης επιθέσεων βαθιά στη ρωσική επικράτεια επικρίθηκε για μία ακόμη φορά έντονα από τον Ρώσο ΥΠΕΞ, Λαβρόφ, στα μέσα του περασμένου μήνα. (τέτοιες πληροφορίες από δορυφόρους μόνο οι ΗΠΑ έχουν τη δυνατότητα να παρέχουν στην Ουκρανία). Βέβαια, είναι γεγονός ότι εδώ και πολλούς μήνες έχει αυξηθεί και η συνολική παροχή οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών στην Ουκρανία, αναλαμβάνοντας ένα ολοένα και μεγαλύτερο μέρος και βάρος της στήριξης της Ουκρανίας, όπως άλλωστε ξεκάθαρα απαιτούσε και πέτυχε ο Τραμπ, με τις γνωστές σε όλους πιέσεις και εκβιασμούς που ασκούσε -και συνεχίζει να ασκεί- προς τους «Ευρωπαίους συμμάχους» στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ.

Η παραπάνω εξέλιξη καθόλου δε σημαίνει, όπως πολλοί εκτίμησαν και εκτιμούν, εγκατάλειψη ή μερική απόσυρση των ΗΠΑ από την Ευρώπη. Ίσα-ίσα. Σ' αυτό το πλαίσιο, οι ιμπεριαλιστές της Γερμανίας, Γαλλίας, Μ. Βρετανίας αυξά-

νουν τη βοήθειά τους προς την Ουκρανία και την ενισχύουν καθημερινά στις στρατιωτικές της επιχειρήσεις. Σε πολιτικό επίπεδο, μάλιστα, η ρητορική των χωρών αυτών αλλά και άλλων ευρωπαϊκών κρατών εναντίον της Ρωσίας έχει ανέβει επίπεδα.

Όσον αφορά την ανοιχτή κατηγορία του Γερμανού καγκελάριου Μερτς ότι το «ορφανό» drone με εκρηκτικά που εντοπίστηκε στη Λειψία ήταν «υβριδική» επίθεση της Ρωσίας, δείχνει πως τμήματα της αστικής τάξης της Γερμανίας θέλουν να αφίσουν πίσω τους την πάλοι ποτέ OST POLITIC, που με βάση τις δυσχέρειες της γερμανικής οικονομίας έρχεται και ξαναέρχεται στις συζητήσεις της γερμανικής ελίτ. Σε κάθε περίπτωση η δήλωση Μερτς ρίχνει πολύ λάδι στην φωτιά της σύγκρουσης της Δύσης με τη Ρωσία.

Ποιοτική κλιμάκωση των πληγμάτων της Ρωσίας

Στον πόλεμο φθοράς και πίεσης προς τη Ρωσία που διεξάγει η Δύση μέσω Ουκρανίας αυξάνοντας και αναβαθμίζοντας τις επιθέσεις με drones σε κρίσιμες ενεργειακές εγκαταστάσεις, σε βιομηχανίες παραγωγής οπλικών συστημάτων και σε αποθήκες ηλεκτρονικού εμπορίου κλιμακώνει επικίνδυνα τη δική της «απάντηση» η Ρωσία. Εξαπολύει πολλαπλά και ισχυρά πλήγματα σε κρίσιμες βιομηχανικές, ενεργειακές και στρατιωτικές εγκαταστάσεις βαθιά στο ουκρανικό έδαφος ενώ το ρωσικό σφυροκόπημα στην Οδησό έχει ουσιαστικά μπλοκάρει τις τεράστιες εξαγωγές ουκρανικού χάλυβα και σιτηρών. Στο καθαυτό πολεμικό μέτωπο, παρά την ουκρανική αντίσταση, ο ρωσικός στρατός, μετά την κατάληψη της Κονσταντινίφσκα, προχωρά προς τις πόλεις-φρούρια Κραματόρσκ και Σλοβιάνσκ, η κατάληψη των οποίων δε θα είναι εύκολη και σύντομη υπόθεση.

Ο νεοεμφανιζόμενος υβριδικός πόλεμος

Σε διπλωματικό επίπεδο η ρωσική πλευρά έχει εντείνει την επιθετική ρητο-

ρική της ιδιαίτερα προς Μ. Βρετανία, Γερμανία και Γαλλία. Τις κατηγορεί ότι με τη ποικίλη βοήθεια προς την Ουκρανία έχουν γίνει οργανικό τμήμα του πολεμικού πεδίου στην Ουκρανία. Δε θεωρούμε ότι στη φάση αυτή ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει συμφέρον και τη δυνατότητα να πλήξει ανοιχτά στρατιωτικούς στόχους χωρών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ εκτός ουκρανικού εδάφους, καθώς κάτι τέτοιο θα τον έφερνε αντιμέτωπο με όλο το ΝΑΤΟ και τη συσπειρωμένη δυτική συμμαχία. Ίσως μια γεύση της απάντησης των Ρώσων να είναι τα διάφορα «αδέσποτα» drones κοντά σε αεροδρόμια και στρατιωτικές εγκαταστάσεις και οι δολιοφθορές σε χώρες της Ευρώπης (Γερμανία, Πολωνία, Βουλγαρία), αυτό δηλαδή που οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αποκαλούν ένταση του «υβριδικού» πολέμου από την πλευρά της Ρωσίας.

Σε όλο το προηγούμενο διάστημα δεν έλειψαν, μέσα στον ορυμαγδό των πολεμικών συγκρούσεων, προτάσεις, ιδέες και κινήσεις προς μια κατεύθυνση συνεννόησης και αποφυγής καταστάσεων που θα ήταν μη αναστρέψιμες. Έτσι, είχαμε δηλώσεις Γερμανών αξιωματούχων -δευτεροκλασάτων βέβαια- ότι είναι αναγκαία μία συμφωνία με τη Ρωσία, πριν τα πράγματα οδηγηθούν στο απροχώρητο. Είχαμε την επίσκεψη του Διευθυντή της CIA στη Μόσχα και τις συζητήσεις που είχε με τον ομόλογό του στη ρωσική υπηρεσία ασφάλειας (FSB). Μία επίσκεψη που το περιεχόμενό της κρατήθηκε και από τις δύο πλευρές απόλυτα μυστικό, αν και είναι εύλογο να υποθέσει κανείς ότι οι εξελίξεις και η στάση των δυνάμεων αυτών στο κύριο ουκρανικό μέτωπο και στο δευτερεύον μέτωπο της Μ. Ανατολής βρέθηκαν στο επίκεντρο.

Τα παγκόσμια γεωστρατηγικά επίδικα του πολέμου στην Ουκρανία

Η εξήγηση αυτής της «αντίφασης» για εμάς συνδέεται με τα πραγματικά και παγκόσμια εμβέλειας κρίσιμα ζητήματα της αναμέτρησης που διεξάγεται για πέμπτη συνεχόμενη χρονιά στο ου-

κρανικό έδαφος και έχει στοιχίσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπινες ζωές.

Τα κρίσιμα ζητήματα δεν είναι ούτε τα 30 ή 40 χιλιόμετρα παραπάνω που θα καταλάβει ο ρωσικός στρατός ούτε οι βιομηχανικές υποδομές στο Ντονμπάς (άλλωστε οι περισσότερες καταστρέφονται!) ούτε οι σπάνιες γαίες στο υπέδαφος της περιοχής. Αυτά είναι τριτεύουσας σημασίας. Τα πραγματικά επίδικα της αναμέτρησης Ρωσίας-Δύσης (ΗΠΑ κυρίως και ΕΕ) με ενεργούμενο της τελευταίας την Ουκρανία είναι γεωστρατηγικής παγκόσμιας εμβέλειας:

Για τις ΗΠΑ η Ουκρανία δεν είναι μόνο ένας βασικός παράγοντας περικύκλωσης και περισφίξης της ρωσικής δύναμης. Είναι ένα μέτωπο που προκαλεί προβλήματα και παρενέργειες στην προσπάθεια για ανασυγκρότηση που κάνει τις τελευταίες δεκαετίες ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Μία Ουκρανία (έστω και με λιγότερα εδάφη) που ανήκει στη Δύση θα είναι καρφή στα πλευρά της Ρωσίας και θα δίνει στις ΗΠΑ ακόμα και τη δυνατότητα του «πρώτου πυρηνικού πλήγματος».

Για τους ακριβώς αντίστροφους λόγους η Ουκρανία είναι κρίσιμο μέγεθος για τη Ρωσία. Επιδιώκει, αρχικά, να σπάσει τη ζώνη περικύκλωσης της και να διευρύνει αυτό που η ίδια θεωρεί ζωτικό χώρο των ιμπεριαλιστικών της σχεδίων. Όστε να μπορέσει στη συνέχεια να προωθήσει τον απώτερο στόχο της που είναι η ανατροπή της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας και ο οποίος διατυπώνεται διπλωματικά με τις διαρκείς αναφορές της ηγεσίας του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην «νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη»!

Γι' αυτούς τους λόγους το ουκρανικό μέτωπο δύσκολα κλείνει. Μία ανάπαυλα δεν αποκλείεται, βέβαια, όχι, όμως, σύντομα. Σίγουρα, όχι πριν την κατάληψη του Ντονμπάς από τον ρωσικό στρατό. Και γι' αυτούς τους λόγους το μέτωπο στην Ουκρανία είναι το κύριο μέτωπο στον οξυνόμενο ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό που «πρακτικά» οδηγεί την ανθρωπότητα σε πορεία παγκόσμιας ανάφλεξης.

Νεπάλ - Περού - Κολομβία - Βενεζουέλα

Τα φυσικά φαινόμενα ή η φτώχεια, η εγκατάλειψη και ο καπιταλισμός ευθύνονται για τους χιλιάδες νεκρούς;

Η πρόσφατη τραγωδία στο Νεπάλ, με την υπερχειλίση του ποταμού Τρισούλι άφησε πίσω της πλήρη καταστροφή. Ολόκληρα χωριά σαρώθηκαν από τα ορμητικά νερά που κατέβαιναν με τόνους λάσπης και πέτρες. Μέχρι στιγμής έχουν καταγραφεί 1.000 νεκροί αλλά ο αριθμός αυτός αναμένεται να αυβεί δραματικά καθώς υπάρχουν πάνω από 3.500 αγνοούμενοι.

Η υπερχειλίση συνέβη μετά την κατάρρευση ενός τμήματος παγετώνα, που πέφτοντας από μεγάλο ύψος δημιούργησε μια απότομη εκτίναξη σε μεγάλη ποσότητα νερού που κινήθηκε ορμητικά προς την κοιλάδα.

Τα συστήματα προειδοποίησης για μια τέτοια καταστροφή ανύπαρκτα, παρά το ότι μόλις πέρυσι τον Ιούλη, στη ίδια περιοχή, είχε συμβεί πάλι υπερχειλίση του ποταμού Τρισούλι με σημαντικές καταστροφές!

Εκτός από την έλλειψη συστημάτων προειδοποίησης, καταφανής ήταν η αδυναμία του κρατικού μηχανισμού να παρέχει γρήγορη κι αποτελεσματική επιχεί-

ρηση εύρεσης και διάσωσης αγνοουμένων. Παρόλο που στην περιοχή, συνοριακή πύλη Γκιλόνγκ, στα σύνορα με την Κίνα, επενδύονται δισεκατομμύρια για υποδομές δρόμων (εμπορικοί δρόμοι προς την δύση), αλλά σχεδόν τίποτα δεν περισσεύει για την πρόληψη τέτοιων καταστροφών και την προστασία των χιλιάδων κατοίκων των φτωχών περιοχών του Νεπάλ.

Το ίδιο μοτίβο επαναλήφθηκε με ανατριχιαστικές ομοιότητες στο σεισμό της Βενεζουέλας, της Κολομβίας και πιο πρόσφατα στο Περού! Οι φυσικές καταστροφές δεν μπορούν να αποφευχθούν, όμως όταν συμβαίνουν σε χώρες που οι υποδομές είναι απαρχαιωμένες, τα συστήματα προειδοποίησης ανύπαρκτα, οι δυνατότητες διάσωσης μηδαμινές τότε τα θύματα είναι χιλιάδες και οι καταστροφές τεράστιες!

Η φτώχεια και η υπανάπτυξη αυτών των χωρών, -αφού για δεκαετίες είναι στο ζυγό της ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης και καταλήστευσης των πλουτοπαραγωγικών πηγών (πετρέλαιο, ορυκτά, γεωργικά προϊόντα,

κ.λπ.),- δημιουργούν τους όρους για να συμβαίνουν ξανά και ξανά τεράστιες καταστροφές με χιλιάδες νεκρούς.

Στο Νεπάλ κατέρρευσαν όλα τα πλινθόκτιστα σπίτια από τα ορμητικά νερά, άντεξαν μόνο οι τσιμεντένιες κατασκευές που είναι ελάχιστες! Στην Βενεζουέλα οι περισσότερες νέες πολυώροφες κατασκευές δεν ήταν ενισχυμένες σύμφωνα με τους αντισεισμικούς κανονισμούς και κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι, αφού οι δεκαετίες εμπορικού αποκλεισμού και κυρώσεων των ΗΠΑ επιβάλλονταν και στα δομικά υλικά!

Οι επιχειρήσεις διάσωσης και η ανοικοδόμηση των περιοχών που καταστράφηκαν, πάντα δίνουν την αφορμή στους ιμπεριαλιστές για να ενισχύσουν το έλεγχό τους στις χώρες και να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, το 1902, περιέγραφε τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που σπεύδουν σε βοήθεια, αφού είχαν προκαλέσει πολύ περισσότερους θανάτους κατά τη διάρκεια δεκαετιών καταπίεσης, ως «κλαίοντα σαρκοφάγα» και «θηρία με ρούχα Σαμαρείτη».

Ινδία, κίνημα «κατσαρίδων»

Νίκη της στιγμής ή κάτι μεγαλύτερο;

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα χρονικό της κινητοποίησης <https://www.jamhoor.org/read/gen-z-revolution-the-india-chapter> και ένα άρθρο του Ανάντ Τελτούμπντε για την ομιλία Μόντι και τους «Ντιμάγκι Ναξάλιτες» <https://thewire.in/politics/modis-dimagi-naxal-remark-is-an-attempt-to-frame-the-next-wave-of-youth-dissent-as-anti-national>

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

Η Ακάνσα Τσατουρβέντι ήθελε να σπουδάσει γιατρός. Σε πολύ μικρή ηλικία η οικογένειά της έφυγε από το χωριό στην πολιτεία της Μάντια Πραντές και μετακόμισε στην Ναγκπούρ για να έχει καλύτερο σχολείο. Ο πατέρας εγκατέλειψε τα χωράφια, έπιασε δουλειά μάγειρας, πούλησε τη γη του όταν βρέθηκε σε δυσκολία και δανείστηκε για να πληρώσει τα δίδακτρα για την προετοιμασία της Ακάνσα. Η νεαρή τα πήγαινε καλά στα μαθήματα, μελετούσε ακατάπαυστα, κοιμόταν πολύ λίγο και συχνά ξεχνούσε να φάει για να πραγματοποιήσει το όνειρο της. Στις 3 Μάιου όταν γύρισε από τις εξετάσεις ήταν πολύ χαρούμενη. Πίστευε ότι τα είχε πάει αρκετά καλά για να εισαχθεί σε ιατρική σχολή.

Λίγες ημέρες αργότερα η Εθνική Υπηρεσία Εξετάσεων ανακοίνωσε την ακύρωση τους και την επανάληψη εξαιτίας καταγγελιών για διαρροή των θεμάτων. Το Εθνικό Τεστ Επιλεξιμότητας με Εισαγωγικές Εξετάσεις (NEET-UG) είναι μια παν-ινδική ιδιαίτερα ανταγωνιστική εξέταση στην ύλη της Βιολογίας, Φυσικής και Χημείας για την εισαγωγή στις ιατρικές σχολές. Στα σχεδόν πέντε χιλιάδες εξεταστικά κέντρα παίρνουν μέρος τα τελευταία χρόνια περισσότεροι από δύο εκατομμύρια υποψήφιοι για λίγες αναλογικά θέσεις. Φέτος οι εισακτέοι στις 800 περίπου ιατρικές σχολές της χώρας

ήταν 129.600 και οι υποψήφιοι έφτασαν τα 2,28 εκατομμύρια. «Δεν έχω το θάρρος να ξαναδώσω εξετάσεις» έγραψε η Ακάνσα στο σημείωμα που άφησε στο δωμάτιο της πριν αυτοκτονήσει. Η νεαρή είναι μια από τους τουλάχιστον 21 μαθητές που έδωσαν τέλος στην ζωή τους σε όλη την Ινδία όταν έμαθαν για την ακύρωση των εξετάσεων.

Το Τζαντάρ Μαντάρ στο Νέο Δελχί είναι το πρώτο από τα πέντε αστεροσκοπεία που κατασκεύασε το 1724 ο Μαχαράγας της Τζαϊπούρ. Το όνομα προέρχεται από σανσκριτικές και περσικές λέξεις που σημαίνουν «*όργανα για τη μέτρηση της αρμονίας των ουρανών*». Από το 1993 με κυβερνητική απόφαση ορίστηκε ως χώρος για συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. Από τότε συχνά η αρμονία των ουρανών ... διαταράσσεται από τις λαϊκές αντιστάσεις οι οποίες απηχούν τις βαθιές διαιρέσεις και αντιθέσεις της ινδικής κοινωνίας. Ακριβώς αυτό έγινε και τώρα. Στην αρχή σχεδόν τίποτε δεν προμήνουσε την καταιγίδα. Στην αγανάκτηση για την αναξιопιστία των εξετάσεων προστέθηκε η οργή για τη δήλωση του προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου της Ινδίας. Αποκάλεσε τους άνεργους νέους «*κατσαρίδες*» και «*παράσιτα*»! Στην αρχή το διαδίκτυο κατακλύστηκε από διαμαρτυρίες και στην συνέχεια, στις 6 Ιουνίου, η διαδικτυακή οργή βγήκε στους δρόμους. Μια μικρή ομάδα νε-

αίων διαδηλωτών έστησε μια σκηνή διαμαρτυρίας, κρέμασε ένα πανό και έβαλε σε λειτουργία μια μικροφωνική με σκοπό να διαμαρτυρηθεί. Σε αυτούς προστέθηκε ο Σόναμ Γουανγκτσούκ ένας βραβευμένος ακτιβιστής, εκπαιδευτικός από το Λαντάκ (ανατολικό Κασμίρ). Όταν τις επόμενες ημέρες άρχισαν να συρρέουν στον τόπο διαμαρτυρίας χιλιάδες νέοι, αρκετοί από τους οποίους είχαν ταξιδέψει από άλλες πολιτείες ήταν πλέον αργά για την φασιστική κυβέρνηση Μόντι. Μια προσπάθεια να τους αντιμετωπίσει με βία, όταν οι νέοι στις 20 Ιουλίου αποπειράθηκαν να διαδηλώσουν προς το κοινοβούλιο γύρισε μπουμπρανγκ. Οι εικόνες των αστυνομικών να κτυπάνε με λάθι (μακριά μπαστούνια) και αυτές των τραυματισμένων διαδηλωτών δεν προξένησαν φόβο αλλά περισσότερο θυμό. Έφεραν και άλλες δεκάδες χιλιάδες στο Τζαντάρ Μαντάρ. Οι διαμαρτυρίες απλώθηκαν και σε άλλες πόλεις. Στο Μπιχάρ αστυνομικοί άνοιξαν πυρ τραυματίζοντας μαθητές. Ο Μόντι και οι υπουργοί του τα «*χρειάστηκαν*»!

Η ακύρωση των εξετάσεων δεν ήταν παρά μόνο η αφορμή και η κοινωνική πίεση για μόρφωση και ίσες εκπαιδευτικές ευκαιρίες μια μόνο πλευρά των εκρηκτικών αντιθέσεων και μεγάλων μεταβολών της ινδικής κοινωνίας. Στα 13 χρόνια πρωθυπουργικής θητείας του Μόντι η εκπαιδευτική πολιτική χαρακτηρίστηκε από την μείωση των δημόσιων δαπανών, την επέκταση της ιδιωτικοποίησης και την επιδίωξη επιβολής της αντιδραστικής ιδεολογίας του ινδουιστικού εθνικισμού. Από τότε που ανέλαβε, το 2014, ο προϋπολογισμός του Υπουργείου Παιδείας ως ποσοστό του εθνικού προϋπολογισμού, έχει μειωθεί σχεδόν στο μισό. Η χρηματοδότηση για τα πανεπιστήμια και την έρευνα έχει μειωθεί. Ολόκληρο το σύστημα εξετάσεων ανατίθεται σε ιδιώτες εργολάβους. Τόσο ο αριθμός των ιδιωτικών σχολείων όσο και οι μαθητές τους αυξάνονται σε βάρος των δημόσιων σχολείων. Η σχολική εγκατάλειψη, αποτέλεσμα της φτώχειας, των άνισων ευκαιριών και του υψηλού κόστους με το οποίο επιβαρύνονται οι οικογένειες αυξάνεται χρόνο με τον χρόνο. Από το κρατικό σχολικό σύστημα της Ινδίας λείπουν 10 εκατομμύρια εκπαιδευτικοί με αποτέλεσμα ιδιαίτερα στην ύπαιθρο τα σχολεία να υπολειπονται ή να κλείνουν. Οι εξετάσεις για τα Πανεπιστήμια, το ακριβό σύστημα προετοιμασίας και το κόστος σπουδών οδηγούν πολλούς νέους και τις οικογένειες τους να δανείζονται με επαχθείς όρους. Οι χαώδεις κοινωνικές ανισότητες αναπαράγονται και διευρύνονται μέσα σε ένα βαθιά ταξικό εκπαιδευτικό σύστημα. Η ψηφιοποίηση, η χρήση της αγγλικής γλώσσας και η απαραίτητη χρήση των υπολογιστών προσθέτουν επιπλέον εμπόδια στα παιδιά των κατώτερων τάξεων για να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις ενός ανταγωνιστικού εκπαιδευτικού συστήματος. Αποτέλεσμα, σχεδόν το 65% των νέων Ινδών να εγκαταλείπουν το σχολικό σύστημα μετά τη δέκατη τάξη και περισσότεροι από τους μισούς μετά την όγδοη τάξη!

Οι οργισμένοι νέοι που συγκεντρώθηκαν στο Τζαντάρ Μαντάρ ζήτησαν επίμονα την παραίτηση του υπουργού Παιδείας και το πέτυχαν. Αν και, όπως είναι γνωστό, υπουργοί μπορεί να βρεθούν εύκολα για να προωθήσουν την ίδια πολιτική και ο Μόντι δεν δίστασε στο τέλος να τον ξεφορτωθεί, ο Νταρμέντρα Πραντάν δεν ήταν τυχαίο πρόσωπο. Ο μακροβιότερος υπουργός Παιδείας υπήρξε βασικός κρίκος στην υλοποίηση της εκπαιδευτικής ατζέντας της

οργάνωσης Ραστρίγια Σουαγιαμσεβάκ Σανγκ (RSS) μιας εθνικιστικής ινδουιστικής οργάνωσης που είναι ο ιδεολογικός καθοδηγητής του κυβερνητικού κόμματος και του Μόντι. Πολιτικές θρησκευτικών και γλωσσικών διακρίσεων, προώθησης της ινδουιστικής θρησκείας στα εκπαιδευτικά προγράμματα και υπεράσπισης του συστήματος των καστών εφαρμόστηκαν συστηματικά τα τελευταία χρόνια μέσα στην εκπαίδευση. Η αποχώρηση του Πραντάν είναι ένα δυνατό χαστούκι στους φορείς του ινδουιστικού αντιδραστικού εθνικισμού.

Το λεγόμενο Κόμμα του Λαού των Κατσαρίδων που ξεκίνησε ως διαδικτυακή αντίδραση στην προκλητική δήλωση του Ανώτατου Δικαστή και πολύ γρήγορα συσπείρωσε χιλιάδες νέους στους δρόμους υπενθύμισε και πάλι το μεγάλο κενό πολιτικής εκπροσώπησης της απόκληρης Ινδίας. Με αιτήματα όπως διαφάνεια, αξιοκρατία, λογοδοσία και περιορισμό του ελέγχου των ΜΜΕ από τα μεγάλα εταιρικά συμφέροντα δεν μπορεί να εκφράσει ουσιαστικά τις ανάγκες των νέων, των ανέργων και βέβαια των εργατών και των αγροτών για βαθιές κοινωνικές αλλαγές. Γι' αυτό ύστερα από τον αναγκαστικό ελιγμό του Μόντι με την παραίτηση του Πραντάν ο ηγέτης του «κόμματος» κήρυξε την λήξη της κινητοποίησης. Από την άλλη βέβαια ο Ινδός πρωθυπουργός για δεύτερη φορά τα τελευταία χρόνια (η πρώτη ήταν απέναντι σε μια μεγάλη αγροτική κινητοποίηση που πέτυχε την απόσυρση ορισμένων νόμων) αναγκάστηκε να υποκύψει σε αίτημα μιας λαϊκής κινητοποίησης. Είναι σίγουρο πως στην συνέχεια θα επιχειρήσει να αντιστρέψει το κλίμα και να περάσει στην αντεπίθεση. Σε ομιλία του στις 15 Αυγούστου μπροστά στο Κόκκινο Φρούριο στο Δελχί για την 80η επέτειο της Ανεξαρτησίας έδειξε ποιους θέλει να εκδικηθεί: «*Έχουμε καταφέρει να εξαλείψουμε τους ένοπλους Ναξάλιτες στα δάση και να απελευθερώσουμε τη χώρα από αυτήν την κρίση. Αλλά ενώ οι ένοπλοι Ναξάλιτες έχουν εξαφανιστεί, οι διανοούμενοι Ναξάλιτες («Ντιμάγκι Ναξάλιτες» τους αποκάλεσε) εξακολουθούν να αναζητούν ευκαιρίες για να διαδώσουν τη βία και την αναρχία στην κοινωνία, καταφεύγοντας σε διάφορες τακτικές για να παραπλανήσουν τους ανθρώπους. Αυτοί οι διανοούμενοι Ναξάλιτες πρέπει να εντοπιστούν, πρέπει να απομονωθούν και η νέα γενιά της χώρας πρέπει να συνδεθεί με το κυρίαρχο ρεύμα της οικοδόμησης του έθνους*». Μάταιος κόπος! Όσο και να προσπαθεί ο ηγέτης της Ινδίας να προβληθεί ως υπερασπιστής της προόδου και να καταγγέλλει τους κομμουνιστές, η ζωή θα δείξει πως ο πραγματικός του εχθρός είναι η πλειοψηφία της ινδικής κοινωνίας.

Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Επαναστατικού Φοιτητικού Μετώπου (RSF) αφού χαρακτηρίζεται μεγαλειώδης η κινητοποίηση η οποία -όπως γράφει- αξιοποίησε τη μεγάλη εφεδρεία της λαϊκής οργής που υποβόσκει, τονίζεται: «*Όμως οι κινητοποιήσεις από μόνες τους δεν μετασχηματίζουν τις πολιτικές δομές. Κερδίζουν στιγμές: Οι οργανώσεις διεξάγουν τον μακροχρόνιο αγώνα για θεσμούς, πολιτική εξουσία και καθοδήγηση της κοινωνίας. Αν αυτή η εξέγερση πρόκειται να σημαίνει κάτι παραπάνω από την παραίτηση ενός υπουργού, θα πρέπει να γίνει το σημείο από όπου θα προκύψουν ισχυρότερες, πλατύτερες και βαθύτερα ριζωμένες οργανώσεις. Διαφορετικά, η σημερινή νίκη θα παραμείνει μόνο ένα επεισόδιο. Η ιστορία απαιτεί να αποτελέσει την αρχή του τέλους του ινδουιστικού φασισμού*»!

Η Meta στο εδώλιο

Τεχνολογικός σχεδιασμός, κοινωνική βλάβη και τα όρια της δικαιοσύνης

Η δίκη που άρχισε στις 18 Αυγούστου στην Καλιφόρνια παρουσιάστηκε ως μια μεγάλη δικαστική αναμέτρηση για τις βλαβερές επιπτώσεις των λεγόμενων «κοινωνικών μέσων» στα παιδιά. Τα ΜΜΕ μιλούσαν για το αν η Meta «σχεδίασε εθιστικές πλατφόρμες» και αν το Facebook και το Instagram βλάπτουν την ψυχική υγεία των ανηλίκων.

Λίγες μέρες αργότερα, όμως, η δίκη έληξε με συμβιβασμό. Η Meta συμφώνησε να καταβάλει έως και 18 δισεκατομμύρια δολάρια σε βάθος δεκαετίας και να εφαρμόσει περιορισμούς στη χρήση του Facebook και του Instagram από εφήβους. Η συμφωνία προβλέπει, μεταξύ άλλων, αυστηρότερη επαλήθευση ηλικίας, ημερήσιο όριο χρήσης, περιορισμούς κατά τις νυχτερινές ώρες καθώς και άλλες αλλαγές στις ρυθμίσεις ασφαλείας και πρέπει να εγκριθεί από το δικαστήριο για να τεθεί σε ισχύ.

Ο συμβιβασμός δεν είναι αμελητέος, δεν απαντά όμως και στα ερωτήματα που έθεσε η δίκη. Οι 29 πολιτείες που προσέφυγαν εναντίον της Meta υποστή-

ριζαν ότι παραπλάνησε το κοινό σχετικά με την ασφάλεια των προϊόντων της και ότι ο σχεδιασμός των πλατφορμών της συνέβαλε σε βλάβες των ανηλίκων. Παράλληλα, ζητούσαν χρηματικές κυρώσεις και δικαστικές εντολές που θα την υποχρέωναν να αλλάξει πρακτικές και χαρακτηριστικά των πλατφορμών της.

Πίσω από αυτές τις διατυπώσεις βρίσκεται όμως ένα βαθύτερο ζήτημα: το επιχειρηματικό μοντέλο των μεγάλων πλατφορμών δεν αποσκοπεί απλώς στο να παραμένει ο χρήστης περισσότερη ώρα μπροστά στην οθόνη. Η παρατεταμένη χρήση έχει οικονομική αξία: περισσότερες αλληλεπιδράσεις, περισσότερα δεδομένα, καλύτερη πρόβλεψη της συμπεριφοράς του χρήστη, περισσότερες δυνατότητες στοχευμένης διαφήμισης και, τελικά, μεγαλύτερη δυνατότητα εμπορικής αξιοποίησης της προσοχής του.

Το παιδί, επομένως, δεν είναι μόνο χρήστης που καταναλώνει περιεχόμενο. Είναι και παραγωγός δεδομένων για τις προτιμήσεις, τις αντιδράσεις, τις κοινωνικές του σχέσεις και τη συμπεριφορά του. Η δραστηριότητά του εντάσσεται σε

έναν οικονομικό μηχανισμό που μετατρέπει τη χρήση και τα δεδομένα σε εμπορική αξία.

Γι' αυτό αποκτά ιδιαίτερη σημασία ο τεχνολογικός σχεδιασμός. Η κύλιση χωρίς τέλος, η αυτόματη αναπαραγωγή βίντεο, οι ειδοποιήσεις, τα «likes» και τα αλγοριθμικά συστήματα που επιλέγουν και προτείνουν περιεχόμενο δεν είναι ουδέτερα τεχνικά χαρακτηριστικά. Κατευθύνουν τη συμπεριφορά του χρήστη προς τη συνέχιση της περιήγησης, την εντονότερη αλληλεπίδραση και τη συχνότερη επιστροφή.

Καθώς, όμως, αυτά τα χαρακτηριστικά εντάσσονται σε ένα επιχειρηματικό μοντέλο που αποδίδει οικονομική αξία στην προσοχή και στον χρόνο του χρήστη, αποκτούν και οικονομική λειτουργία. Η τεχνολογία δεν είναι πλέον απλώς εργαλείο της επιχείρησης. Γίνεται μέρος του μηχανισμού μέσω του οποίου το επιχειρηματικό μοντέλο λειτουργεί.

Εδώ αποκτά ιδιαίτερη σημασία το προηγούμενο της δίκης του Νέου Μεξικού τον Μάρτιο του 2026. Εκεί, σε πολιτειακό δικαστήριο, ένορκοι είχαν ήδη

κρίνει τη Meta υπεύθυνη για παραβιάσεις του Νόμου για τις Αθέμιτες Εμπορικές Πρακτικές και επέβαλαν ποινή 375 εκατομμυρίων δολαρίων. Στη δεύτερη φάση της υπόθεσης, ο δικαστής έκρινε ότι η λειτουργία των πλατφορμών συνιστούσε «δημόσια όχληση», δηλαδή κατάσταση που προκαλεί ευρεία και σημαντική βλάβη στο κοινό, και επέβαλε επιπλέον 567 εκατομμύρια δολάρια, μαζί με **δικαστικά εποπτευόμενες αλλαγές για πέντε χρόνια**. Το συνολικό ποσό έφτασε έτσι τα 942 εκατομμύρια δολάρια.

Η σημασία του προηγούμενου δεν βρισκόταν στο ύψος της ποινής. Το δικαστήριο μπόρεσε να συνδέσει συγκεκριμένες επιλογές στον σχεδιασμό των πλατφορμών με συγκεκριμένες κοινωνικές βλάβες. Δεν προχώρησε, ωστόσο, σε βαθύτερες αλλαγές όπως, μεταξύ άλλων, η κατάργηση ή τροποποίηση χαρακτηριστικών όπως η κύλιση χωρίς τέλος και η αυτόματη αναπαραγωγή βίντεο, καθώς και αλγορίθμων που βελτιστοποιούν την αύξηση και τη διατήρηση της χρήσης των πλατφορμών. Όπως χαρακτηριστικά σημείωνε, μια τέτοια παρέμβαση «θα ισοδυναμούσε με το να τεθεί ένα εργοστάσιο υπό δικαστική διαχείριση προκειμένου να περιοριστεί η ρύπανσή του».

Από πολλούς θεωρήθηκε ότι η υπόθεση στην Καλιφόρνια θα προχωρούσε ένα βήμα παραπέρα. Θα οδηγούσε σε μια ομοσπονδιακή δικαστική κρίση για το αν και μέχρι ποιο σημείο ο σχεδιασμός μιας πλατφόρμας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής παρέμβασης. Θα δημιουργούσε νομολογικό προηγούμενο για αντίστοιχες υποθέσεις.

Ο συμβιβασμός απέτρεψε αυτή την εξέλιξη. Είναι συμφωνία των διαδίκων, την οποία το δικαστήριο καλείται να εγκρίνει. Σημαίνει ότι η υπόθεση κλείνει χωρίς τελική δικαστική κρίση για το βαθύτερο ζήτημα που βρισκόταν πίσω από τη διαμάχη. Το ίδιο το συμφωνητικό προβλέπει ότι ο συμβιβασμός δεν αποτελεί παραδοχή ευθύνης από τη Meta και δεν πρέπει να θεωρείται προηγούμενο ή να δημιουργεί δεσμευτικό πρότυπο για άλλες υποθέσεις.

Ο συμβιβασμός απέτρεψε, δηλαδή, κάτι περισσότερο από μια δικαστική απόφαση εις βάρος της Meta. Απέτρεψε μια κρίση επί της ουσίας που θα μπορούσε να ανοίξει τον δρόμο για ευρύτερη δικαστική παρέμβαση στον τρόπο με τον οποίο σχεδιάζονται και λειτουργούν οι πλατφόρμες. Με άλλα λόγια, η δικαστική εξουσία επικυρώνει, μέσω της συμφωνίας, περιορισμούς στη λειτουργία των πλατφορμών χωρίς να χρειαστεί να αποφασίσει αν έχει την εξουσία να ανασχεδιάσει την τεχνολογική αρχιτεκτονική μιας εταιρείας.

Η Meta αποδέχθηκε ένα υψηλό οικονομικό κόστος και συγκεκριμένους περιορισμούς στη λειτουργία των πλατφορμών της. Ταυτόχρονα, όμως, απέφυγε μια δικαστική κρίση που θα μπορούσε να επηρεάσει βαθύτερα τον τρόπο με τον οποίο παράγει έσοδα. Ο πυρήνας του επιχειρηματικού μοντέλου —η εξατομικευμένη διανομή περιεχομένου και η στοχευμένη διαφήμιση— παραμένει ανέπαφος. Ο συμβιβασμός ρυθμίζει, επομένως, ως ένα βαθμό, τη χρήση των πλατφορμών από τους ανηλίκους χωρίς να ανατρέπει τη βασική οικονομική λογική που οργανώνει τη λειτουργία τους.

Παλαιστίνη

Στις προσχηματικές διαπραγματεύσεις η αντίσταση απαντά: «Κανένας δεν θα παραδώσει τα όπλα»

Στη λίστα των δολοφονημένων Παλαιστινίων προστίθενται καθημερινά ονόματα (μόνο τον Αύγουστο 176). Οι σιωνιστές επιμένουν πως πρόκειται για τρομοκράτες, για επίδοξους δολοφόνους. Πρόκειται, όμως, για παιδιά που επέστρεφαν στο σπίτι τους με γλυκά για να κεράσουν τους φίλους τους γιατί πέρασαν στο πανεπιστήμιο ή για παιδιά που τόλμησαν να αποσπαστούν από την καθημερινότητα του πολέμου πετώντας χαρταετό. Πρόκειται για θύματα τυφλών βομβαρδισμών, κάθε άλλο παρά «χειρουργικές επιχειρήσεις». Ο μήνας, όμως, σηματοδεύτηκε από τη μαζική ταφή 112 γυναικόπαιδων. Πρόκειται για θύματα από τον Οκτώβρη του 2023 που τα πτώματά τους ανασύρθηκαν τώρα από τα ερείπια στην πόλη της Γάζας.

Ταυτόχρονα, στη Δυτική Όχθη, οι σιωνιστές εφαρμόζουν την επέκταση των εποικισμών. Αυτό μεταφράζεται σε εκδίωξη των Παλαιστινίων από τα σπίτια τους, από τα χωριά τους, σε πλιάτσικο, καταστροφές και αρπαγή περιουσιών. Εννοείται με τη βία, με την τρομοκρατία, με εν ψυχρώ δολοφονίες. Στο χωριό Κούσρα, κοντά στη Ναμπλούς, έποικοι με τη συνδρομή του στρατού πολιορκήσαν για μέρες οικογένειες μέσα στα σπίτια τους, στερώντας τους την πρόσβαση σε φαγητό, νερό και ηλεκτρικό ρεύμα. Το γεγονός αυτό, κάθε άλλο παρά μεμονωμένο, πήρε μεγάλη δημοσιότητα και ανάγκασε την IDF να καταδικάσει την ίδρυση του νέου φυλακίου. Μάλιστα, ο ίδιος ο

πρέσβης των ΗΠΑ, Μάικ Χάκαμπι, παρά τη συμπάθεια και τη διαχρονική υποστήριξή του στους σιωνιστές, έκανε λόγο για «φοβερή πράξη τρομοκρατίας» και «συμπεριφορά τραμπούκων». Το υποκριτικό παράδειγμά του ακολούθησε και ο ίδιος ο Νετανιάχου. Αντί οποιουδήποτε σχολιασμού, να θυμίσουμε τις 1.430 ασχολίαστες επιθέσεις κατά Παλαιστινίων μόνο το 2026, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ.

Επ' ουδενί δεν μπορεί να γίνει λόγος για μεταστροφή των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, πόσο μάλλον για ρήξη των σχέσεων με τους σιωνιστές. Το Ισραήλ παραμένει το φυλάκιο των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή. Απλώς, πρέπει κάπου, κάπως να κρατάμε κάποια προσχήματα! Η γενοκτονία συνεχίζεται, οι φυλακές-κολαστήρια παραμένουν γεμάτες, οι βασανιστές, οι βιαστές και οι δολοφόνοι απαλλάσσονται, τα σχέδια για επιβολή της θανατικής ποινής προχωρούν. Οι εποικισμοί όχι μόνο δεν ανακόπτονται αλλά, σύμφωνα με δημοσίευμα του Al Jazeera, τουλάχιστον 17 βρετανικές εταιρίες συνδέονται με παράνομους ισραηλινούς εποικισμούς και Βρετανία και ΕΕ διατηρούν εμπορικές συναλλαγές με αυτούς, μια πλευρά ή μέρος της συνολικότερης στήριξης στο σιωνιστικό μόρφωμα.

Έκφραση αυτής της στήριξης είναι και η «συμφωνία εκκευρίας» του Οκτώβρη του 2025, με την οποία οι σιωνιστές έχουν παγιώσει την κατοχή της μισής Λωρίδας της Γάζας και με κά-

θε ευκαιρία επεκτείνουν τη ζώνη κατοχής τους. Ήταν μια συμφωνία που αναγκαστικά αποδέχθηκε η παλαιστινιακή αντίσταση. Οι συνομιλίες Κούσνερ με την ηγεσία της Χαμάς που πραγματοποιήθηκαν στις 16/8 αποσκοπούν στο να ενεργοποιηθεί και να «προχωρήσει» ο πιο κρίσιμος ίσως στόχος, ο πλήρης αφοπλισμός της παλαιστινιακής αντίστασης με «επαληθεύσιμα» μέτρα. Δεν «επιμένουν», όμως, στην αποχώρηση των σιωνιστών από τη Λωρίδα της Γάζας...

Ο Οσάμα Χαμντάν, ένας από τους εκπροσώπους της Χαμάς, δήλωσε: «Κανένας δεν είπε ότι θα παραδώσουμε τα όπλα. Η λέξη “παραδοχή” δεν αναφέρεται πουθενά στη συμφωνία. Το πλαίσιο στο οποίο συμφωνήσαμε προβλέπει τον περιορισμό και την αποθήκευση των βαρέων όπλων. Αυτό θα το αναλάβουν η Παλαιστινιακή Διοικητική Επιτροπή, η κυβέρνηση της Γάζας και οι αντιστασιακές οργανώσεις. Ούτε μία σφαίρα δεν πρόκειται να βγει έξω από τη Λωρίδα της Γάζας, σύμφωνα με αυτή τη συμφωνία, και κανένα από αυτά τα όπλα δεν θα παραδοθεί σε οποιαδήποτε μη παλαιστινιακή πλευρά. Τα όπλα θα παραμείνουν στα χέρια των Παλαιστινίων».

Με απλά λόγια, η παλαιστινιακή αντίσταση δεν παραιτείται, είναι ακόμα υπολογίσιμη δύναμη και το βροντοφωνάζει. Θα συνεχίσει με όποιον τρόπο μπορεί να εμποδίσει τα σχέδια αφανισμού του παλαιστινιακού λαού.

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Κρατικό χρέος ΗΠΑ Αλώθηκε το ασφαλές καταφύγιο;

Σε άρθρο της η «Καθημερινή», που αναπαράγει άρθρο Αμερικάνων οικονομικών αναλυτών, εκφράζεται με σιγουριά ότι τα αμερικάνικα κρατικά ομόλογα αμφισβητούνται πια ως «κατεξοχήν ασφαλές καταφύγιο και άνευ κινδύνου περιουσιακό στοιχείο». Η έρευνα που επικαλείται η εφημερίδα καταλήγει στο συμπέρασμα πως οι επενδυτές κρατικού χρέους δεν είναι διατεθειμένοι να πληρώνουν το «premium ασφάλειας», μια κάλυψη που μόνο τα αμερικάνικα κρατικά ομόλογα απολάμβαναν μέχρι τώρα. Γιατί να πληρώνω την ασφαλιστική προμήθεια αφού δεν μου εξασφαλίζουν ένα σταθερό κέρδος; Απαιτούν μεγαλύτερες εγγυήσεις, δηλαδή να έχουν μεγαλύτερες αποδόσεις από τα κρατικά ομόλογα που αγοράζουν...

Φαίνεται ότι η μεριά των επενδυτών-κερδοσκόπων αντιμετωπίζει το κρατικό αμερικάνικο χρέος ως ένα νέο μοντέλο άντλησης κερδών, που όμως πρέπει να ενσωματώνει τους επερχόμενους κινδύνους, ενώ οι κεντρικοί τραπεζίτες το αντιμετωπίζουν με τον παραδοσιακό τρόπο της έκδοσης και αγοράς κρατικών ομολόγων και φυσικά με την άνοδο των επιτοκίων. Δηλαδή θέλετε να αγοράζουμε πιο ακριβά τα δολάρια και να κατέχουμε κρατικά ομόλογα στις ίδιες τιμές; Να μας δανείζετε ακριβά για να αγοράζουμε φτηνό αμερικάνικο κρατικό χρέος; Δεν σφάξαμε! Έχουν και οι κερδοσκόποι δικαιώματα στη ληστεία, εκτός από τους τραπεζίτες!

Φυσικά, στη βάση αυτής της «αντιπαράθεσης» (στους επενδυτές κρατικού χρέους συμμετέχουν και στελέχη του τραπεζικού τομέα, μύλος!) βρίσκεται η εξυπηρέτηση του αμερικάνικου κρατικού χρέους όπως αυτό εξελίσσεται τις τελευταίες -δύο ειδικά- δεκαετίες. Οι αριθμοί, είναι αλήθεια, ζαλίζουν: Το κρατικό χρέος των ΗΠΑ (γιατί υπάρχει και το ιδιωτικό χρέος, άλλη μεγάλη πιστωτική αμαρτία και αυτή) ξεπέρασε για πρώτη φορά τα 44 τρις. δολάρια, φτάνοντας στο 99% του ΑΕΠ.,

Χρειάστηκαν σχεδόν δύο αιώνες για να έχουν οι ΗΠΑ χρέος 1 τρις. δολάρια, ποσό που η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δαπανά σήμερα μόνο μέσα σε ένα χρόνο για να αποπληρώσει τόκους και χρεολύσια! Δηλαδή το αμερικάνικο κρατικό χρέος αυξάνεται κατά περίπου 90.000 δολάρια το δευτερόλεπτο ή 7,8 δισ. δολάρια την ημέρα!

Και επειδή τους αριθμούς δύσκολα αμφισβητεί κανείς, το περιεχόμενο αυτής της πληθωριστικής έκρηξης έχει να κάνει καταρχάς με τις σκανδαλώδεις φοροα-

παλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο (δεν έκανε μόνον ο Τραμπ), τη χρηματοδότηση των δύο πολεμικών μετώπων (Ουκρανία, Ιράν) και, αν πάμε παλιότερα, τη διάσωση του τραπεζικού-χρηματοπιστωτικού συστήματος της κρίσης του 2008, τα προγράμματα «ανάταξης» μετά τις απαγορεύσεις της πανδημίας...

Τι κάνει όμως τόσο «ανήσυχους» τους επενδυτές κρατικών χρεών σήμερα; Για τους οικονομολόγους είναι σαφές ότι πρόκειται για μία υπεραντίδραση των αγορών κρατικού χρέους απέναντι στις ήδη αποφασισμένες αλλά και σχεδιαζόμενες στο κοντινό μέλλον αυξήσεις επιτοκίων από τη μεριά των κεντρικών τραπεζών.

Οι ανησυχίες, που μπορεί να φτάσουν και τα όρια του πανικού, είναι βαθύτερες -όμως- του οικονομικού πεδίου. Από το προφανές, που δεν χρειάζεται να είσαι οικονομολόγος για να αντιληφθείς πώς επιδρά η ιμπεριαλιστική πολεμική εμπλοκή, αυξάνοντας τις τιμές των καυσίμων, άρα και τον πληθωρισμό, φτάσαμε στην άνοδο των επιτοκίων για να «συγκρατηθεί» ο ασυγκράτητος -παρόλα αυτά- πληθωρισμός (ένα άλλο μεγάλο ζητούμενο).

Μία «πονηρή» ερώτηση: Θα συγχωρούσαν οι αγορές κρατικών ομολόγων τον πληθωρισμό του Τραμπ αν με κάποιον τρόπο κατάφερνε τη συντριβή του Ιράν;

Τα στοιχεία για το αμερικάνικο κρατικό χρέος είναι αναμφισβήτητα, όμως αυτό αυξάνεται σε μία περίοδο που οι εγγυήσεις που απαιτούν οι αγορές για να το αναχρηματοδοτήσουν δεν είναι μόνον οικονομικές και παραμένουν το μεγάλο ζητούμενο, η επικίνδυνη μεταβλητή του συστήματος. Γιατί κυρίως αυτό που έχει τρωθεί στην αντιπαράθεση των στενών του Ορμούζ είναι το πολιτικό κύρος της αμερικάνικης υπερδύναμης!

Φυσικά, υπάρχουν και συγκεκριμένες οικονομικές επιπτώσεις με «θύμα» τα αμερικάνικα (και όχι μόνον) κρατικά ομόλογα. Πρόκειται για το δίδυμο φαινόμενο (έχει αναφερθεί η στήλη πριν από κάποια φύλλα) της ταυτόχρονης πτώσης των τιμών των μετοχών και των κρατικών ομολόγων, καθώς τα κεφάλαια που «σηκώνονταν» από τις μετοχές μέσα στον πανικό των πενιχρών αποτελεσμάτων από τις επενδύσεις σε AI δεν κατευθύνονταν στο ασφαλές καταφύγιο των αμερικάνικων κρατικών ομολόγων -όπως παλιά-.

Τότε που, βασιζόμενοι οι επενδυτές στο ότι η αμερικάνικη οικονομία είναι η μεγαλύτερη παγκόσμια και πως τα παγκόσμια περιουσιακά στοιχεία αποτιμώνται με το κυρίαρχο δολάριο (συν κάτι... τριτεγγυητές όπως

η Κίνα), δεν υπήρχε αμφισβήτηση για τη ζεστή αγκαλιά της εξαγοράς αμερικάνικου κρατικού χρέους.

Οι αγορές κρατικού χρέους μπροστά σε αυτή την αναταραχή απαιτούν οι νέες εκδόσεις των ομολόγων που λήγουν να ανανεωθούν μόνο πληρώνοντας τα κράτη μεγαλύτερες εγγυήσεις και εξασφαλίζοντας με αυτό τον τρόπο μεγαλύτερες αποδόσεις. Όπως, όμως, έχουμε ξανά αναφερθεί, μέσω του κλάσματος υπολογισμού της αξίας των κρατικών ομολόγων οι ανεβασμένες αποδόσεις φέρνουν μείωση της αξίας των κρατικών ομολόγων. Πρόκειται για αντίστροφα μεγέθη. Και είναι λογικό και πέρα από τους μικρομαθηματικούς υπολογισμούς πως όσο τα κράτη πληρώνουν μεγαλύτερες εγγυήσεις για τα κρατικά τους ομόλογα τόσο αυτά «χάνουν» σε αξία (γι' αυτό και τις πληρώνουν).

Το επιπλέον ζήτημα είναι ότι η αμερικάνικη αγορά κρατικών ομολόγων συμπαρασύρει στην... πτώση της και την παγκόσμια: «Η αύξηση των αποδόσεων των ομολόγων παγκοσμίως από την έναρξη του πολέμου των ΗΠΑ με το Ιράν τον Φεβρουάριο έχει αυξήσει κατά δεκάδες δισεκατομμύρια δολάρια το κόστος δανεισμού για τις μεγαλύτερες ανεπτυγμένες οικονομίες του κόσμου, σύμφωνα με έρευνα των Financial Times», γράφει η οικονομική ιστοσελίδα Euro2day και συνεχίζει:

«Οι χώρες της G7 -Καναδάς, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία, Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ- έχουν ήδη επιβαρυνθεί με επιπλέον 16 δισ. δολάρια σε κόστος χρηματοδότησης του κρατικού χρέους λόγω της ανόδου των αποδόσεων από την έναρξη του πολέμου, σύμφωνα με ανάλυση των στοιχείων για τις εκδόσεις κρατικών ομολόγων που πραγματοποίησαν οι κυβερνήσεις. Εάν η άνοδος των αποδόσεων διατηρηθεί, το πρόσθετο κόστος χρηματοδότησης θα μπορούσε να φτάσει τα 34 δισ. δολάρια έως το τέλος του πρώτου τριμήνου του επόμενου έτους».

Και αν μέσα σε αυτό το ανεπανάληπτο ιστορικό τουρλουμπούκι ένα κομμάτι «επενδυτών» κρίνει -είτε γιατί δεν έχει άλλη επιλογή είτε από... επιλογή- πως πρέπει να προχωρήσει σε μαζικό ξεπούλημα, τι θα απογίνει η αγορά κρατικού χρέους;

Κάπως έτσι φτάσαμε και σε αυτό το επίσης ανεπανάληπτο καλοκαίρι του 2026, εκεί που οι «επενδυτές» έλεγαν «δόξα τω Θεώ», να το γυρίζουν στο «Βόθη Πα-ναγιά» και το ανάποδο, ακόμη και με χρονικό περιθώριο μιας μέρας...

Θου, Κύριε...

► Η κοινωνική πίεση που οδήγησε στις δίκες δεν εξαφανίζεται. Γονείς, οικογένειες, οργανώσεις, ερευνητές και πολιτικοί φορείς έχουν μεταφέρει τη συζήτηση από την «κακή χρήση» των social media στον ίδιο τον σχεδιασμό τους. Ο συμβιβασμός αναγνωρίζει έμμεσα τη σημασία αυτής της πίεσης, δεν απαντά, όμως, στο αν οι βλάβες αποτελούν απλώς παρενέργειες του σχεδιασμού ή αν συνδέονται βαθύτερα με την οικονομική λειτουργία του.

Εδώ τίθεται και ένα ευρύτερο πολιτικό ζήτημα. Μια δικαστική απόφαση δεν διαμορφώνεται στο κενό. Τα δικαστήρια λειτουργούν μέσα σε συγκεκριμένο θεσμικό και πολιτικό πλαίσιο και μπορούν να περιορίσουν επιχειρηματικές πρακτικές και να επιβάλουν κυρώσεις. Όσο όμως η παρέμβαση πλησιάζει στον πυρήνα μιας οικονομικής σχέσης τόσο τίθεται το ερώτημα αν το δικαστήριο διαθέτει — και αν το ίδιο το σύστημα είναι διατεθειμένο να του αναγνωρίσει— την εξουσία να προχωρήσει τόσο μακριά.

Η περίφημη φράση ότι «η δικαιοσύνη είναι τυφλή» έχει εδώ τα όριά της. Μπο-

ρεί να είναι τυφλή, όχι όμως τόσο ώστε να θέτει σε κίνδυνο το ίδιο το θεσμικό και κοινωνικό σύστημα που υπηρετεί και στηρίζει. Όταν, επομένως, καλείται να αντιμετωπίσει μια βλάβη που συνδέεται με βαθύτερες οικονομικές σχέσεις, η παρέμβασή της έχει όρια.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο νόμος είναι ανίσχυρος απέναντι στην οικονομία. Ο νόμος μπορεί να περιορίσει, ακόμη και, σε ορισμένες περιπτώσεις, να αναδιαμορφώσει οικονομικές πρακτικές. Δεν μπορεί όμως να καταργήσει μια κοινωνική σχέση που συνεχίζει να αναπαράγει τις οικονομικές αναγκαιότητες οι οποίες βρίσκονται πίσω από αυτές τις πρακτικές.

Το σύστημα, λοιπόν, απέδωσε τη δικαιοσύνη που πιέστηκε να δώσει. Η κοινωνική πίεση ήταν αρκετή ώστε να επιβληθεί στη Meta ένα υψηλό οικονομικό κόστος και συγκεκριμένοι περιορισμοί στη λειτουργία των πλατφορμών. Δεν ήταν όμως αρκετή ώστε να ανατραπεί η βαθύτερη οικονομική λογική που οργανώνει αυτή τη λειτουργία.

Μια πραγματικά καταδικαστική εξέλιξη για τη Meta, με την έννοια μιας βαθύ-

τερης αμφισβήτησης του τρόπου λειτουργίας της, θα απαιτούσε έναν διαφορετικό συσχετισμό δύναμης. Θα απαιτούσε η πίεση να μην ασκείται μόνο πάνω στην εταιρεία, αλλά και πάνω στους ίδιους τους θεσμούς που καλούνται να την ελέγξουν. Και για να συμβεί αυτό, για να γύρει έστω και λίγο η πλάστιγγα προς όφελος της κοινωνίας, το κίνημα δεν πρέπει να εγκλωβίζεται στην αναζήτηση απαντήσεων σχεδόν αποκλειστικά μέσα στους θεσμούς και στο υφιστάμενο νομικό πλαίσιο.

Το βαθύτερο ερώτημα, λοιπόν, παραμένει ανοιχτό: **μπορεί να αντιμετωπιστεί ουσιαστικά μια κοινωνική βλάβη χωρίς να μεταβληθεί και η οικονομική σχέση που δίνει στον συγκεκριμένο τεχνολογικό σχεδιασμό τη μορφή και την κατεύθυνσή του;**

Ο συμβιβασμός επιβάλλει κόστος, περιορισμούς και νέους μηχανισμούς επιπείας, χωρίς να αμφισβητεί τη βασική οικονομική σχέση που βρίσκεται πίσω από το μοντέλο λειτουργίας της πλατφόρμας. Πρόκειται, επομένως, για ρύθμιση, όχι όμως για ανατροπή της σχέσης

που παράγει τις συγκεκριμένες οικονομικές αναγκαιότητες.

Εδώ βρίσκονται και τα όρια της δικαστικής παρέμβασης. Η δικαιοσύνη μπορεί να περιορίσει πρακτικές και να επιβάλει κανόνες• δεν μπορεί όμως να καταργήσει την κοινωνική σχέση που συνεχίζει να τις αναπαράγει. Για μια βαθύτερη μεταβολή απαιτείται, συνεπώς, κάτι περισσότερο από μια δικαστική απόφαση. Πρέπει η εργατική τάξη και ο λαός να παλέψουν για το δικίο τους πέρα από τα όρια του δικαστηρίου.

Κ. Καψ.

Παραπομπές

1. FINDINGS OF FACT, CONCLUSIONS OF LAW, AND JUDGMENT, ORDER, AND DECREE OF THE COURT. BL. §§171-173

<https://nmcourts.gov/wp-content/uploads/2026/08/D-101-CV-2023-02838-Final-FOFCOL-and-Judgment-of-the-Court.pdf?ver=1786158699>

Βιβλιοπρόταση

Οι πικραμένες πορτοκαλιές περιμένουν το χέρι που θα τις ποτίσει

Ομολογώ πως τα διηγήματα δεν είναι η πρώτη μου επιλογή για ανάγνωση, ειδικά το καλοκαίρι. Προτιμώ πιο... φλύαρα κείμενα, μυθιστορήματα ως επί το πλείστον, που μου δίνουν την πολυτέλεια να «αφαιρεθώ» και να «αφεθώ», χωρίς να χάνω από την ιστορία. Το διήγημα απαιτεί από τον αναγνώστη του. Απαιτεί συγκέντρωση, εγρήγορση, προσήλωση. Είναι άμεσο, δεν καλοπιάνει, βάζει αιφνίδια και επιτακτικά ερωτήματα και προκαλεί. Με αυτό το δεδομένο, ήμουν διστακτική να ξεκινήσω τη μελέτη του βιβλίου «Διηγήματα από την γη των πικραμένων πορτοκαλιών» του Γιασάν Καναφάνι.

Μάλιστα, μελέτη. Πολύ γρήγορα, από τις πρώτες σελίδες του προλόγου, διαπίστωσα ότι πρόκειται για μελέτη. Όπως ακριβώς προέτρεψε ο Νασίμ Αλάτρας στην εκδήλωση-συζήτηση με θέμα «Παλαιστίνη: Τέχνη και Αντίσταση» που πραγματοποιήθηκε στο στέκι «Σφεντόνα» στη Θεσσαλονίκη τον Μάη που μας πέρασε, ο οποίος μας παρουσίασε πτυχές από το έργο του Γιασάν Καναφάνι, ενώ ο πηγαίος λόγος του Γιάχια ανέδειξε τη σύνδεση του έργου του Καναφάνι με τον αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

Ο Νασίμ Αλάτρας μετέφρασε υποδειγματικά και με αξιοζήλευτη μαεστρία τα διηγήματα του Καναφάνι. Ο λόγος του έχει ζωντάνια και γλωσσικό πλούτο, σε τέτοιο βαθμό που αξίζει να διαβαστεί ακόμα και γι' αυτόν τον λόγο και μόνο! Ο πρόλογος εισάγει στη ζωή και το έργο του Καναφάνι με περιεκτικό τρόπο. Οι εκτενείς σημειώσεις, απαραίτητες για την κατανόηση των διηγημά-

των, περιέχουν πολλές πληροφορίες και ιστορικές αναφορές. Μάλιστα, διαθέτουν τέτοια αυτονομία, που θα μπορούσαν να διαβαστούν και ανεξάρτητα. Αν η πρόθεση του μεταφραστή ήταν να καταρρίψει τη σιωνιστική προπαγάνδα ότι η ιστορία αυτής της περιοχής και του λαού της ξεκινάει από τη βιβλική εποχή, τότε το πόνημά του έχει επιτελέσει αυτόν τον σκοπό.

Το βιβλίο, λοιπόν, μας παραδίδει είκοσι από τα εξήντα τέσσερα διηγήματα του Καναφάνι γραμμένα από το 1957 ως το 1962. Κάθε ένα από αυτά μας μεταφέρει σε μέρες δύσκολες. Κάθε μια είναι «καταραμένη μέρα, μεγαλύτερη από το να της δοθεί ένα όνομα ή αριθμός», «ένα σημάδι από τα σημάδια του αιώνα, μια από εκείνες τις μέρες που τοποθετούνται στη ροή της ιστορίας για να λένε οι άνθρωποι: «Αυτό έγινε ένα μήνα μετά τη μέρα της σφαγής...». Δηλαδή, ήταν αναμφίβολα μια από εκείνες τις μέρες, διαφορετικά θα την είχαμε στριμώξει κάτω από έναν αριθμό, ένα όνομα ή μια διεύθυνση».

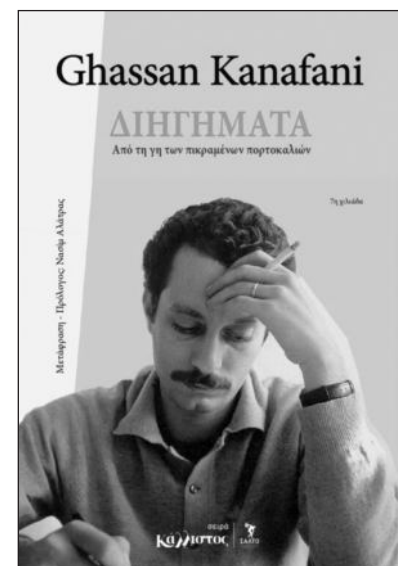
Κάθε «προσωπική» εξιστόρηση μετατρέπεται σε κοινή μοίρα, αντικατοπτρίζει τη συλλογική ιστορία. Συναντάμε τον Άμπου Οθμάν, τον Μουστάφα, τον Μοχάμαντ Άλι Άκμπαρ, τη Νάντια, τη Σαμπίκα. Ο Καναφάνι μιλάει για τον «τον πατέρα σου», «τη μάνα μου». Μας απευθύνεται στο «εσύ». Γράφει στο πρώτο πρόσωπο, αλλά το «εγώ» δεν υπονοεί τον ίδιο. Όλα τα πρόσωπα, όλος ο λαός της Παλαιστίνης είναι το «εγώ» του Καναφάνι.

Είναι όσοι μοιράστηκαν την ίδια

Νάκμπα, τον ίδιο ξεριζωμό από τη Χάιφα, τη Γιάφα, την Αλ Ράμλα, την Αλ Τίρα. Που πολέμησαν με όπλα, με βόμβες. Με τσεκούρια. Με τα χέρια. Με τα μάτια. Τα δακρυσμένα μάτια αυτών που καταπονημένοι ή ανίκανοι πια από τα χρόνια και τις κακουχίες έδιναν τη σκυτάλη του αγώνα στους πιο νέους να σηκώσουν τα όπλα, να κάνουν το καθήκον τους. Που δεν ζήτησαν κανένα αντίτιμο για τη θυσία τους, παρά μόνο επιθύμησαν να ταφούν «στο όμορφο νεκροταφείο της Αλ Ράμλα με τα καταπράσινα μεγάλα δέντρα», με μια «αγκαλιά κόκκινες παπαρούνες». Μια ανεκπλήρωτη επιθυμία.

Κάθε διήγημα επιστρέφει στο νου μου και τερετίζει όπως η κουκουβάγια: «Θυμάσαι; ...Είχαμε συναντηθεί μια φορά». Οι αγώνες κάθε γενιάς περνούν στην επόμενη και διαμορφώνουν τη συλλογική μνήμη. Ο λαός μας, όπως ο παλαιστινιακός λαός, πολέμησε, νίκησε, προδόθηκε, ηττήθηκε. Εμείς μετράμε την Αντίσταση, το Αντάρτικο, τον Δεκέμβρη, τη Βάρκιζα. Ο παλαιστινιακός λαός μετράει αμέτρητες Νάκμπα, ακόμα και πριν από αυτήν του 1948. Προδοσίες και ξεπουλήματα από αραβικά κράτη. Τρικλοποδιές και ξεπούλημα από τις ηγεσίες του. Η πατρίδα του δεν χάθηκε και δεν θα καθεί όσο πολέμαει γι' αυτήν. Με το πέρασμα του χρόνου οι μνήμες ξεθωριάζουν, οι φωνές των συντρόφων χάνονται. Νέοι αγωνιστές συνεχίζουν την αντίσταση με κάθε τρόπο.

Αυτός ο λαός έχει κάνει όπλο ακόμα και τις ιστορίες του Καναφάνι, τον οποίο δολοφόνησαν, αλλά δεν μπόρεσαν να εξολοθρεύσουν. Όπως είπε ο Μαχμούντ

Νταρουίς στον επικήδειό του, «Γιατί η πατρίδα μέσα σου είναι αληθινή και διάφανη, και έμπνευση για τα ποτάμια των οποίων τα νερά λαξεύονται από το αίμα μεταναστών. Οι ραβδώσεις της είναι πάντα καμένες, μέσα τους η σκιά της ελιάς αναμειγνύεται ανάμεσα στη μνήμη και τη γη».

Το βιβλίο του Ghassan Kanafani «Διηγήματα από την γη των πικραμένων πορτοκαλιών» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Σάλτο και διατίθεται και από το βιβλιπωλείο «εκτός των τειχών». Ο τίτλος είναι παραλλαγή πρότασης από διήγημα του βιβλίου.

XK

Κούβα

Μεγάλα «ανοίγματα» στην ιδιωτική οικονομία

Το μεγάλο πακέτο των 176 μέτρων, που ψηφίστηκε ομόφωνα από το κοινοβούλιο, στα μέσα του περασμένου Ιούνη έχει χαρακτηριστεί από τον διεθνή τύπο ως η μεγάλη στροφή της οικονομίας της Κούβας προς την λεγόμενη «ελεύθερη» αγορά. Οι αλλαγές που αμέσως μετά ξεκίνησαν να προωθούνται στη βάση αυτών των μέτρων αποτελούν ένα μεγάλο περιορισμό των τομέων της οικονομίας που ελέγχει το κράτος και μια προσπάθεια μεγέθυνσης του ιδιωτικού τομέα στην οικονομία.

Με τη δέσμη μέτρων δίνεται η δυνατότητα για εγχώριες και ξένες επενδύσεις στη γεωργία, τον τουρισμό, τις τράπεζες, το συνάλλαγμα κ.α. Προωθείται η μετατροπή κρατικών επιχειρήσεων σε ιδιωτικές, μέσω της διαδικασία των «μετοχών» και «συμμετοχών». Επιτρέπονται οι επιχειρησιακές διαπραγματεύσεις για μισθούς και προσλήψεις. Οι πρώτες ανακοινώσεις αναφέρονται στη δυνατότητα από δω και πέρα του ιδιωτικού τομέα να δραστηριοποιείται στη διανομή βενζίνης, στην πώληση φαρμάκων και οπτικών, στην εισαγωγή οχημάτων, στη λειτουργία οίκων ευγηρίας, στη διαχείριση τερματικών σταθμών επιβατών και φορτίων, καθώς και λιμενικών εγκαταστάσεων και μαρινών, στην εκμετάλλευση πετρελαιοικών εγκαταστάσεων και ορυχείων, υπό όρους. Αυτά που κρατάει το κράτος στα χέρια του, ακόμη, είναι τα μέσα ενημέρωσης, οι τηλεπικοινωνίες, η ασφάλεια, η περιθαλψη, η εκπαίδευση και οι «στρατηγικοί» τομείς.

Οι δηλώσεις του προέδρου Μιγκέλ

Ντίας-Κανέλ ήταν ενδεικτικές του βάθους των αλλαγών αλλά και της πίεσης από τις εξελίξεις. «Οι καιροί απαιτούν επείγουσες και απαραίτητες αλλαγές»...

Βήμα σε αποφασισμένη πορεία

Οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις που προωθούνται αποτελούν συνέχεια πορείας πολλών ετών. Αν σήμερα δραστηριοποιούνται ήδη πάνω από 15.000 ιδιωτικές επιχειρήσεις, και μάλιστα με δυνατότητα απασχόλησης ως και 100 εργαζόμενων η καθεμία, αυτό δεν είναι τωρινή αλλαγή αλλά μεταρρύθμιση που συντελέστηκε επί του Ραούλ Κάστρο που σχεδίασε το άνοιγμα της Κούβας στο διεθνές εμπόριο (δέσημη μέτρων 2011) και «απελευθέρωσε» μια σειρά από επαγγέλματα. Το 2013 θεσπίζεται επίσης η πρώτη ειδική οικονομική ζώνη στο λιμάνι της Μαριέλ και το 2019 εγκρίνεται νέο σύνταγμα με αναγνώριση δικαιώματος σε ιδιωτική ιδιοκτησία και μεγαλύτερη πρόσβαση στην ελεύθερη αγορά. Το 2021 το υπουργικό συμβούλιο εγκρίνει ιδιωτική πρωτοβουλία σε δεκάδες επαγγέλματα. Πλέον το 1/3 των Κουβανών εργάζεται σε ιδιωτικές επιχειρήσεις! Σε όλη αυτή την πορεία τα μέτρα διακηρύσσονται πάντα στο πλαίσιο της υπεράσπισης του σοσιαλισμού!

Όλες αυτές ήταν κινήσεις που προσπάθησαν να δώσουν διέξοδο στο κουβανικό οικονομικό σύστημα που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα ήδη από τα χρόνια του Φιντέλ Κάστρο. Η αναζήτηση στήριξης μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, τα ανοίγματα στην Κίνα, σε ευρωπαϊκές δυνάμεις και πολύ

έντονα στη Βενεζουέλα που αποτελούσε και τον μεγάλο τροφοδότη σε πετρέλαιο τα τελευταία χρόνια ήταν επιλογές ασταθείς, την ώρα που η παραγωγή ζάχαρης (πυλώνας της οικονομίας για δεκαετίες) κατέρρεε και ο τουρισμός δέχονταν τους περιορισμούς λόγω του κορωνοϊού και του αμερικανικού εμπάργκο.

Η αμερικανική τανάλια στην Καραϊβική γιγαντώνει τα αδιέξοδα

Οι δηλώσεις του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Τζέι Ντι Βανς πως οι Κουβανοί «πρέπει να πάρουν έξυπνες αποφάσεις» περιγράφει το πλαίσιο που έχουν δημιουργήσει οι Αμερικάνοι τον τελευταίο χρόνο. Η συσσώρευση οπλικών συστημάτων, η απαγωγή Μαδούρο και η «συμμόρφωση» της Ροντρίγκεζ, η άνοδος προέδρου τραμπικίου προσανατολισμού στην Κολομβία, ο οποίος ήδη ανακοίνωσε διακοπή διπλωματικών σχέσεων με την Κούβα, και φυσικά ο αμερικανικός πετρελαιοικός αποκλεισμός του νησιού και οι πιέσεις σε αεροπορικές και τουριστικές επιχειρήσεις, έχουν απομονώσει εντελώς την Κούβα και έχουν οξύνει τα προβλήματα της οικονομίας και της επιβίωσης του λαού. Για τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ που επιδιώκουν τον απόλυτο έλεγχο της αμερικανικής ηπείρου και το πέταγμα Ρώσων και Κινέζων εκτός αυτής, όλες οι επιλογές έχουν στόχο την ριζική ανατροπή των δεδομένων στο πολιτικό οικονομικό σύστημα της Κούβας. Δεν είναι τυχαία η στοχοποίηση του στρατιωτικού πολιτικού προσωπικού αφού είναι αυτό που διαχειρίζεται τους βασικούς τομείς

της παραγωγής και της οικονομίας και είναι αυτό που καλείται να πάρει κατά τον Βανς τις «έξυπνες αποφάσεις». Οι κυρώσεις στον μεγαλύτερο επιχειρηματικό όμιλο Gaesa γίνονται για να προσανατολιστεί η κουβανική ηγεσία στις απαιτήσεις της αμερικανικής διοίκησης. Τα βήματα προσαρμογής που έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες είναι μεγάλα, η επικοινωνίες με τη CIA που έχει συστήσει ειδικό τμήμα για την Κούβα είναι συνεχείς. Παρ' όλα αυτά η ανακοίνωση ότι το εμπάργκο, που μετράει ήδη πάνω από 60 χρόνια, επεκτείνεται μέχρι το Σεπτέμβριο του '27, γίνεται για να διατηρηθεί η απειλή στην ηγεσία της Κούβας.

Μάχη επιβίωσης για τον λαό

Ελλείψει ενέργειας έχει προκληθεί κατάρρευση όλων των βασικών υποδομών και λειτουργιών του κράτους. Ηλεκτροδότηση, ύδρευση, μεταφορές εμπορευμάτων και τροφίμων, παραγωγή, τουρισμός και καλλιέργειες έχουν υποστεί συντριπτικό χτύπημα. Παράλληλα, η μεγάλη υποτίμηση του νομίσματος και η ύπαρξη μαύρης αγοράς έχουν υποβαθμίσει το εισόδημα σε τέτοιο βαθμό που πολύ μεγάλο ποσοστό των Κουβανών βρίσκεται πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας.

Όλο και μεγαλύτερες είναι οι απαιτήσεις αλλά και η αντοχή που δείχνει ο περήφανος κουβανικός λαός. Οι Αμερικάνοι στοχεύουν στο να προκληθούν αντιδράσεις στο εσωτερικό από τη λαϊκή πλευρά που θα στοχοποιούν την πολιτική ηγεσία. Δεν το έχουν καταφέρει προς ώρας.

50 χρόνια από τον θάνατο του Μάο

Η επανάσταση δεν τελειώνει με την κατάληψη της εξουσίας

Στις 9 Σεπτέμβρη του 1976 έφυγε από τη ζωή ο ιστορικός ηγέτης του κινεζικού λαού, Μάο Τσε Τουνγκ. Η σημασία της επετείου των 50 χρόνων δεν βρίσκεται σε μια τυπική αναφορά στη ζωή και την προσωπικότητα του μεγάλου διανοητή και κομμουνιστή ηγέτη που σφράγισε τον 20ό αιώνα, αλλάζοντας τη ροή της ιστορίας στην Κίνα, αλλά κυρίως στα προβλήματα που έθεσε η ίδια η επαναστατική διαδικασία και, πάνω απ' όλα, στα ερωτήματα που ο Μάο έθεσε με ιδιαίτερη ένταση. Συνεχίζεται η ταξική πάλη όταν η εργατική τάξη έχει κατακτήσει την εξουσία και αρχίζει η οικοδόμηση του σοσιαλισμού; Υπάρχει ο κίνδυνος πωγυρίσματος και ποιος ο ρόλος των μαζών στην αποτροπή του; Μπορεί ένα κομμουνιστικό κόμμα να παραμείνει κόμμα της επανάστασης όταν μετατρέπεται σε κρατικό μηχανισμό; Πώς αντιμετωπίζεται η δυνατότητα να εμφανιστούν μέσα του δυνάμεις που επιδιώκουν διαφορετικό δρόμο;

Η ιστορική διαδρομή του κινεζικού λαού, με την καθοδήγηση του Μάο, προς τη νίκη του 1949 ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής της επαναστατικής μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας στις ιδιαίτερες συνθήκες μιας χώρας με βαθιές φεουδαρχικές δομές και ξένη εξάρτηση. Ο Μάο από τα νεανικά του χρόνια επηρεάστηκε από τον αντιφεουδαρχικό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα και την επανάσταση του 1911 που γκρέμισε τη μοναρχία. Λίγα χρόνια μετά, η Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία επέδρασε καταλυτικά στη διαμόρφωση της πολιτικής του σκέψης. Συμμετείχε στις μεγάλες φοιτητικές και εργατικές εξεγέρσεις του κινήματος της 4ης Μάη του 1919 και πολύ σύντομα θα βρεθεί μέσα στα ιδρυτικά μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος (1921).

Οι επόμενες δεκαετίες ήταν για την Κίνα γεμάτες πολιτικοστρατιωτικά γεγονότα στα οποία ο Μάο άφησε τη σφραγίδα του μεγάλου διανοητή αλλά και του αλύγιστου επαναστάτη. Με εξεγέρσεις σε μεγάλες πόλεις και στη συνέχεια με αλληπάλληλους εθνικοαπελευθερωτικούς και εμφυλίους πολέμους (1927-1949), ο κινεζικός λαός αντιμετώπισε όχι μόνο τους Γιαπωνέζους εισβολείς, αλλά τελικά και το εθνικιστικό Κουομιτάνγκ. Η διαδρομή αυτή σηματοδεύτηκε από τη δημιουργία του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού και την τιτάνια εποποιία της Μεγάλης Πορείας (1934-35).

Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, η συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτική φτωχολογία και η στρατηγική του «παρατεταμένου λαϊκού πολέμου» απέδειξαν ότι οι καταπιεσμένες μάζες γίνονται οι πραγματικοί αρχιτέκτονες της ιστορίας όταν συνειδητοποιούν τη δύναμή τους. Μέσα σε αυτή τη διαδρομή, ο Μάο συνδύασε την πολιτική δράση με ένα εκτεταμένο θεωρητικό έργο σχετικά με τις τάξεις, τις αντιθέσεις, τον ανταρτοπόλεμο, το ενιαίο μέτωπο, το κόμμα, τη σοσιαλιστική οικοδόμηση και τον διαλεκτικό υλισμό. Η αλάνθαστη τακτική του ανταρτοπολέμου που διατύπωσε, «Όταν ο εχθρός προελαύνει, υποχωρώ. Όταν ο εχθρός στρατοπεδεύει, τον ενοχλώ. Όταν ο εχθρός εξαντλείται, τον σφυροκοπώ. Όταν ο εχθρός υποχωρεί, τον καταδιώκω», εφαρμόστηκε όλο το διάστημα των συγκρούσεων και έφερε τη νίκη και την κατάκτηση της εξουσίας από το ΚΚΚ το 1949.

Η νίκη αυτή είχε διεθνή απήχηση, ιδιαίτερα στους λαούς της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Δεκάδες κινήματα εμπνεύστηκαν από την κινεζική επανάσταση ακόμα και μετά τη ρεβιζιονιστική στροφή του 1956 της Σοβιετικής Ένωσης, όπως οι Μαύροι Πάνθηρες στις ΗΠΑ, ο Μάης του '68, οι Βιετκόνγκ κ.ά.

Με την ανακήρυξη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, τέθηκαν τα θεμέλια για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της χώρας. Η εξάλειψη της ανεργίας και της πείνας, η χειραφέτηση των γυναικών, η εκπαίδευση και η δωρεάν περίθαλψη για όλους, η αποκέντρωση των δομών κ.ά. αποτέλεσαν πρωτοφανή επιτεύγματα που απέδειξαν την ανωτερότητα των νέων παραγωγικών σχέσεων που άρχισαν να διαμορφώνονται. Με το «Μεγάλο Άλμα προς τα εμπρός» που ξεκίνησε να πραγματοποιείται το 1958, ο κινεζικός λαός, στηριζόμενος στις τεράστιες πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας, πέτυχε υψηλούς ρυθμούς στην παραγωγή (αγροτική και βιομηχανική) μέσω των Λαϊκών Κοινοτήτων και των Συνεταιρισμών. Ακόμη και όταν παρουσιάστηκαν ακραία φυσικά φαινόμενα, επιδημίες ή εκδηλώθηκε η

ανοιχτή υπονόμευση από εξωτερικές δυνάμεις, η αρχή της «στήριξης στις δικές μας δυνάμεις» μέσα από την οικοδόμηση μιας αυτόνομης παραγωγικής βάσης έφερε εντυπωσιακά αποτελέσματα.

Ωστόσο, η πιο καθοριστική και πρωτοπόρα συμβολή στη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία ήταν η ανάδειξη της άποψης ότι η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από τον λαό και η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής δεν συνεπάγονται την αυτόματη εξαφάνιση των ταξικών αντιθέσεων. Αντίθετα, η ταξική πάλη συνεχίζεται με οξύτητα και μέσα στις συνθήκες της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Ο Μάο επεσήμανε ότι τα κατάλοιπα της παλιάς κοινωνίας, η γραφειοκρατία, τα νέα αστικά στρώματα που αναδεικνύονται στην πορεία, η συνεχιζόμενη διαφορά ανάμεσα στην πνευματική και τη χειρωνακτική εργασία αναπαράγουν αστικές αντιλήψεις. Το πιο επικίνδυνο φαινόμενο ήταν η συγκρότηση μιας νέας προνομιούχας ομάδας μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του κράτους, της οικονομίας αλλά και του ίδιου του κόμματος, η οποία απομακρυνόταν από τις μάζες και προέκρινε την υποταγή στους νόμους της αγοράς και του κέρδους. Η έννοια της «νέας αστικής τάξης» αποκτά επομένως ιδιαίτερη σημασία. Δεν πρόκειται μόνο για την επιστροφή των παλιών εκμεταλλευτριών τάξεων. Το πρόβλημα μπορεί να εμφανιστεί μέσα στη νέα κοινωνία, ακόμη και σε τμήματα των εργαζομένων, του κρατικού μηχανισμού ή του ίδιου του κόμματος, όταν αναπτύσσονται συμφέροντα και τρόποι ζωής που συνδέονται με την αστική λογική.

Απέναντι στον κίνδυνο της αστικής παλινόρθωσης και με δεδομένο πλέον το πωγυρίσμα στη Σοβιετική Ένωση, η απάντηση δόθηκε με μια πρωτοφανή κινητοποίηση των ιδίων των μαζών. Η Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση (ΜΠΠΕ) που κήρυξε ο Μάο το 1966 υπήρξε μια νέα «έφοδος στον ουρανό», μια γιγαντιαία πολιτική και ιδεολογική μάχη. Το σύνθημα για κριτική και έφοδο στα επιτελεία που είχαν αποκοπεί από τη βάση έγινε η πυξίδα για εκατομμύρια εργάτες, αγρότες και νέους. Έτσι, ένα επαναστατικό κόμμα που ήδη κατέκτησε την εξουσία καλούσε σε ενεργοποίηση την ίδια την κοινωνία, να ελέγξει, να αμφισβητήσει και να μετασχηματίσει τις δομές της εξουσίας.

Η σύγκρουση με τις αστικές και ρεβιζιονιστικές δυνάμεις υπήρξε αμείλικτη. Δεν αφορούσε μόνο θεωρητικές διαφωνίες, αλλά το θεμελιώδες ζήτημα του ποιος δρόμος θα επικρατήσει, ο σοσιαλιστικός ή ο καπιταλιστικός. Παρά τις δυσκολίες, τις αντιφάσεις και τα προσωρινά πωγυρίσματα, η Πολιτιστική Επανάσταση απέδειξε ότι η εξέλιξη της κοινωνίας και η κατεύθυνση που θα επικρατήσει δεν είναι αναπόφευκτη νομοτέλεια, αλλά πεδίο σκληρής ταξικής αντιπαράθεσης.

Έτσι, στην οικονομία προκρίθηκαν πρακτικές που αφορούσαν τη συμμετοχή των εργατών στη διεύθυνση και τη σύνδεση των στελεχών με την παραγωγική εργασία. Στην κομματική ζωή, μέσω της κριτικής και της αυτοκριτικής προωθήθηκε το σπάσιμο της αντίληψης ότι η κομματική ιεραρχία αποτελεί από μόνη της εγγύηση για την επαναστατική πορεία.

Η ΜΠΠΕ έθεσε έντονα το ζήτημα της σχέσης ανάμεσα στις μάζες και στο κόμμα. Η επαναστατική εξουσία δεν μπορεί να μετατραπεί σε μηχανισμό διοίκησης ερήμην της κοινωνίας. Χρειάζεται διαρκής σύνδεση με τους εργαζόμενους, πολιτική και ιδεολογική πάλη, μελέτη της θεωρίας και προσπάθεια αντιμετώπισης των αστικών επιρροών.

Σε διεθνές επίπεδο, η ΜΠΠΕ θα δώσει καύσιμα σε εκατομμύρια κομμουνιστές που αντιλήφθηκαν τη ρεβιζιονιστική στροφή της Σοβιετικής Ένωσης, με αποτέλεσμα να δημιουργήσουν μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα και να αντισταθούν στην πολιτική των ρεφορμιστικών κομμάτων στις χώρες τους.

Δυστυχώς, μετά τον θάνατο του Μάο, η Πολιτιστική Επανάσταση τερματίστηκε και η νέα κατεύθυνση έδωσε όλο και μεγαλύτερο χώρο στην αγορά, στα υλικά κίνητρα και στην ιδιωτική πρωτοβουλία, με αποτέλεσμα την παλινόρθωση του καπιταλισμού και σε αυτή τη χώρα.

Πενήντα χρόνια μετά τον θάνατο του Μάο, το επίδικο σίγουρα δεν βρίσκεται σε ακόμα μια μουσειακή αγιογραφία ή στην υπεράσπιση ενός «αλάνθαστου» ηγέτη, που έτσι κι αλλιώς δεν ήταν, αλλά στην αναζήτηση των προβλημάτων της σοσιαλιστικής οικοδόμησης που αυτός ο ηγέτης έφερε στην επιφάνεια και επιχείρησε να δώσει κάποιες πρώτες απαντήσεις, μέσα από την ΜΠΠΕ, με όπλο την κινητοποίηση των μαζών.

Η κινεζική κοινωνία δεν κατάφερε να φτάσει στην οριστική νίκη. Αυτό δεν μειώνει καθόλου την αξία της προσπάθειας. Αντίθετα, θέτει τις βάσεις για τις επόμενες. Η παρακαταθήκη αυτού του αγώνα παραμένει ζωντανή. Η μετατροπή της Κίνας σε ένα καπιταλιστικό περιβάλλον άγριας εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και σε μια ιμπεριαλιστική δύναμη με πρωταγωνιστικό ρόλο επιβεβαίωσε με τον πιο καθαρό τρόπο τις προειδοποιήσεις του Μάο για το πού οδηγεί η εγκατάλειψη της επαναστατικής γραμμής. Σε μια εποχή που ο ιμπεριαλισμός έχει φέρει τον κόσμο στα πρόθυρα ενός γενικευμένου πολέμου και η εκμετάλλευση της εργατικής τάξης κυριαρχεί, τα διδάγματα της Κινεζικής Επανάστασης και της ΜΠΠΕ παραμένουν ζωντανά εργαλεία ανάλυσης και δράσης.

σχολία

Αμερική I

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ υπέγραψε εκτελεστικό διάταγμα για τη μετονομασία της λίμνης Οντάριο σε «Λίμνη της Αμερικής». «Έχουμε έναν Κόλπο και έχουμε μια λίμνη. Το μόνο που μας λείπει είναι ένας ωκεανός», σχολίασε ο Αμερικανός πρόεδρος και τόνισε ότι η αλλαγή αυτή θα τεθεί άμεσα σε ισχύ. Μια ήπειρος και έναν ολόκληρο πλανήτη.

Αμερική II

Ο Λευκός Οίκος χαιρέτισε τη μετονομασία από το Google Maps της λίμνης Οντάριο σε «Λίμνη της Αμερικής» για τους Αμερικανούς χρήστες αυτού του μηχανισμού αναζήτησης, μετά τη μονομερή απόφαση του Ντόναλντ Τραμπ να αλλάξει το όνομα της λίμνης στα σύνορα μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά. Έχει και επιλογή πλοήγησης με τανκς.

Πέναλτι

Με τροπολογία, που κατατέθηκε και ψηφίστηκε με το νομοσχέδιο του υπουργείου Εργασίας για την κατασκευή του νέου γηπέδου του Παναθηναϊκού στον Βοτανικό, οι εργολάβοι θα μπορούν να απασχολούν εργαζόμενους Κυριακές και αργίες χωρίς να δεσμεύονται από το καθεστώς υποχρεωτικής ανάπαυσης για αυτές τις ημέρες. Την Κυριακή στο γήπεδο.

Σταυρός

Την απονομή του «Χρυσού Σταυρού μετ' αστέρος του Παρασήμου του Αποστόλου Παύλου» στον ακροδεξιό πρώην Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Αμβρόσιο αποφάσισε η Διαρκής Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος. Τον «Σιδηρούν» τον είχε ήδη.

Καλαμάκι

Ο Τραμπ ανακοίνωσε «ιστορική συμφωνία» για τον έλεγχο του πετρελαίου της Βενεζουέλας. Κεντρικό στοιχείο της συμφωνίας είναι η παραχώρηση δικαιωμάτων εκμετάλλευσης 17 πετρελαιοπηγών για περίοδο 100 ετών στη North American Blue Energy Partners. Μέχρι να στερέψουν.

Αμερική III

Ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, χαρακτήρισε ξανά τα Στενά του Ορμούζ ως αμερικανικό έδαφος με νέα ανάρτησή του στον λογαριασμό του στο Truth Social. Ο Τραμπ ανήρτησε μια εικόνα της περιοχής, με κυκλωμένο το Στενό του Ορμούζ και τη λεζάντα «ΝΕΟ έδαφος των ΗΠΑ». Το μόνο που απομένει είναι η μετονομασία τους.

Αμερική IV

Το αμερικανικό δημόσιο χρέος ξεπέρασε για πρώτη φορά τα 40 τρισεκατομμύρια δολάρια, καταγράφοντας νέο ιστορικό ρεκόρ. Θα μετονομαστούν σε παγκόσμιο.

Ιλιάδα I

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Παύλος Μαρινάκης, αρνήθηκε οποιαδήποτε συζήτηση για το ενδεχόμενο επαναφοράς του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο, σημειώνοντας ότι «μακάρι να υπήρχαν λεφτά, αλλά δεν υπάρχουν...». Τα πήρε ο Αχιλλέας.

Ιλιάδα II

Στις 8 Σεπτεμβρίου στη Ρώμη, παρουσία του υπουργού Άμυνας, Νίκου Δένδια, και του Ιταλού ομολόγου του, Γκουίντο Κροσέτο, αναμένεται να υπογραφεί η διακρατική συμφωνία για την απόκτηση δύο φρεγατών κλάσης Bergamini από το ιταλικό Πολεμικό Ναυτικό, συνολικού κόστους περίπου 460 εκατομμυρίων ευρώ. Αυτά για τον Πάτροκλο.

Ελλάδα 2.0! Μια χώρα ως επενδυτικό οικόπεδο

Ελλάδα 2.0: ανάπτυξη, δημοσιονομική σταθερότητα, επενδύσεις, παραγωγικότητα, ανταγωνιστικότητα, μεταρρυθμίσεις, καινοτομία, εξωστρέφεια, πρωτογενή πλεονάσματα, μείωση του χρέους, καλύτερες θέσεις εργασίας, αύξηση εισοδήματος, σύγκλιση, ψηφιοποίηση, φορολογικές ελαφρύνσεις, κοινωνική ευημερία. Ένας ατελείωτος κατάλογος λέξεων που επαναλαμβάνονται μέχρι να αποκτήσουν την αυταπόδεικτη ισχύ γενικού πολιτικού κανόνα.

Χρειαζόμαστε επείγοντως μια... «ασπίδα του Αχιλλέα» απέναντι σε αυτόν τον ορυμαγδό λέξεων που εκτοξεύονται από το συστημικό πολιτικο-ιδεολογικό οπλοστάσιο. Ενάντια σε ένα σταθερό σύνολο λέξεων και φράσεων γύρω από το οποίο οργανώνεται η «εικόνα επιτυχίας» της κυβέρνησης και κάθε επίδοξο διαχειριστή, καθώς παρουσιάζουν το οικονομικό τους έργο ή τα επόμενα οικονομικά «επιτεύγματα» έως το 2030!

Καμία σχέση, φυσικά, δεν έχει αυτή η «ασπίδα» με το αντιερευνητικό πρόγραμμα δισεκατομμυρίων της Ελλάδας με το Ισραήλ, που παρουσιάζεται ως «πατριωτική αναγκαιότητα» και ως ένα ακόμη «αναπτυξιακό έργο Ελλάδα 2.0», ενώ αφορά στην ένταξη της χώρας στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΕΕ-Ισραήλ.

Μπορεί τα στοιχεία του «οικονομικού θαύματος Μητσοτάκη» (όπως ο ίδιος καμαρώνει) να μην είναι εξ ολοκλήρου κατασκευασμένα. Το ΑΕΠ «αναρρώνει» από τα μνημόνια, οι επενδύσεις επανέρχονται και η ανεργία προσγειώθηκε σε «φυσιολογικά» καπιταλιστικά επίπεδα. Όμως, πίσω από κάθε «επένδυση», υπάρχει ένας επενδυτής που θέλει περισσότερα κέρδη, πίσω από κάθε «ανάπτυξη» μια σχέση ιδιοκτησίας, πίσω από κάθε «παραγωγικότητα» υπάρχουν ακραίες συνθήκες εκμετάλλευσης και πίσω από κάθε «ανταγωνιστικότητα» μια εργαζόμενη πλειοψηφία που γίνεται αναλώσιμη και φθηνότερη για το κεφάλαιο.

Επομένως, ανάπτυξη για ποιον, με ποιο κόστος και υπό ποιον έλεγχο; Το λεξιλόγιο των απανταχού αναπτυξιολόγων δεν δίνει καμία απάντηση ως προ αυτό. Η απάντηση βρίσκεται, ωστόσο, αν δούμε την πηγή και τη διαδρομή του χρήματος.

Το βασικό καύσιμο της ανάπτυξης είναι τα κον-

δύλια του «Ταμείου Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας», οι ξένες επενδύσεις, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι παραχωρήσεις δημόσιας περιουσίας και η δημόσια χρηματοδότηση μεγάλων ιδιωτικών έργων. Τα ποσά που παρουσιάζονται ότι πάνε γενικά και αφηρημένα στην κοινωνία κατευθύνονται μέσα από συγκεκριμένους μηχανισμούς από έναν στενό και συγκεκριμένο κύκλο επιχειρήσεων και επενδυτών, που είναι και οι κερδισμένοι: πάνε στις τράπεζες, και τις μεγάλες κατασκευαστικές, ενεργειακές, τουριστικές, στεγαστικές επιχειρήσεις με την ιδιωτικοποίηση των πάντων. Τα 36 δισ., εκ των οποίων 18,2 δισ. είναι επιχορηγήσεις και 17,8 δισ. δάνεια (που θα προσμετρηθούν στο χρέος), και οι ξένες επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις διαμορφώνουν ένα αφήγημα ανάπτυξης που δεν αφορά τον λαό, παρά τον καταγισμό της προπαγάνδας.

Οι βασικές «επενδυτικές» χώρες (ΗΠΑ, Γερμανία, Αγγλία, Γαλλία, Κίνα, Ισραήλ, ΗΑΕ κ.λπ.) είναι οι πρώτοι κερδισμένοι. Αυτός είναι ο πυρήνας της «Ελλάδα 2.0». Κι αυτή η διαδικασία επιδιώκεται να κατοχυρωθεί και συνταγματικά, με άρθρα «τήρησης της δημοσιονομικής σταθερότητας»!

Ο κλασικός καπιταλιστικός μηχανισμός είναι σε πλήρη ισχύ και δεν είναι μόνο προϊόν της κρίσης: το κράτος είναι ο συλλογικός εγγυητής του συστήματος, ώστε τα κέρδη να επιστρέφουν στους ιδιώτες, ενώ η περίφημη «ελληνική ιδιωτική επιχειρηματικότητα» ούτε ιδιωτική, ούτε ελληνική είναι. Με την έννοια της «Ελλάδας» και της «πατρίδας» να χρησιμοποιείται τόσο εντονότερα όσο περισσότερο χρειάζεται να πειθαρχήσουμε, να νομιμοποιηθούν οι θυσίες, να ντυθεί με εθνικά χρώματα (η «εθνική-πατριωτική προσπάθεια» του Τσίπρα) η εργασιακή βαρβαρότητα και η εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ και του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ.

Η χώρα, λοιπόν, παρουσιάζεται σαν ένα τεράστιο επενδυτικό project, με «luxury resorts» και «real estate activities», όπου αδυνατεί να βρει κατοικία, αξιοπρεπή εργασία με δικαιώματα και με μισθούς... «spartan lifestyle». Η ίδια λογική επεκτείνεται στον τουρισμό, στο περιβάλλον, στην ενέργεια και στις υποδομές, στις κατασκευές, στις ΑΠΕ, σε δίκτυα, αγωγούς, LNG, ηλεκτρικές δια-

συνδέσεις, αυτοκινητόδρομους και λιμάνια, όπου όλα μετατρέπονται σε επενδυτικά πεδία, κυρίως για ξένους ιδιοκτήτες και επενδυτές.

Εδώ δεν μιλάμε απλώς για χρήμα. Μιλάμε για ιδιωτικοποίηση-κατοχή και εκμετάλλευση γης, νερού και αέρα σε βάθος χρόνου. Αν υπάρχει αλλαγή «παραγωγικού μοντέλου» είναι ακριβώς αυτό: μια χώρα προκεχωρημένου οικονομικού και πολεμικού φυλάκιο για τους ιμπεριαλιστές, μια χώρα συνένοχη στη σφαγή που μαζεύει τα πτώματα στο Αιγαίο, μια χώρα με ελληνική σημαία ευκαιρίας, φορολογικός παράδεισος για το κεφάλαιο και με μικρό «λειτουργικό κόστος» των κατοίκων της, μια χώρα όμορφη και κατοικήσιμη για τους τουρίστες, που ιδιωτικοποιεί τη μυθολογία, τα μνημεία, την ιστορία, τα ήθη και τα έθιμα, τον πολιτισμό και ό,τι άλλο συγκροτεί μια χώρα.

Μια χώρα με διαλυμένη υγεία και εκπαίδευση, με τρένα που συγκρούονται, με ασφαλείς δρόμους και διαδρομές μόνο για τα εμπορεύματα, με τις πυρκαγιές να καίνε τους ανθρώπους, τη φύση, τα σπίτια και να εντάσσεται η πύρινη κόλαση στα αναπτυξιακά σχέδιά τους. Και όταν αυτή η στρατηγική αμφισβητείται, το κράτος δεν απαντά αποκλειστικά με «οικονομικά επιχειρήματα». Απαντάει με κάθε είδους μηχανισμούς καταστολής, που ως «ιερή αγγελάδα» έχει «ιερό δικαίωμα» να δολοφονεί, να διώκει, να συλλαμβάνει και να δέρνει όποιον δεν χωράει στο κάδρο της ανάπτυξης.

Η περίφημη «γεωπολιτική αναβάθμιση» μεταφράζεται σε πεδίο ιμπεριαλιστικών και διακρατικών ανταγωνισμών. Η οικονομική «εξωστρέφεια» μεταφράζεται γενικευμένο ξεπούλημα, ώστε να ανήκουμε στη Δύση και στη «σωστή πλευρά της ιστορίας». Το «όραμα της σύγκλισης με την Ευρώπη», που κρατάει μια 45ετία, είναι σύγκλιση προς το «ευρωπαϊκό» κόστος ζωής σε συνθήκες «ελληνικού» εργασιακού μεσαίωνα.

Η μαγική φράση στο στόμα όλων είναι «η δίκαιη αναδιανομή του πλούτου»! Μόνο που η «αναδιανομή» έχει ήδη συντελεστεί βίαια στη σφαίρα της παραγωγής και της ιδιοκτησίας, με την αρπαγή και τον όλεθο. Όπως αρμόζει σε επενδυτικά οικόπεδα. Όμως, γιατί καλείται να πανηγυρίζει ο λαός, επειδή το οικόπεδο... ανεβαίνει σε αξία;

προσεγγίζει